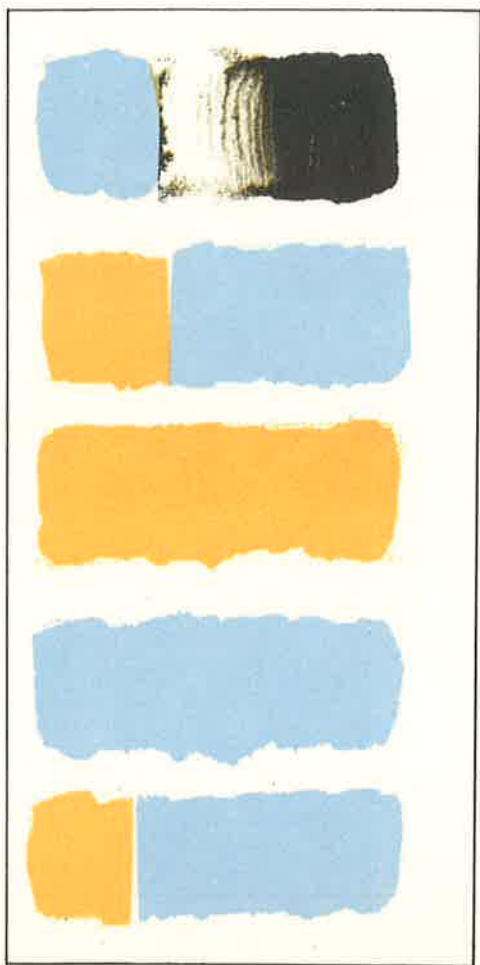

கைலாசபதி

பதிமுன்று ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி

பதிமூன்று ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன்
இணைந்து

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

Panmuga Aavil Kailasapathy

A Collection of thirteen essays

First Edition : Dec. 1992

Printed at : Suriya Achagam, Madras-17

Published in Association with

**National Art & Literary Association
by**

South Asian Books

6/1, Thayar Sahib II Lane

Madras-600 002.

Rs. 30-00

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி

பதினாறு கட்டுரைகள்

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 1992

அச்ச : சூர்யா அச்சகம், சென்னை-17.

**வெளியீடு : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன்
இணைந்து**

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

6/1, தாயார் சாகிப் 2ஆவது சந்து.

சென்னை-600 002.

ரூ. 30-00

பதிப்புரை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை ஸ்தாபிதத்தில் பங்களிப்பு நல்கி, அதன் ஸ்திரப்பாட்டுக்கு உகந்த ஆலோசனைகள் வழங்கியதோடு, ஏற்ற செயற்பாட்டிலும் ஈடுபட்ட பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் ஆய்வுகளை மதிப்பிட்டு நடைமுறை இயக்கத்தை வெளிப்படுத்தியும் அவரது பத்தாவது ஆண்டு நினைவில் "பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி" வெளிவருகிறது.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதியை வெறும் மேதையாக பார்த்தவர்களுக்கு, இங்கு முதன்முதலில் வெளியாகும் பல உண்மைகள் அந்த மேதைமைக்கு ஒளி சேர்த்த அடிப்படை அம்சத்தைப் புலப்படுத்தும். எந்தவொரு அறிஞனும் நான்கு சுவர்களினுள் புத்தகங்களினுள் அழுந்திக் கிடந்து விட்டு மேதையாக முளைத்துவிட முடியாது. சமூகச் செயற்பாட்டின் நடைமுறை அனுபவம் இணையாத புத்தகத்தில் அந்த அறிவு தானே ஒளி பெற முடியாததாகி விடும்,

அதிலும் இன்றைய சகாப்தத்தின் தவிர்க்கவியலாத தேவையான ஸ்தாபனத்தன்மை அழுத்திக் கூறப்பட வேண்டிய அம்சம். பலரும் எண்ணியதுபோல எல்லோருடனும் இலுப்பெண்ணை பூசிய கையுடன் வழவழா பூண்டவரல்ல அவர். குறுகிய எல்லை கொண்ட பலருடனும் அவர்களின் சமூகப் பங்களிப்பை வெளிக்கொணர்ந்து விருத்தி செய்யும் வகையில் உறவு பூண்ட அதேவேளை அவர்கள் தவறாக எடைபோட்டது போல் அந்த மட்டத்துக்குள் முடங்கிப்போய் கிடந்தவரல்ல அவர்.

அவரது அத்தகைய செயற்பாட்டுக்கும் தேவையுள்ளது. அதன் வாயிலாகவே பத்து வீதம் மட்டுமே முற்போக்கு பாத்திரம் வகிக்கும் ஒருவரது சமூகப் பங்களிப்பும் தகுந்த முறையில் பயன்பெற முடியும்.

இப்போது, அவரது பத்தாவது நினைவில் அந்த உண்மைகள் அவருக்கோ கட்சிக்கோ பெருமை சேர்க்கச் சொல்லப்படுவனவல்ல என்பதை உரிய கட்டுரைகளைப் படிப்பவர்கள் உணர்வர். பெரும்பாலும் சரியாகவும் தீர்க்க தரிசனத்துடனும் சிந்திக்க அவரது மேதைமைப் பண்போடு ஸ்தாபனப்பட்ட செயற்பாடும் எந்த வகையில் உதவியது என்பதை அறிதல் பலருக்கும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்பதாலேயே வெளியீடுதல் தவிர்க்கவியலாததாகிறது.

எமது வேண்டுகலை ஏற்று அவரது பால்யகால நண்பர்கள், பன்முகச் செயற்பாட்டில் சேர்ந்து உழைத்தவர்கள், அவரது மாணவர்கள், அவர்மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வழங்கியுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு எமது நன்றிகள்.

எமது வேண்டுகலை ஏற்று இத்தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கிய பாரதியியல் அறிஞரும் பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் நெருங்கிய உறவைப் பேணியவருமான பெ. சு. மணி அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

வழமை போலவே முழு மனதோடு எமது இந்த வெளியீட்டில் பங்களிப்பு நல்கும் அனைவருக்கும், குறிப்பாக அச்சு ஊழியர்க்கும் எமது நன்றிகள்.

இத்தொகுப்பைப் பற்றிய உங்களுடைய ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்கள் இதன் அடுத்த பதிப்புகளில் மேலும் சிறப்பை நல்கும். உங்கள் கருத்துகளை, இணைந்து வெளியிடும் சுவை ஏசியன் புகளிற்கு அல்லது தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்கு எழுதுங்கள்.

14, 57வது ஒழுங்கை, தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
உருத்திராமாவத்தை வழி,
கொழும்பு-6,
இலங்கை,
4-10-92.

முன்னுரை

பேராசிரியர் கலாநிதி கைலாசபதியின் "Tamil Heroic Poetry" என்னும் அரிய ஆய்வுநூலை 1970 இன் தொடக்கத்தில் படித்தேன். இதில் "Bards and Bardic Traditions", "The Technic of Oral Verse-Making" என்னும் இரு அத்தியாயங்கள் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியன. சங்க இலக்கிய ஆய்வில் புதிய கோணத்தை முதன் முறையாகக் கண்டதே என் வியப்பிற்குக் காரணம். அவருடைய நூலில், இந்த இருதலைப்புகளில் பேராசிரியரின் கடும் உழைப்பைக் கண்டதாக, அவருக்கு எழுதிய என் முதல் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டேன். பேராசிரியர் எனக்கு எழுதியக் கடிதத்தில் தாம் மட்டுமன்று, தமது மனைவியும் என் கருத்தை அங்கீகரித்து மகிழ்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டார். இப்படியாக, பேராசிரியருடன் என் இலக்கியத் தொடர்பு தொடங்கியது.

இந்த நூல் தொடர்பாக எனக்கேற்பட்ட மற்றொரு அனுபவத்தையும் பகிர்ந்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். சென்னை இலயோலா கல்லூரி வளாகத்தில் பேரறிஞர் ஏ. கே. இராமனுசம், 'Tamil Heroic Poetry'யைப் பற்றி இலக்கிய அன்பர்களின் சிறு கூட்டத்தில் பேசினார். தமிழ் பண்பாட்டு அகாதமியின் சார்பில், இந்தக் கூட்டம் நிகழ்ந்தது. தமது பேச்சின் இடையே, பேராசிரியரின் இந்த நூலை அவையில் எவரேனும் படித்ததுண்டா? எனக் கேட்டார். நான் மட்டும் கையை உயர்த்தினேன். அந்தப் பேரறிஞரிடம், பேராசிரியர், நூலில் கூறிய முடிவை, அதாவது சங்க இலக்கியம் வாய்மொழி மரபைச் சார்ந்தது என்னும் முடிவை, ஏற்கின்றாரா எனக் கேட்டேன். ஏற்க இயலவில்லை என்று கூறியதுடன், பேராசிரியரின் புதிய அணுகுமுறையையும், கடும் உழைப்பையும் பாராட்டினார்.

பேராசிரியர் தில்லைநாதன் சுட்டிக்காட்டியதுபோல், கலாநிதி கைலாசபதி, கடித வழித் தொடர்பைத் தமது இறுதி முச்சு வரை கைவிடவில்லை. “அறிவும் தகவல்களும் முறைப்படி பரிமாறிக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை அல்லவா?” என எனக்கு 27-7-82இல் எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார், கைலாசபதி. இந்த மிக அரிய பண்பு ஆய்வாளர்களிடம் காண்பதரிது. முன்பின் தெரியாத எந்த இளம் ஆய்வாளரின் திறமையையும் மனதார் வரவேற்று ஊக்கமளித்து வந்ததில் அவர் ‘கைலாஸ்’ தான்; ஆம், செல்லப் பெயருக்கேற்ற இமயம் தான். இவ்வுண்மையை என் சொந்த அனுபவத்தை வைத்தே சாற்குகின்றேன்.

அண்மையில், இலங்கை இந்து கமய கலாசார அமைச்சகம் ஏற்பாடு செய்து தந்த என்னுடைய இலங்கை சுற்றுப் பயணப் பேச்சுகளில், இலங்கைத் தமிழ் ஆய்வாளர்களிடையே, குறிப்பாக பாரதியியல் ஆய்வாளர்களிடையே பேராசிரியர் என்னைப்பற்றி செய்து வைத்திருந்த அறிமுகத்தை நன்றியறிதலுடன் குறிப்பிட்டேன். 29-7-92 முதல் 15-8-92 வரையில் நிகழ்ந்த என் சுற்றுப் பயணத்தில் “கைலாசபதி இலக்கிய பரம்பரையினர்” அன்பிலும், ஆதரவிலும் திளைத்து மகிழ்ந்தேன்.

இலங்கை, தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் அறிமுகம் எனக்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சென்னையில் வாய்த்தது. கைலாசபதியின் சீடர்களுள் ஒருவரான தோழர் ந. இரவீந்திரன் அவர்களின் அற்புதமான “பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்” என்னும் நூலைப்பற்றிய விமர்சனக் கூட்டத்தில் கலந்துக்கொண்டேன். விவரம் புரியாமல் ஓரிருவர் நூலின் சில கருத்துகளைக் குறை கூறிய பொழுது, நான் எழுந்திருந்து மறுத்துப் பேசினேன். அன்று முதல், கைலாசபதி நெருங்கி உறவாடிய தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன் வற்புடைய தொடர்பு வளர்ந்தது. இந்தப் பேரவையின்

கலை இலக்கிய மாத இதழாக வெளிவந்துக் கொண்டிருந்த 'தாயகம்' மூலமும் என் தொடர்பு மேலும் வலுப் பெற்றது.

இவற்றையெல்லாம் நான் சற்று விரிவாகக் கூறுவதற் குரிய காரணம் உண்டு. கைலாசபதியின் ஆளுமை, தேசியகலை இலக்கியப் பேரவை, தாயகம் ஆகிய முப்பேரும் சக்திகள், 'பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி' என்னும் இந்த நூலில் ஒன்றாக சங்கமம் ஆகியுள்ளன. பேராசிரியரின் பத்தாவது ஆண்டு நினைவஞ்சலியாக வெளிவந்துள்ள இந்த நூலின் சில கட்டுரைகளை 'தாயக'த்தில் படித்திருக்கிறேன். தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நடாத்தி வந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி நினைவு ஆய்வரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள். 'தாயகம்' இதழ்களில் வெளியிடப்பட்டு வந்தன. இவற்றின் தொகுப்பாக, 'பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி' வருவது குறிப்பிடத்தக்க இலக்கியப் பங்களிப்பாகும்.

கைலாசபதி என்னும் இலக்கிய மாமேதையைப் பற்றி உளங்கலந்து, வாய் மணக்கக் கூறப் பெற்றுவரும் பாராட்டுரைகள் பலவற்றை நான் அறிந்திருந்தாலும், இந்நூலில் சற்று வித்தியாசமான இலக்கிய அனுபவத்தை அடைகின்றேன். பேராசிரியருடைய வாழ்க்கை வரலாறு, முழுமைபெற எழுதப்படும்பொழுது, அதற்குத் தேவைப்படும் பல உண்மைகள் முதன்முதலில் இந்நூலில் வெளிப்பட்டுள்ளதை புதிய அனுபவமாகக் குறிப்பிடுகின்றேன். பேராசிரியருடைய இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் அவருடைய இலக்கிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் அரிதின் முயன்று இந்நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் பேராசிரியர் தில்லைநாதன், இளங்கீரன், சி. கா. செந்திவேல் ஆகியோரின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் புதிய கோணங்களில் அமைந்துள்ளன.

இ. முருகையன் கட்டுரையில் பேராசிரியரின் ஆய்வுக் கோட்பாடுகள் தொகுத்து வகுத்து ஆய்வு செய்யப்பட்டு

இலக்கிய வரலாறு என்பது வெறும் மொழி, இலக்கியத்தை மட்டும் சார்ந்ததன்று; அது, சமூக விஞ்ஞானத்தையும், இயங்கியலையும் பொருளாதாரத்தையும் சார்ந்து நிற்பது என்று கைலாசபதி சாற்றியதை, ஜெ. சற்குருநாதன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

‘கல்விச் சிந்தனைகள்’ என்னும் தலைப்பிலும் கைலாசபதி பற்றிய ஆய்வை அமைக்க முடியும் என்பதை நிரூபித்துள்ளார், எஸ். சந்திர போஸ்.

சமூகத்தில் இருந்து தோன்றுவது, இலக்கியம்; அதில் சமூகக் கட்டுப்பாடு எவ்வாறு செயற்படுகிறது? இந்த வினாவிற்குரிய விளக்கத்தை கைலாசபதியின் கருத்துகளில் இருந்து தொகுத்து தருகின்றார், எஸ். இராஜேந்திரன்.

இந்த நூலை தமிழ் உலகிற்கு அளித்த தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும், ‘சவுத் ஏசியன் புகஸ்’ நிறுவனமும் தமிழ் நெஞ்சங்களின் வாழ்த்துகளைப் பெறுகின்றன.

27-11-92

மெ. க. மணி

சென்னை-33.

உள்ளடக்கம்

I	பதிப்புரை	III
II	முன்னுரை	v
1.	எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களிடையே கைலாசபதி —பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்	1
2.	கைலாசபதியின் விமரிசனம்—கோட்பாடும் நடைமுறையும் —இ. முருகையன்	19
3.	கைலாசபதி: முழுமையும் பகுதியும் —சி. சிவசேகரம்	39
4.	பேராசிரியர் கைலாசபதியின் அரசியல் —இளங்கீரன்	48
5.	கைலாசபதியின் சமூக நோக்கும் அரசியலும் —சி. கா. செந்திவேல்	56
6.	இருபெரும் பேராசிரியர்கள் (பேராசிரியர்கள் வையாபுரிப்பிள்ளை— கைலாசபதி பற்றிய ஒரு நோக்கு) —கலாநிதி துரை. மனோகரன்	88
7.	பாரதியியலுக்கு கைலாசபதியின் பங்களிப்பு —செ. யோகராசா	111
8.	தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடும் கைலாசபதியும் —ந. இரவீந்திரன்	133

1

எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களிடையே கைலாசபதி

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களிடையே கைலாசபதி என்பது பற்றியான் அறிந்தவாரும் அர்த்தம்கொண்டவாரும் மட்டுமின்றி, கைலாசபதியை நன்கு அறிந்த எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களின் கணிப்புக்களி னூடாகவும் நோக்குதல் கைலாசின் ஆற்றலுக்கும் ஆளுமைக்கும் கூடிய நியாயம் வழங்குவதாய் இருக்கும் என்று கருதியதால், பலருடன் தொடர்பு கொண்டேன். அவர்களுட் பிரசித்தி பெற்ற எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களாக மட்டுமின்றிக் கைலாசைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கூற மிகவும் அருகதையுடையவர்களாகவும் விளங்கும் இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கம், நந்தி (பேராசிரியர் சி. சிவஞானசுந்தரம்), எஸ். அகஸ்தியர், இ. முருகையன், என். கே. ரகுநாதன், கே. எஸ். சிவகுமாரன், சபா (முன்னர் தினகரனிலும் இப்போது டெய்லி நியூசிலும் செய்தி நிருபர் த. சபாரத்தினம்), நடா (முன்னர்

2 □ சி. தில்லைநாதன்

தினகரன் செய்தி நிருபர் பின்னர் பாராளுமன்ற ஹன்சாட் சிரேஷ்ட அறிக்கையாளர் செல்லப்பா நடராசா), யூனூஸ் (முன்பு தினகரன் இன்று “அத்த” பத்திரிகை அரசியற் கேலிச்சித்திரகாரர் ஜிப்ரி யூனூஸ்), செ. யோகராசா, சாரல் நாடன், சி. கா. செந்திவேல் ஆகியோர் என் வேண்டுதலை எதிர்கொண்ட விதம் உற்சாகமளிப்ப தாயிற்று.

கைலாஸ் இளம் பிராயம்தொட்டே கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமான ஆங்கில, தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார் என்பதை முருகையன், நந்தி இளங்கீரன் முதலான பலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால், அந்த ஆர்வம் வெறும் பொழுதுபோக்கினையோ, சுயதிருப்தியினையோ நாடியதாக இருக்கவில்லை. கைலாசின் ஆசிரியரான மு. கார்த்திகேசன் மாஸ்டர் ஒருதடவை நகைச்சுவை யூடன் இவ்வாறு கூறியதாக எஸ். அகஸ்தியர் நினைவு கூறுகின்றார்.

“எனது மாணவர்களிற் பலர் மேல்லோகம் செல்வற்காகச் சூனாவான வழியைக் கண்டுபிடித் திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கரங்களில் தேவாரம் திருவாசகம் பைபிள் இருக்கும். அவர்களில் மாறு பட்ட வலு சுட்டியான ஒரு மாணவன் மானிட வியல் சமூக விஞ்ஞானப் புத்தகங்களை வைத்துக் கொண்டு தடுமாறினான். அவன் புரியும்படியாக விளக்கி வைத்தேன். பிறகு அவன் பூலோகத்தைப் பார்க்கத் தலைப்பட்டு விட்டான். கூடவே கம்ப்யூனிஸ சித்தாந்தவாதியானான். அவர்கள் வானம் பார்த்த பூலோக வாசியானார்கள். இவனோ பூலோகத்தைப் பார்த்த சமூக விஞ்ஞானியாகிறான். அந்த மாணவன் தான் கைலாசபதி”

கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் தனிப்பட்ட முறையில் அதனை ஈட்டிப் பெருக்குவதிலும் அதன் வழி உயர்நிலைகளை எய்துவதிலும் கைலாஸ் குறியாக இருக்கவில்லை. அன்று பொது மக்களிடம் பிரபல்யம் பெற வாய்ப்பாக அமைந்த வள்ளுவன், கம்பன், சேக்கிழார், கச்சியப்பர் முதலான புலவர்களுள் ஒருவரையோ அல்லது சைவமும் தமிழும், பகுத்தறிவு, தமிழ்ப் பாதுகாப்பு முதலான பெயர்களில் நடைபெற்ற இயக்கங்களுள் ஒன்றினையோ பற்றிக் கொண்டு பிரசித்தி பெறக் கைலாஸ் முனையவில்லை. மனித வாழ்வோட்டங்களைப் புரிந்துகொள்வதிலும், புரிந்தவற்றைப் பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்வதிலும், ஏனையவர்களிடம் பெறும் அனுபவங்களின் அடிப்படையில் தன் பார்வையை விசாலப்படுத்திக் கொள்வதிலும் துடிப்புமிக்கவராகக் கைலாஸ் விளங்கினார். இயக்கரீதியாக இணைந்து செயற்படும் தன்மை அவரிடம் இளமை முதற்காணப்பட்டது. அந்தவகையில் ஒர் இலக்கிய ஆர்வலராக இருந்து பத்திரிகையாசிரியராகவும் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் ஒரு பல்கலைக்கழக வளாகத் தலைவராகவும் உயர்ந்த காலங்களிலும் எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர்களுடன் அவர்கொண்ட உறவு இறுகியதே தவிரத் தளர்ந்துவிடவில்லை.

1953இல் பதுனையில் இருந்த ஒரு கல்லூரி நண்பரான சிங்காரம் என்பவருக்குக் கைலாஸ் எழுதிய இருபது பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட ஒரு கடிதத்தைப்பற்றி என். கே. ரகுநாதன் குறிப்பிடுகிறார்:

“சொந்த விவகாரங்கள் எதுவுமில்லை. படித்த இலக்கியப் புத்தகங்களிலிருந்து குறிப்புகள், விஷேட ரசனைகள், பல புத்தகங்களைப் பற்றி அறிமுகக் குறிப்புகள்—ஆங்கில நூல்கள் உட்பட சிங்காரம் சொல்லுவார்: நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, விரைவில் மூடித்துக் கொண்டு ஏதாவதொரு குறைப்புத்தகத்தைப் படிக்க ஓடி விடுவாராம். கடிதங்களிலும் அந்தப் புத்தகம்

4 □ சி. தில்லைநாதன்

கிடைத்துள்ளது; இந்தப் புத்தகம் வாங்க வேண்டும்; இதைப் படிக்க வேண்டும்; படித்தபின் அதையிட்டு எழுதுகிறேன்— இப்படியெல்லாம், பிற்கால இலக்கிய ஆதர்ஸங்களுக்கு அப்போது அடிகோலினார் போல் தெரிகிறது.”

இவ்வாறு, நண்பர்களோடும், மாணவர்களோடும் தமது அபிப்பிராயங்களை பகிர்ந்து கொள்ளும், அவர்களுடைய முயற்சிகள் சம்பந்தமாகக் கருத்துரைத்து உற்சாகமளிக்கும் ஒரு கடித வழித் தொடர்பினைக் கைலாஸ் கடைசிவரை கைவிடவில்லை.

ஆரம்பத்தில் அவர் சிறுகதை, கவிதை, நாடகம் முதலிய துறைகளிலும் முயன்றார். ஐம்பதுகளின் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலத்தைத் தழுவிக்கைலாஸ் எழுதிய “திறந்த கல்லறை” என்ற வானொலி நாடகப் பிரதி சிறப்பாயமைந்ததென்றும் அந்நாடகத்தில் தானும் நடித்தாகவும் நந்தி குறிப்பிடுகிறார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற காலத்தில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய சில நாடகங்களில் கைலாஸ் நடித்ததுண்டு. ஆயினும் இலக்கியத் திறனாய்வு, வரலாற்றுத் துறைகளிலேயே பின்னர் கைலாஸ் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து தமிழ்ச் சிறப்புப் பட்ட தாரியாக அவர் முதல் வகுப்பில் சித்தியெய்திய பின்னர் அன்று உயர்வாக மதிக்கப்பட்ட அரசு நிர்வாகப் பதவியொன்றினைத் தேடியிருக்கவோ அல்லது உயிர்கல்வி ஆராய்ச்சித் துறையில் இந்நாட்டிலோ வெளிநாடு சென்றோ மேலுக்கு வந்திருக்கவோ கூடும். ஆனால் கைலாஸ் அவ்வாறு செய்யாது பத்திரிகைத் துறையுட்புகுந்தார். அதனை வருவாய்க்கு வழியாக அன்றி, அதன் வாய்ப்புக்களை உகந்தவாறு பயன்படுத்துவதில் கைலாஸ் குறியாயிருந்தமை தெளிவாகும்.

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 5

கைலாஸ் பத்திரிகைத்துறையுட் புகுந்த காலம் மேலைத்தேய நாகரிகமும் ஆங்கில மொழியும் தம் ஆதிக்கத்தை இழக்கத் தொடங்கிய காலம். பொருளாதார அரசியல் துறைகளில் மட்டுமின்றிப் பண்பாட்டுத் துறையிலும் அந்நிய ஆதிக்கம் தளரத் தொடங்கிய காலம். சிங்களம் மட்டும் அரசுகளும் மொழியாக்கப்பட்டதன் விளைவாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் இந்நாட்டில் தங்கள் இருப்பு, வரலாறு, வருங்காலம், தனித்துவம் முதலானவை குறித்து உத்வேகத்துடன் உணர், சிந்திக்கத் தலைப்பட்ட காலம். தமிழ் மொழி உபயோகச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டமை, சுதேச மொழியின் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியமை, புதிதாக உருவான கலாச்சார அமைச்சுத் தமிழ்க் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும் ஊக்கமுளித்தமை, விதுவரை ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளே பெற்றிருந்த அரசியல் செல்வாக்கையும் முக்கியத்துவத்தையும் பொதுமக்களையும் பரவலாகச் சென்றடைந்த சிங்கள தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் பெறத்தக்க வாய்ப்புத் தோன்றியமை, வெளிநாட்டுச் செலவாணிக் கட்டுப்பாடுகளின் காரணமாக இத்திய எழுத்தாளர்களுக்கும் பணம் அனுப்பும் வசதி கட்டுப்படுத்தப் பட்டமை - இவையாவும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியவை.

தினகரன் பீபத்திரிகையைப் பொறுத்தவரையில் 2000 தில் தொடங்கிய அதன் விற்பனை 12,000 வரை பெருகியிருந்தது. இன்னொரு இந்தியப் பத்திரிகை எனத் தோன்றுமாறு வெளிவந்த அதன் ஆசிரியராக வே. க. ப. நாதன் நியமிக்கப்பட்டதை யொட்டிச் சோம சுந்தரப்புவர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரிய தம்பிப்பிள்ளை சோ. இளமுருகனார், எஃப். எக்ஸ். சி. நடராசா முதலானோரும் அவ்வப்போது எழுதலாயினர். ஆயினும், திருச்சி ரகுல்பாயாவி, எல்லார்னி, வாசவன், கே. ஆர். பாலு, என்சாத்திர மேதை சேதுராமன்

6 □ சி. தில்லைநாதன்

ஆகியோரின் எழுத்துகளே நிறைந்து காணப்பட்டன. இந்திய எழுத்தாளருக்கும் இலக்கியப் போக்குகளுக்கும் பிரசித்திப் கிடைத்தது. இந்திய நூல்களுக்கே மதிப்புரைகளும் எழுதப்பட்டன.

பொதுவாக இந்திய ஆக்கங்களுக்கேற்ற ஒரு சந்தையாக இலங்கை இருந்ததேயன்றித் தமிழ் எழுத்தாளரும் புத்தகங்களும் தோன்ற வாய்ப்பான ஒரு நாடாக அது இருக்கவில்லை. “நாவல், கதை அதெல்லாம் இஞ்சத்தை யாருக்குச் சரிவராது” என்ற ஒரு மனநிலை நிலவியது.

அக்காலத்தில் தினகரன் பத்திரிகையில் சேர்ந்த கைலாஸ் 1959இல் அதன் பிரதம ஆசிரியரானார். யொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவது பத்திரிகை என்பர். சிறந்த ஒரு பத்திரிகையாளனால் உயிரிலாச் செய்திகளுக்கு உயிர்தரவும் உதாசீனம் செய்யப்படுவதன் பால் நாட்டத்தினை வளர்க்கவும் இயலும். அக்காலத்தின் போக்கையும் பத்திரிகை மூலம் தனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பெல்லைகளையும் செவ்வனே புரிந்து கொண்டமையும், எதை எவ்வாறு யார்மூலம் செய்யலாமென்பதை தீர்மானித்து ஒழுங்குபடுத்திய திறமையும் கைலாஸ் பத்திரிகைத் துறையில் பெற்ற வெற்றிக்குப் பெரிதும் காரணமாயினவெனலாம். தினகரனின் செய்திகள், கட்டுரைகள், கேலிச் சித்திரங்கள், புனைகதைகள் கவிதைகள் யாவும் மெச்சத்தக்க வகையில் அமைய அவர் பாடுபட்டார்.

தன்னோடு பத்திரிகையிற் பணியாற்றிய பலரையும் அணைத்துக் கொண்ட, அவர்களுக்கு ஆர்வமுட்டிய, அவர்தம் திறமைகளைச் சரியாக இனங்கண்டு பயன்படுத்திய அல்லது ஆற்றலை வெளியிடச் சந்தர்ப்பம் அளித்த கைலாசின் செயற்றிறன் பலராலும் பாராட்டப்படுகிறது. தன்கீழ் பணியாற்றியவர்களோடு அடிக்கடி கலந்தாலோ

சித்தமை, கூட்டுமுயற்சியில் பங்காளிகள் என்ற உணர்வை ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்படுத்தியது.

தனது வேலை மதிக்கப்படுகிறது என்ற உணர்வைத் தனக்குக் கீழே வேலைசெய்த ஒவ்வொரு பத்திரிகையாளர் மனதிலும் கைலாஸ் தோன்றச் செய்ததனால் எல்லோரும் மும்முரமாக வேலை செய்தனர் என்று அன்று தினகரன் செய்தி நிருபராய் விளங்கிய சபா கூறுகிறார். கைலாஸ் காலத்துக்கு முன் பரபரப்பான செய்தி களையோ சுயமான கட்டுரைகளையோ அங்கு பணியாற்றியவர்கள் எழுதியபோது அவர்கள் பெயர்களைப் பிரகரிப்பது அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றும் அதனால் அவர்கள் திறமைகள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டன என்றும் நடா கூறுகிறார். திறமைகளை இனங்கண்டு அவர்களுக்குக் கைலாஸ் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கத் தொடங்கிய பின் பத்திரிகையாளருக்கு உற்சாகமும் மனநிறைவும் தன்னம்பிக்கையும் மட்டுமன்றி வெளியுலகிற் பிரபலமும் ஏற்பட்டதை நடா முதலான பத்திரிகையாளர் பலரும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நன்றாக வேலை செய்தவர்களுக்கு சம்பள உயர்வுகளும் பதவியுயர்வுகளும் பெற்றுத் தரும் விடயத்திலும் கைலாஸ் தயக்கமின்றி உறுதியுடன் நின்றமையினைச் சபா முதலான பலர் குறிப்பிடுவர். பத்திரிகைத் துறையில் ஒரு பாரிய பிரச்சினை முக்கியமான செய்திகள் விமர்சனங்கள் சம்பந்தமாகச் செல்வாக்குள்ளவர்கள் சீற்றம்டைவதாகும். அவ்வாறு சீற்றம் கொள்பவர்கள் மேலிடத்துக்குப் புகார் செய்யும்போது சாதாரண பத்திரிகையாளரைப் பாதுகாக்கத் தன்னம்பிக்கையும் ஆளுமையும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஆசிரியர்களால்தான் முடியும். அப்போதுதான் எழுத்தாளர்கள் அச்சமின்றிச் சுதந்திரமாக எழுதவியலும். தங்களுக்குப் பிரச்சினைகள் தோன்றியபோது கைலாஸ் பொறுப்பேற்றுப் பாதுகாப்பளித்த சந்தர்ப்பங்களைச் சபா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

8 □ சி. தில்லைநாதன்

அன்று தினகரனில், அரசியல் கேலிச் சித்திரங்களை வரைந்தவரான யூனூஸ், கைலாசின் கீழ்ப் பணியாற்றியமையினைத் தனக்குக் கிடைத்ததொரு பேறாகக் கருதுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். கேலிச் சித்திரங்கள் தீட்டுவதற்குக் கைலாஸ் தமக்குச் சிலவேளைகளில் ஆலோசனை வழங்கியதாகவும், தமது சித்திரங்களை அவர் நயந்தவிதம் தமக்கு உற்சாகம் அளித்ததாகவும் யூனூஸ் கூறுகிறார். அவ்வாறு ஆக்கமொன்றை ஆக்கியவர் உற்சாகப்படும் வண்ணம் நயப்பதும் இலேசிற் கைவரத்தக்கதன்று. அதற்கு ஆக்கத்தின் உள்ளார்ந்த ஆர்த்தங்களை விளக்கிக் கொள்ளும் வல்லமை வேண்டும். திறனை இனங்கண்டு பயன்படுத்தும் தன்மைக்கு உதாரணமாக 'உஸ்ஸ்' என்ற தலைப்பிலான அரட்டைப் பத்தியை (Gossip Column) எழுதும் பொறுப்பினைத் தனக்கும் 'புதன்மலர்' பொறுப்பைச் செய்யுல் ஹுஸைனுக்கும் தந்தமையைச் சபா குறிப்பிடுகிறார். அவை இரண்டும் கைலாசின் எண்ணத்தில் உருவாகி மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவையாகும்.

தினகரனுக்குப் பொறுப்பாய் இருந்தபோது கைலாஸ் எழுத்தாளர்களை அடிக்கடி சந்தித்து ஆலோசனைகளையும் விவாதங்களையும் நடத்தியதுடன் பத்திரிகைக்கான பலவிடங்களைத் திட்டமிட்டார். அத்தகைய கலந்தாலோசனைகளிற் பங்குபற்றியவர்களுள் இளங்கீரன், கா. சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி, எச். எம். பி. முஹியதீன், பி. ராமநாதன், சில்லையூர் செல்வராசன், இ. முருகையன், கே. கணேஷ், அ. ந. கந்தசாயி, முஹம்மது சமீம் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாகலாம். இவங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் கைலாசின் நடவடிக்கைகளுக்குப் பக்கபலமாக அமைந்தது.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் கைலாஸ் தன்னோடு ஒத்த கருத்துடையவர்களுடன் மட்டுமின்றி ஏனைய எழுத்தாளர்களுடனும் நேசபூர்வமான தொடர்பினை வளர்த்து

கொண்டார். கலந்தாலோசனைகளிற் பங்குபற்றியவர்கள் என்று மேலே குறிப்பிட்டவர்களோடு வரதர், வ. அ. இராசரத்தினம், நந்தி, கனக செந்திநாதன், சிற்பி. தேவன், அ. ஸ்தலிங்கம், உதயணன், கச்சாயில் இரத்தினம், மஹாகவி, நீலாவணன், நாவற்குழியூர் நடராசா, செ. கணேசலிங்கன். என். கே. ரகுநாதன், கே. டானியல், எஸ். பொன்னுத்துரை, டொமினிக் ஜீவா, பெனடிக்ற் பாலன், இ. நாகராசன், யாழ்நங்கை, அ. ஸ. அப்துல் ஸமது, காவலூர் இராசதுரை, குறமகள், ஈழத்து சோமு, நீர்வை பொன்னையன், ஏ. இக்பால், எஃப் எக்ஸ். சி. நடராசா முதலியோரும் தினகரனில் எழுதலானார்கள்.

பல புதிய அம்சங்களும் பரிசோதனைகளும் தினகரனில் இடம் பெற்றன. வாசகர்கள் பங்கெடுக்கக் கூடிய வகையில் திங்கட்கிழமைகளில் திங்கள் விருந்தும் புதன் கிழமைகளில் புதன் மலரும். வெள்ளிக் கிழமைகளில் முஸ்லிம் மஞ்சரியும் சனிக்கிழமைகளில் மாணவர் உவகமும் இடம் பெற்றன. சவாரித்தம்பர், சித்திரகாணம் ஆகிய கேலிச் சித்திரங்களும் தினகரனைப் பிரபலப்படுத்துவனவாயின. அவற்றை வரைந்த "சிரித்திரன்" சிவஞான சுந்தரம் தமக்குப் பல வேளைகளில் கைலாஸ் வழங்கிய பாராட்டுக்களையும் ஆலோசனைகளையும் குறித்துப் பல முறை விதந்துரைத்ததுண்டு.

ஞாயிறு தினகரன் இலக்கிய முக்கியத்துவம் பெறுவதாயிற்று. ஐந்து எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொரு அதிகாரமாக எழுதிய "மத்தாப்பூ" என்ற நாவல் வெளியிடப்பட்டது. பலபேர் இப்படி ஒரு காரியத்தில் முனையும்போது தொடக்குவது சுலபமாயினும் முடிப்பது சிரமமாகலாம். வரதரால் ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் தொடக்கப்பட்ட மத்தாப்பூ இடையில் தறிதப்பினிட, எப்படி அதை முடிக்கப் போகிறார்களோ என்று வாசகர் அங்கலாய்த்தும் என். கே. ரகுநாதன் அதனைக் கெட்டித்தனமாக முடித்து

10 □ சி. தில்லைநாதன்

வைத்ததும் ஞாபகம். “தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ” என்ற தலைப்பில் தான்தோன்றிக் கவிராயர் (சில்லையூர் செல்வராசர்) எழுதிய கவிதைகள் அக்கால அறிவியற் போக்கை அங்கதச் சுவையுடன் சித்தரித்தன. “நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்” என்ற தலைப்பில் உலகப் பிரசித்திப் பெற்ற நாவலாசிரியர் சிலர்பற்றி எமது எழுத்தாளர் எழுதினர். எழுத்தாளர் அறிமுகம் என்ற மகுடத்தில் வாரம் தோறும் எழுத்தாளர் அறிமுகம் செய்யப்பட்டனர். சிறுகதைத்துறையில் இலங்கை எழுத்தாளர் இந்திய எழுத்தாளருக்குப் பத்து வருடங்கள் பின் தங்கியிருப்பதாகப் பகீரதன் பேசியமை குறித்துத் தினகரனில் நிகழ்ந்த சர்ச்சைகள் இந்நாட்டு இலக்கிய முயற்சிகளைத் தூண்டுவனவாயின.

பேராசிரியர்கள் சி. ஜே. எலியசர், ஏ. வி. மயில்வாக்னம் ஆகியோரின் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் தினகரனில் வெளிவந்தன. நாட்டின் மூலை முடுக்குகளில் நடந்த இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு அதுவரை இல்லாத முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. எழுத்தாளரின் திறமைகளை அறிந்து தக்கவகையில் அவர்களைப் பயன்படுத்திய கைலாஸ் அவர்களுக்கு உரிய கௌரவத்தினையும் அளித்தார். எழுத்தாளர்களுக்குச் சன்மானம் வழங்கும் முறை சரியாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது, கைலாஸ் காலத்திலேதான் என்றும் இளங்கீரன், எஸ். அகஸ்தியர் முதலானவர்கள் கூறுகின்றனர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் நவீன தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஏற்றமளித்தவர் கைலாஸ் என்று கூறும் நந்தி, அன்று சாதி காரணமாகவோ பள்ளி படிப்பின் குறைவு காரணமாகவோ புறக்கணித்திருக்கப் படக் கூடியவர்களின் ஆற்றலை வெளிக் கொணர்ந்த கைலாசின் துணிவினைப் பாராட்டுவர்.

தினகரனைப் பொறுத்தவரை தமிழ் வாசகர்களிடையே அதன் செல்வாக்குப் பெருகியது. அதன்பாற்பாராமுகமாகவிருந்த இலக்கியவாதிகள் மும்முரமாக

தினகரனை வாசிக்கத் தலைப்பட்டனர். தினசரி விற்பனை இருமடங்காக, அதாவது 24,000 ஆக ஆகியது, ஞாயிறு தினகரன் 25,000ஐக் கடந்தது. ஆசிரியர் குழுவுக்கு நிர்வாகம் பாராட்டு விருந்துபசாரம் நடத்தியதாக நடா குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தனைக்கும் கைலாசின் பிரதான சாதனைகள் என்று விதந்து கூறப்படத்தக்கவை மூன்று. ஒன்று இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கும் பத்திரிகையாளர்களுக்கு அவர் பெற்றுத்தந்த கௌரவமும் அளித்த உற்சாகமும். ஏரிக்கரை பத்திரிகாலயத்தில், தமிழ்ப் பத்திரிகையாளருக்கும் மதிப்புக் கிடைக்கக் காரணமாயிருந்தவர் கைலாஸ். இலைமறை காய்களாகக் கிடந்த எழுத்தாளர்களை வெளிக் கொணர்ந்து அவர்களுக்கு வாய்ப்புக்கள் நல்கியமையினையும், ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்குமிடையிலான உறவு வலுப்பெற உதவியமையினையும், வெளியாருக்கு எமது எழுத்தாளர்களையும் இலக்கியங்களையும் பற்றி எடுத்துக் காட்டியமையினையும் இளங்கீரன் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்நாட்டுத் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாசகர்களின் தரத்தினையும் உருசியினையும் மாற்றியது இரண்டாவது சாதனையாகும். சாஸ்திரிய சங்கீதத்தை நயக்கும் கூட்டம் ஒன்று இல்லை என்றால் அத்தகைய ஒரு கூட்டத்தை நாம் உருவாக்குவோம் என்றானாம் ஒரு பத்திரிகாசிரியன். அத்தகைய நம்பிக்கையுடன், ஈழத்து வாழ்வை எதார்த்த பூர்வமாகப் பிரதிபலித்த "பிரசித்த பெறாத" எழுத்தாளர் படைப்புக்களை நயக்கும் ஒரு வாசகர் கூட்டத்தைப் படிப்படியாக உருவாக்கியதில் கைலாசுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. ஞாயிறு தினகரன் முகப்பில் பெண்கள் கவர்ச்சிப் படங்களையன்றி "கல்லும் சொல்லாத கவி" என்ற தலைப்புடன் சிற்ப ஒவியங்களை வெளியிட்டமையும், புகழ்பூத்த கலைஞர்களின் படங்களைப் பிரசுரித்தமையும் கூட இன்று குறிப்பிடக் கூடியனவே.

12 □ சி. தில்லைநாதன்

முன்றாவது சாதனையே மிகுந்ததாகும். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்று சிறப்பாகச் சுட்டிக் காட்டப் படத்தக்க ஒரு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வளமுட்டியமையே அதுவாகும். புனைகதைகளின் களங்களும் கதைமாந்தரும் உரையாடல்களும் காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து நின்ற நிலை மாறுவதாயிற்று. தனித்துவம் மிக்க தேசிய பாரம்பரியம், மண்வாசனை குறித்து எமது எழுத்தாளர் கவனம் திரும்பியது. "தேசிய இலக்கியம் உருப்பெற்று வளர்ச்சி காணக் கைலாசபதி களம் அமைத்துக் கொடுத்தார்" என்று இன்றைய தினகரன் ஆசிரியர் இ. கிவகுருநாதன் கூறியுள்ளார் (ஈழத்துத் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகை வளர்ச்சியில் தினகரன், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதுமாணிப்பட்டம் பெறுவதற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. பிரசுரிக்கப்படாத ஆய்வுக் கட்டுரை 1983). கைலாசம் ஏ. ஜே. கனகரத்தினா, கா. சிவத்தம்பி முதலானவர்களும் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரைகளும் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு உறுதிபெற உதவின.

கலை இலக்கியத் துறைகளில் மட்டுமன்றி அரசியல் தேசிய சர்வதேச விவகாரங்களிலும் ஈடுபாடு மிகுந்தவரும் தனக்கென ஓர் இரசியல் நிலைப்பாடு கொண்டவருமான கைலாஸ் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகை நிறுவனம் வெளியிட்ட தினகரனின் வாய்ப்பெல்லைகளை அறியாதிருக்கவில்லை. கிடைத்த வாய்ப்புக்களைக் கலை இலக்கியத் துறைகளிற் செவ்விய விளக்கங்களை ஏற்படுத்தவும், உலக நோக்கினை வளர்க்கவும் முடிந்தவரை பயன்படுத்தினார் எனலாம்.

தேசிய, சர்வதேச விவகாரங்கள் கோட்பாடுகள் குறித்த கட்டுரைகளை அவர் அம்பலத்தான், ஜனமகன், உதயன் முதலான புனைபெயர்களில் தேசாபிமானி, தொழிலாளி, செம்பதாகை. Red Banner முதலானவற்றில் நிறைய எழுதியுள்ளார். கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாகச் சொல்லுவதற்கு ஏற்றவை என்பதனாற் போலும் சிறு சஞ்சிகைகள் பலவற்றுக்கு அவர் உற்சாகமுட்டி உதவி

னார், புதுமை இலக்கியம் மரகதம், வசந்தம், மல்லிகை, கற்பகம், தாயகம், சமர் முதலான சஞ்சிகைகளுடன் அவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

1961 ஜூலையில் பத்திரிகாசிரியர் பதவியினின்றும் நீங்கிய கைலாஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளரானார். அங்கும் இலக்கிய ஈடுபாடுடையவர்களை இனங்கண்டு வயப்படுத்தி வழிபடுத்தி உற்சாகப்படுத்துவதைக் கைவிடவில்லை. அவர் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு எழுத்துலகில் முன்னுக்கு வந்த பலருள் செ. கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன், எஸ். மௌனகுரு, கலாநிதி பார்வதி கந்தசாயி, எம். ஏ. நுஃமான், சித்திரலேகா மௌனகுரு, இ. சிவானந்தன், செ. யோகராசா முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர்.

பத்திரிகைத்துறையில் இருந்த போதும் சரி பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த போதும் சரி கைலாசைச் சுற்றி ஒரு கலை—இலக்கியக் குழு என்றும் இருந்தது. அவரைத் தாக்குவதற்கென்றும் சில குழுக்கள் தோன்றின. எனவே எப்போதும் அவர் ஒரு சத்தியாகவே விளங்கினார். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மத்தியில் மட்டுமன்றிச் சிங்கள எழுத்தாளர் மத்தியிலும் கு. அழகிரிசாமி, சிதம்பரகுநாதன், தி. ஜானகிராமன், எஸ். இராமகிருஷ்ணன், விஜயபாஸ்கரன், வல்லிக்கண்ணன், வானமாமலை, தி. க. சிவசங்கரன், அசோகமித்திரன் முதலான பல தமிழ் நாட்டெழுத்தாளர் மத்தியிலும் கைலாஸ் மதிப்புப் பெற்றிருந்தார். அவர் காலமான போது வெளியிடப்பட்ட பிரசுரங்கள், நடைபெற்ற நினைவுக் கூட்டங்கள், தொடர்பு சாதனங்கள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்கள் எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர் மத்தியில் அவருக்கிருந்த செல்வாக்குச் சான்றுபகர்வனவாய் அமைந்தன. அச்செல்வாக்கு எவ்வாறு ஏற்பட்டதென்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

14 □ சி. தில்லைநாதன்

அறிவாற்றலும் ஆராய்ச்சித்திறனும் கொண்டவர் கைலாஸ், திறனாய்வுத் துறையில் தனக்கென ஓர் இடத்தை வகுத்துக் கொண்டார். மனித வாழ்க்கையை விளக்கி விமர்சிப்பதோடு நின்று விடாது அதனை மாற்றுவதற்கான கருவியாகத் திறனாய்வு அமைய வேண்டுமென்று அவர் கருதினார். அவரையும் அவரது கோட்பாட்டையும் விரும்பியவர்கள் மட்டுமன்றி விரும்பாதோரும் கைலாஸ் கூறுவதை அறிவதில் நாட்டம் கொண்டனர் அவரது விமர்சனத்தை மனதிற் கொண்டு பலர் எழுதியமை தரமான பல ஆக்கங்கள் தோன்றக் காலானது என்கிறார் செ. கணேசலிங்கன்.

திறமையை இனங்கண்டு ஊக்குவிக்கும் கைலாசின் பண்பை அவரை அறிந்த அனைவருமே மெச்சுகின்றனர். அந்தப் பண்பு ஒரு பத்திரிகாசிரியனுக்கும் சரி திறவனாய் வானுக்கும் சரி இன்றியமையாதலாகும். “அணுகிய எவரையும் இதய சுத்தியுடன் ஆதரித்து குறைநிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அன்பு செலுத்தி ஆதரவான முறையில் வழிநடத்தி வந்துள்ளார். அவ்விதம் பயன் அடைந்தவர்களுள் நானும் ஒருத்தன்” என்கிறார் கே. எஸ். சிவகுமாரன். இத்தகைய உணர்வினைத் தினகரனுக்குச் சித்திரங்கள் வரைந்த முர்த்தியும், “சுவாரித்தம்பரை”த் தினகரனில் உலவவிட்ட “சிரித்திரன்” சிவஞானசுந்தரமும் யூனூஸும், செ. யோகராசாவும் இன்னும், பலரும் வெளியிட்டுள்ளனர், வைத்தியத் தொழிலைப் பண்புபுலமாக வைத்து ஒரு நாவல் எழுதாதது கைலாசுக்குத் தன்மீது மனஸ்தாபத்தை ஏற்படுத்திற்று என்கிறார் டாக்டர் நந்தி.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவனாக இருந்தபோது, தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த கைலாசைக் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தனின் வீட்டில் முதன்முதற் சந்தித்தேன். அன்போடு பேசித் தினகரனுக்கு எழுதுமாறு கூறினார்.

பின்னர் தினகரனில் நான் சேர்ந்த ஒரு சிலவாரங்களில் கைலாஸ் பல்கலைக்கழகத்துக்கு விரிவுரையாளராகச் சென்றுவிட்டார். அவர் கீழ்ப்பணியாற்றிய சில நாட்களுட்பத்திரிகைத் தொழிலின் நெளிவு சுழிவுகளை வெகு ஆர்வத்துடன் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவரின் விசாலமான அறிவும், சுறுசுறுப்பும் "செய்வன திருந்தச் செய்யும்" பாங்கும் என்னைக் கவர்ந்தன. பல்கலைக்கழகங்கள் புதுக்கல்வியாண்டுக்குத் திறக்கப்படவிருந்த வேளை ஞாயிறு தினகரனுக்கு உப.ர்கல்வி குறித்த ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதச் சொல்லிச் சிலகருத்துக்களை ஏடுத்துரைத்தார். எனக்கு அது முதலனுபவமாகையால் பிகுந்த தயக்கத்துடன் எழுதிக் கொண்டுபோய்க் காட்டினேன். பலமாகப் பாராட்டி, ஒரு பத்தி நிறைய அது போதாமல் இருக்கலாமென்று தானும் சில வரிகளைக் கீழே எழுதியனுப்பினார். அச்சுக்கோர்ப்பட்டபோது நான் எழுதியதுடன் பத்தி நிறைந்து விட்டது. என்னைக் கூப்பிட்டு அதனைக் காட்டி, மீண்டும் பாராட்டினார்.

அவர் தினகரனை விட்டு நீங்கிவிட்ட போதிலும் அடிக்கடி சந்தித்தபோது ஆலோசனைகளை அள்ளி வழங்கி உற்சாகப்படுத்தினார். மரபுப் போராட்டம் தினகரனில் இடம் பெற்ற காலத்தில் அவர் எனக்களித்த ஆலோசனைகளும் குறிப்புகளும் பல. யான் மேற்படிப்புக்குச் சென்னை செல்ல ஆயுத்தமான போது ஆராய்ச்சிக்கு உதவுவதில் அவர் காட்டிய ஆர்வம் மறக்கற்பரலதன்று. காலமாவதற்குச் சில வாரங்களுக்கு முன் அரசாங்க நிர்வாக சேவைப் பரீட்சைக்குரிய தமிழ்ப் பாடநெறியினைத் தயாரிக்கும் பொறுப்புப் பல்கலைக்கழகமானிய ஆணைக்குழுவினால் கைலாசுக்குத் தரப்பட்டது. தான் தயாரித்த பாடநெறி குறித்து அபிப்பிராயம் கேட்டு அனுப்பினார். ஒரிரு மாற்றங்களைக் குறிப்பிட்டுப் பரிசீலிக்குமாறு எழுதினேன். உடனே நன்றி தெரிவித்துப் பதில் வந்தது. அப்பதில் கிடைத்த கையோடு சுகவீனமுற்ற செய்தியும் கேள்விப்பட்டேன். அப்பாட

16 □ சி. தில்லைநாதன்

நெறியை ஒப்படைக்கு முன்பே கைலாஸ் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்.

இளங்கீரன் மரகதம் என்ற சஞ்சிகையை வெளியிட்ட போது, “வாழ்வை உற்று நோக்கி அதனடிப்படையில் தோன்றும் இலக்கியத்தை மூச்சாகக் கொண்டு உழைப்பவர் அன்பர் இளங்கீரன். தனது எழுத்தாலும் பேச்சாலும் பல்லாயிரக் கணக்கான ரசிகர்களின் இதயத்தைத் தொட்டு தடவி வரும் அன்பர் இளங்கீரன் மரகதம் மூலம் எழுத்து இலக்கிய வளத்தில் நறுமணம் கமழும் நற்செடிகள் பல வற்றை உண்டாக்குவார் என்று இதயபூர்வமாக நம்புகின்றேன் என்று கைலாஸ் எழுதியதை உற்றுநோக்கும்போது, எத்தகைய எழுத்தாளர்களை அவர் எவ்வாறு உற்சாகப்படுத்தினார் என்பதும் அவரது இலட்சியம் எதுவாக இருந்தது என்பதும் மட்டுமின்றி அவர்பால் எழுத்தாளர்கள் கொண்ட அபிமானத்துக்கான காரணமும் துலங்கும்.

நிறைய வாசித்தல், கோட்பாட்டுத் தெளிவு ஏனையவர் எண்ணங்களையும் பிரச்சினைகளையும் பரிஷுடன் செவிமடுக்கும் பண்பு, கருத்துப் பரிமாற்ற வேட்கை, சிந்தனையைத் தூண்டுவதும் சிலவீடத்துக் காரகாரமானதுமான ஒரு நகைச்சுவை உணர்வு, முதலானவை பிறரைக் கவரும் சிறந்த உரையாடல் வல்லராகக் கைலாசை ஆக்கின. அவருடன் “உரையாடுவது ஒரு தனி இன்பம்—பயனுள்ள கருமம்” என்கிறார் கே. எஸ். சிவகுமாரன், அவரோடு உரையாடும் போது புதிய கருத்துக்களும் சிந்தனைகளும் இலக்கியங்களும் அறிமுகமாகும் என்பர் செ. கணேசலிங்கம்.

மாறுபட்ட கருத்துடையவர்களிடமும் நியாயமாக நடந்துகொண்டமையும் பிடிக்காதவற்றை நேர்மையோடு எடுத்துக் கூறியமையும் கைலாசின் சிறப்புகள். நியாயமாக நடந்துகொண்டதால் பிறரது மதிப்பினைக் கைலாஸ் பெற்றதாக யூனூஸ் கூறுகிறார். அரசியலில் மாறுபட்டு தின்ற தங்களையும், திறமைகளை இனங்கண்டு

முன்னுக்குக் கொண்டு வந்தவர் கைலாஸ் என்பர் சபாவும் நடாவும். தனது ஆக்கங்கள் கைலாஸ் காலத்தில் தினகரனில் வெளியிடப்படாமற்போனமை பற்றிக் கைலாஸ் குறிப்பிட்ட நேர்மையையும் இலக்கியவாதிகளை அவர் நேசித்த சிறப்பையும் எஸ். அகஸ்தியர் வியக்கிறார்.

என். கே. ரகுநாதன் எழுதிய கந்தன் கருணை என்ற நாடகத்துக்கு யார்யாரோ உரிமை கொண்டாட முனைந்தனராம். ஆசிரியர் யார் என்பதை ஒரு சஞ்சிகையிற் குறிப்பிட்டதன் மூலம் அதற்குக் கைலாஸ் முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர் உரிமைகள் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் அவர்தம் திறமைகள் தக்கவாறு அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதிலும் கைலாஸ் அக்கறை கொண்டிருந்தார். ஒருவரின் கூற்றையோ கருத்தையோ எடுத்தாளுமிடத்து அதனைக் குறிப்பிடாது விடுவது கைலாசுக்குப் பீடிக்காது. அது ஓர் அறிவாள நேர்மை.

மற்றவர்களின் இலக்கிய, பத்திரிகை முயற்சிகளை விசாரிப்பது, ஆலோசனை வழங்குவது ஒதுங்கி நின்று கிண்டல் செய்யாது சேர்ந்து தோள் கொடுப்பது, தனிப்பட்டவர்களின் முயற்சிகளை அவதானித்துச் சந்திக்கும் போது ஞாபகமாக விசாரிப்பது, சினத்தைத் தவிர்த்துப் பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்பது—இவ்வாறான குணங்களை எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளரும் கைலாசிடம் கண்டனர். அத்தோடு ஒரு பத்திரிகாசிரியருக்கு அவசியமான நிதானமும் பதற்றமற்ற பொறுமையும் கைலாசுக்கு வாய்த்திருந்தன.

தொகுத்து நோக்குமிடத்து, எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளர்களின் ஈடுபாடுகளையும் இனங்கண்டு பட்டை

கைலாசபதியின் விமரிசனம்—

கோட்பாடும் நடைமுறையும்

இ. முருகையன்

எழுத்துலகில் நுழையும் இளைஞர்கள் எல்லாரும் போலவே கைலாசபதியும் தமது பள்ளிப்பருவத்திலே கட்டுரை, கதை, கவிதை, நாடகம் ஆகிய பல்வேறு இலக்கிய வகைகளிலும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். “தமிழ்மணி”, “இந்துசாதனம்”, “சுரபி”, “யுகம்”, “பிரசண்ட விகடன்”, “வீரகேசரி” முதலிய பல சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் அவருடைய ஆக்கங்கள் வெளியாயின. அவற்றிற் பல, கட்டுரைகள்; வேறு சில கவிதைகள்; மற்றுஞ் சில கதைகள்; இவற்றைத் தவிர நாடகங்கள் சிலவற்றையும் அவர் எழுதினார். அவை “இலங்கை வானொலியில்” ஒலிபரப்பாயின. தனிப்பட்ட தண்பாக்களுக்கும் கைலாசபதி நீண்ட கடிதங்களை எழுதுவதுண்டு. அந்தக் கடிதங்களிலும் கூட, கட்டுரைப்பாங்கான பகுதிகள் காணப்பட்டன. கவிதைத் துணுக்குகள் கூட இடையிடையே இடம்பெறுவதுண்டு. பிற்காலத்திலே விமரிசன முன்னோடி என்று போற்றப்பட்ட பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, தமது எழுத்து முயற்சிகளின் தொடக்க காலத்திலே, பல துறைகளிலும் ஈடுபட்டுப் பரிசோதனை

20 □ இ. முருகையன்

களைச் செய்து பார்த்த ஒருவர் என்பதை நினைவிற் கொள்ளுதல் நன்று. எடுத்துக் காட்டாக, ரோயல் கல்லூரியில் அவர் பயின்று கொண்டிருந்த காலத்தில் (1951—1952) எனக்கு எழுதிய கடிதங்களோடு தாம் ஆக்கிய கவிதைகள் சிலவற்றையும் எனது பார்வைக்காக அனுப்பி வைப்பது வழக்கம். ஒருதடவை அவருடைய கவிதையொன்றை நான் சற்று அதிகமாகவே பாராட்டி எழுதிவிட்டேன். மறு கடிதத்தில் அவர் எழுதியிருந்த சில வரிகள் பின் வருமாறு :

“சில வேளைகளில் உமக்கும் Flattering என்ற பல வீனம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. நான் வேறு நண்பர்கள் எல்லோரும் உம் கவிதா வன்மை பற்றிக் கூற, நீர் எனக்குத்தான் ஏதோ உணர்ச்சிக் கனலில் கவிதைச் சன்னம் தெறிக்கிறது என்று நெஞ்சறிந்த பொய் கூறுகிறீர். இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ள எமக்கெல்லாம் கற்பனை சற்று அதிகம்தான். அதற்காக என்னை “தரணி பொறுக்குமோ யானும் புலவனெனில்” என்று ஏன் கூறப் பண்ணுகிறீர்? அன்பரே, என்னை விமர்சகன் என்று சொல்லும். ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது. ஆனால் எனக்கு “கவிதை கைவராச் சரக்கு...” (வெளிவராத தனிப்பட்ட கடிதம்).

கவிதைகளை மட்டுமின்றி, கதைகளையும் நாடகங்களையும் ஆக்க வேண்டும் என்று அவரிடமிருந்த ஆர்வம், காலப் போக்கிலே தேய்ந்துபோயிற்று. கைலாசபதி தமது துறை எது என்று தேர்ந்து தெரிந்து கொண்டார். இலக்கிய விமரிசனமும் ஆய்வுமே தமக்கு உரிய—ஏற்ற—புலம் என்னும் துணிவு உண்டாயிற்று. இவ்வாறு அவர் விமரிசனம் என்னும் எல்லைக்குள்ளே தம்மைக் குறுக்கிக் கொண்டமையால், தமிழ் எழுத்துலகம் ஓர் ஆக்க இலக்கிய எழுத்துக் கலைஞனை இழந்துவிட்டதே என்று நம்மிற் சிலர் விசனப்படக்கூடும். ஆனால், அதனை ஓர் இழப்பு என்று நாம் கருதக் கூடுமானால், அந்த இழப்பு

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 21

வேறொரு விதத்திலே நமக்குப் பெரிய இலாபத்தைத் தந்திருக்கிறது அந்த இலாபம் என்ன?

நாம் சிறந்த விமரிசன அறிஞர் ஒருவரைப் பெற்றெடுத்தோம். இலக்கிய ஆய்வாளர் ஒருவர் நமக்குக் கிடைத்தார். இந்த ஆய்வாளர், தமிழலகில் அன்று அதிகமாய் நடமாடிய பெரும்பாலான ஆய்வாளர் களினின்றும் வித்தியாசப்படும் ஒருவராய் அமைந்தார். அந்த வித்தியாசங்கள் யாவை? கைலாசபதியின் தனித் தன்மை எவ்வாறு அமைகிறது? அவருடைய முத்திரை எப்படிப்பட்டது?

இவைகளை உணருவதற்கு நாம் அவருடைய விமரிசனக் கோட்பாடுகளையும் நடைமுறைகளையும் உணருதல் வேண்டும்.

2

கைலாபதியின் விமரிசனம் என்று வரும்பொழுது, அவற்றிலுள்ள முக்கியமான பண்புகள் இரண்டை நாம் முதலிலே கவனித்தல் வேண்டும். அவை பின்வருமாறு:

- (1) நவீன இலக்கியத்தில் அவர் தலைமையான அக்கறை பூண்டிருந்தமை.
- (2) விமரிசனம் செய்யும்போது கலைஞனையும் அவனது படைப்புகளையும் பரிவுடன் அணுகியமை.

வெறும் ஊக்கத்தை அளித்துத் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு விலகுவது அவருடைய முறைமையாக இருக்கவில்லை. அவர் அளித்த ஊக்கம் அறிவுபூர்வமான தீர்ப்புடன் முரண்படாமல் அமைந்தது; ஆகையினால், ஆக்கபூர்வமாகவும் இருந்தது.

நவீன இலக்கியத்தில் அவர் அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பதற்குச் சான்றுகள் தேவையில்லை. ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகள் 1960ஆம் ஆண்டை

22 □ இ. முருகையன்

ஒட்டிய காலப்பகுதியிலே சில தனித்தன்மை வாய்ந்த தடங்களிலே பாய்ந்திருக்கின்றன. எழுத்துலக நோக்குப் பற்றியும் அத்துறையில் நடந்தேறிய சாதனைகளைப் பற்றியும் பல்வேறு அபிப்பிராயங்களையும் கொண்ட வர்கள் கூட, இதனை ஒப்புக்கொள்வார்கள்; ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் தனியொரு மனிதர்தான் காரணமாயிருந்தார் என்று எவரும் சொல்லத் துணியார். அவ்வாறு சொல்வது அபத்தமானது. இலக்கிய வரலா ரென்பது (என், சமூக வரலாறுந்தான்) பல்வேறு சக்தி களின் தொழிற்பாட்டினால் நிறைவேறுவது. அது ஒரு கூட்டு முயற்சியின் பேறு, தனி நபர் ஒருவராலே சிறு குழு ஒன்றினாலே வழிநடத்தப்படுவது அன்று. இந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை வழிப்படுத்தி, அதனை இடத்துடனும் காலத் துடனும் குத்திப் பற்ற வைப்பதிலே சக்திகள் பல தொழிற்பட்டுள்ளன. அந்தச் சக்திகளுள், கைலாசபதியின் விமரி சனங்களுக்கும் பிரதானமானதோர் இடம் உண்டு. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண நோக்குவோர், அதிக சிரமமின்றி இதனை உணர்ந்துகொள்வார்கள்.

கைலாசபதியின் விமர்சனம் பற்றி நோக்கும்போது, அவர் எழுதிய நூல் மதிப்புரைகளையோ அணிந்துரை களையோ கட்டுரைகளையோ மாத்திரம் கருத்திற் கொள்வது பொருந்தாது. அவற்றோடுகூட சொல்லாலும் செயலாலும் அவரது விமரிசன புத்தி தொழிற்பட்டமுறை நம் அவதானிப்புக்கு உரியது. தரமான படைப்புகளுக்கும் சப்புச் சுவர்களுக்கும் பேதங்கண்டு, வரிசை அறிந்து, பாசுபடுத்தும் பணியிலே அவர் முன்னணியில் நின்றார். "தினகரன்" ஆசிரியராக இருந்த போதும் அதற்கு முன்பும் பின்பும் அவருடைய கூர்மையான அபிப்பிராயங் களின் பரிசுயத்தினாலே வழிநடத்தப்பட்டோர் பலர். அவர்களெல்லாம் எழுத்துலகிலே ஒரு சில காரியங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அந்தக் காரியங்கள் ஈழத்து எழுத்துலகின் நவீன வரலாற்றைச் சமைத்

கின்றன; பரந்த தமிழகத்து இலக்கியத் துறையிலும் சில எதிரொலிகளை எழுப்பியுள்ளன.

ஆனால், கைலாசபதியின் தனி நூல்கள் சிலவற்றை மட்டும் படித்தவர்கள், இவரும் பண்டைக்காலம்பற்றிய சிந்தனைகளில் முழுகிய ஒருவரே என்றும் கருதிக் கொள்ளவும் கூடும், இவருடைய “வீரயுகத் தமிழ்க் கவிதை” (ற்றமில் ஹீரோயிக் பொயெற்-றி) பற்றியது. “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” என்பது மற்றொரு நூல்.

மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு, “வீரயுகத் தமிழ்க் கவிதை” சங்கத் தமிழ்பற்றிய “மற்றுமோர் ஆராய்ச்சி” என்னும் மனப்பதிவை உண்டாக்கலாம். ஆனால், அதன் வரையிலாக, கைலாசபதியார் கண்டறிந்து கூறும் உண்மைகள் எவை என்று நாம் நோக்குதல் வேண்டும். சங்கத் தமிழில்—அதாவது, சான்றோர் செய்யுளில் இடம்பெறும் பாட்டுக்கள் வாய்மொழி மரபில் எழுந்தவை என்பதை அகச்சான்றுகளால் நிலைநாட்டியுள்ள அவர், கிரேக்கபழம் பாட்டுகளுடன் அவற்றை ஒப்பிட்டும் காட்டியுள்ளார். அந்த நூல் வெளியாகிய சமயத்தில், அதுபற்றி நான் எழுதிய வரிகள் சில இந்த இடத்தில் நினைவுகூறத்தக்கவை—

“சான்றோர் செய்யுள்களிலிருந்து நாம் உய்த் துணரும் தமிழர் சமுதாய உமைப்பினையும் பண்பு களையும் அக்காலத்தினை ஒத்த நாகரிகப் படியில் இருந்த வேற்றின மக்களுடைய சமுதாய அமைப்போடும் பண்போடும் ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதும் இந்த நூலில் ஒரு சிறப்பாகும். இதனால் உலக மக்களுடன் நாடும் ஒருங்கு வைக்கப்பட்டு, உலகின் ஒருபகுதியே தமிழகமும் என்னும் பொதுமை உணர்வு ஊட்டப்படுகிறது. தன்னோர் இல்லாதவன் தமிழன் என்ற சுய நிறைவுக்கும் சுய காமத்துக்கும் விரோதமானது, இந்த உணர்வு. பிரபஞ்சத்தின் மையம்

பூமியே என்ற பழைய கொள்கை தனிடு பொடியாகி, கிரபஞ்சத்தின் ஒரு மூலையில் உள்ள அற்பமான கிரகமே பூமி என்ற கண்டுபிடிப்பு, தத்துவஞானிகள் பலரைத் திகைக்க வைத்தது என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. அவ்வாறான திகைப்பும் அதிர்ச்சியும் சில சமயமையத் தமிழ்ப்பற்றாளர்களுக்கு இத்தகைய ஒப்பீடுகளினால் உண்டாகக்கூடும். ஆனால் உலகத்துப் பேரினங்களுக்கு உரிய பண்புகள் எங்களுக்கும் இருந்தன என்ற உணர்வு, மிகவும் ஆரோக்கியமான ஒன்றே ஆகும். “என்னைவிட ஒருவரும் இல்லை என்ற தன்மூப்பைக் காட்டிலும், “அயலவனைப் போன்ற பண்புகள் எனக்கும் உண்டு; நான் அசாதாரணமானவன் அல்லன்” என்ற தெளிவு, சமநிலை எனவும் ஒப்புரவு எனவும் பேசப்படும் தமிழ்ப் பண்பே ஆகும். (“தினகரன்”, 1969.)

பல்கலைக்கழகப் பட்டமொன்றைப் பெறுவதற்குச் செய்யப்பட்டதோர் ஆராய்ச்சியிலும் சமூக ஆரோக்கிய நோக்கம் முனைப்போடு வெளிப்படுவது கவனிக்கத் தக்கது. அதே சமயத்தில், பண்டைய நிலைமைகள் பற்றிய பரிசீலனையே இந்த ஆராய்ச்சி என்பதனையும் எவரும் மறுக்கமாட்டார். இதே போன்று, “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” என்னும் ஆக்கத்திலும் பழங்காலத்து நடைமுறைகளும், சடங்குகளும், தத்துவங்களும் பற்றிய செய்திகள் பரிசீலனை செய்யப்படுகின்றன. சிவ வழிபாட்டின் புராதன வரலாறு, வீரயுகத்தின் சில அம்சங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சி, தாய்த்தெய்வ வழிபாடு, களவேள்வி, சமயப்பூசல், பக்கவீறு, சிலம்புக் காப்பிய காலத்துச் சமுதாயநிலை, சோழப் பேரரசின் அரவணைப்பில் நிமிர்ந்தெழுந்த சைவசித்தாந்தம் என்ற பெருந்தத்துவத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணி, பரணி பற்றிய ஒரு குறிப்பு—இவையெல்லாம், “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” என்னும் நூலிலே, பேராசிரியர் எழுதியுள்ள சில விடயங்கள்.

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 25

இவற்றை நோக்கும்போது, நவீன உலகுடன் தொடர்பில்லாத இந்தச் சக்திகள்பற்றி எல்லாம் எழுதிக்கூவித்த கைலாசபதி, நவீன இலக்கியத்தின்பால் அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்று கூறுவது முரண்பட்ட கூற்று என்றுகூடச் சிலர் கருதலாம். ஆனால் இது முரண்பாடு அன்று; இது முரண்போலி. அதாவது, இங்கு முரண் என்று தோற்றுவது, ஒரு போலித் தோற்றமே ஆகும். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பேராசிரியர் எவ்வாறு கண்டுகாட்டுகிறார் என்பதை விளக்கிக் கொள்வது முக்கியமாகும்.

பழமையைப் பழமையின் பொருட்டே காதலித்தவர் அல்லர், பேராசிரியர். பழமையிலிருந்து நாம் படித்துக் கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள் பல. அவற்றின் பொருட்டே அதனை அணுகினார். அந்தப் பாடங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒரு முக்கியமான பாடத்தினை அவர் பெரிதும் வற்புறுத்தினார். அது இது—மனிதச் செயல்களின் கூட்டுத் தொகுப்பே வரலாறு. அச்செயல்களை அவர்களின் சித்தங்கள் தூண்டி விடுகின்றன. சித்தங்கள் அவர்களின் கருத்தை பிரதிபலிப்பன. கருத்துகள் தோன்றுவதற்குக் காலமும் இடமும் வேண்டும். காலமும் இடமும் ஆகிய நிலைக்களன்கள் சடவுலகின் கூறுகள். எனவே சடவுலகின் சம்பந்தமற்று, கேவலமான வெற்று வெளியில் எண்ணங்கள் உற்பத்தி ஆவதில்லை. இதன் கருத்தென்ன? நாகரிகம், கலை, மதம், பண்பாடு. தத்துவம் முதலான மனித முயற்சிகளின் வரலாறு முழுவதையும் முறைப்படி ஆராய்ந்துகொண்டு போவோமானால், அவற்றுக்கும் சடவுலகுக்கும் உள்ள தொடர்பு, வியக்கத்தக்க அளவு நெருக்கமானது என்பது புலப்படும். இத்தொடர்புகளை இனங்கண்டு, பிடித்துப் பொருத்தி நோக்கும்போது, பண்பாட்டின் வரலாற்றிலே சில கோலங்கள் தென்படுகின்றன, இக்கோலங்கள் பல்வேறு நாட்டவர், மொழியினர், மதத்தவர் மத்தியிலே எவ்வெவ்வகை வேறுபாடுகளோடு இயல்கின்றன என்றும் படிப்போ

26 □ இ. முருகையன்

மானால், நாகரிகம், பண்பாடு, தத்துவம்பற்றிய நம் விளக்கம் திட்பநூட்பம் வாய்ந்ததாய் அமையும். பண்பாட்டு வரலாற்றுப் படிப்பு வழங்கும் உள்ளொளி நமக்கு இந்த வழியிலேதான் கிட்டுகிறது. இவ்வாறான உள்ளொளியைத் தமது விமரிசன நடைமுறையிலே பாய்ச்சிப் புயன் படுத்துவதே நமது பேராசிரியரின் செயல்நெறி எனலாம், இச்செயல்நெறி அவரைச் சில கோட்பாடுகளுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அவற்றைப் பொழிப்பாக்கிச் சொல்வதானால்—

(அ) தொடர்பியல் வாதம்;

(ஆ) பல் துறை அணுகல்;

(இ) இயங்கியல் நோக்கு

என வகுத்துக் காணலாம். இவை ஒவ்வொன்றுபற்றியும் சில குறிப்புகள் தருவோம்.

முதலாவது தொடர்பியல் வாதம். இது “றிலேற்றி விசம்” எனப்படும். இலக்கியகாரர் சிலர். இலக்கியம் சுத்த சுயம்புவானது என்றும், அதனை வேறு மனித முயற்சிகளுடன் தொடர்ப்படுத்திப் பரிசீலனை செய்வது அதனைக் களங்கப்படுத்திவிடும் என்றும் வாதிடுவர். இவர்களுடைய கருத்தின்படி, கலைஞரின் தனித்தன்மை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கருவிலே திரு உடையவனாகிய கலைஞன் பொதுமக்களையிட மிக மேம்பட்டவன்; சாமானிய உலகைக் கடந்து அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் நிற்பவன்; தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவன்; ஆகவே, அவனுடைய படைப்புகளும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவை; பரம அநுபூதி நிலையில் மலர்வன—அவனுடைய பனித்திரமான படைப்புகள்; எனவே, அந்தப் படைப்புக்களைச் சுவைக்கும் நாம், அவற்றை வேறு பிற வெளியுலகச் சமாசாரங்களுடன் தொடர்புபடுத்தக்கூடாது; தத்துவக் கோட்பாடுகளும் சட்டமும் சம்பிரதாயமும் ஆகிய இவை எல்லாம் கலை இலக்கியப் படைப்புகளை அணுகும் தகுதி

இல்லாதவை; ஆகவே அந்தப் படைப்புகளை. பிற படைப்புகளுடனோ, உலக வரலாற்றுடனோ, மொழி இலக்கிய வரலாற்றுடனோ, தத்துவ தரிசனங்களுடனோ, அரசியற் கோட்பாடுகளுடனோ சேர்த்து எண்ணுவது முறையாகாது—இப்படியெல்லாம் கருதுகிற விமரிசனக் கோட்பாடு தனி முழுமைவாதம் (அப்சொல்யூற்றிகம்) எனப்படும். பேராசிரியர் கைலாசபதி இதற்கு எதிர் மாறான கோட்பாட்டினை உடையவர். அவர் தொடர்பியல்வாதி. பழைய மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள், தத்துவ நோக்குகள் அரசியற் கொள்கைகள், அறிவியல் விருத்தி நிலை ஆகிய சகலவற்றையும் தொடர்புறுத்தியே கலை—இலக்கியப் படைப்புகளை மதிப்பீடு செய்யவேண்டும், என்னும் கருத்தினை உடையவர். அவருடைய விமரிசன நடைமுறை இந்தக் கருத்துக்குச் சாட்சியாக விளங்குகிறது.

தொடர்பியல்வாதியாக அவர் இருந்தமையின் தருக்க ரீதியான பேறாக, அவரது செயல் நெறி “பல்துறை அணுகல்” ஆயிற்று. வரலாறு, சமூகவியல், அரசியல், தொல் மனிதவியல் (அந்திறப்போலோஜி) ஆகிய துறைகளுடன் தொடர்பு படுத்தியே தமது ஆய்வுகள் பலவற்றையும் மேற்கொண்டுள்ளார். இந்த வகையிலே தமிழ்நாட்டு ஆய்வாளராகிய நா. வானமாமலை அவர்களின் பணிகளைக் கைலாசபதியின் பணிகளோடு ஒப்பிடலாம். இவர்கள் இருவரும் “கொண்டும் கொடுத்தும்” ஒருவரையொருவர் வளம்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்துறை அணுகலோடு கூட, இயங்கியல் நோக்கும் கைலாசபதியின் நோக்குநிலையில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது. இயங்கியல் நோக்கினை “டயலெக்ட்ரிக் அப்ரோச்” என்பர். இந்த இயங்கியல் நோக்கு எண்ணங்களின் உள்ளும், செயல்களின் உள்ளும் ‘காலம்’ என்னும் எண்ணக் கருவைப் புகுத்துகிறது; இயக்கத்தை

28 □ இ. முருகையன்

யும் புகுத்துகிறது. மனித எண்ணங்களும் செயல்களும் காலத்தோடொட்டி மாற்றம்பெற்று வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் பாய்ச்சல் பெற்றும் இயங்குவன என்னும் கருத்தோட்டம் இங்கு முதன்மைபெறுகிறது. இந்த இயங்கியல் நோக்கு மாக்கிய மெய்யியலின் செம்பாதியாகும் என்பது பலரும் அறிந்ததே.

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு நவீன இலக்கியத்திலே தலைமையான அக்கறைகொண்ட கைலாசபதி, பழமைச் செய்திகளோடு உறவாடுவதற்கும் கணிசமான அளவு காலத்தை அர்ப்பணித்தது ஏன் என்பது இப்போது தெளிவாகும். கைலாசபதி பேரார்வத்துடன் மேற்கொண்ட நாவலர் ஆய்வுகளும், “கோயில் தத்துவமும் சமய வரழ்க்கையும்” (கைலாசபதி, 1980: 77—96) என்பது போன்ற கட்டுரைகளும் எப்படியான அடிப்படையிலே பிறப்பெடுத்தன என்பது இப்போது விளங்கும்.

நமது பேராசிரியரின் “அடியும் முடியும்” என்னும் நூல், அவருடைய இயங்கியல் நோக்குக்குத் தலைசிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

இனி, படைப்புக் கலைஞன்பால் அவர் கொண்டிருந்த பரிவுபற்றிச் சற்றே நோக்குவோம். கலையாக்கம்பற்றியும் 11-03-53இல் எனக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்திலே, கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் :

கலைஞனுக்கு ரஸ உணர்ச்சி இன்றியமையாதது என்று உமக்குத் தெரியும். கலையின் தத்துவத்திலேயே சிருஷ்டியும் ரஸனையும் or (அல்லது) விமர்சனமும் இருப்பதும் தெரியும். ஆனால், ஒரு பேதம்—இரண்டிற்கும், சிருஷ்டி செய்கையில் அதன் முடிவைப் பற்றி—பயன் பற்றி—சிந்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சிந்திக்கவும் தேவையில்லை. ஆனால், விமர்சனத்திற்குக் கடமையிருக்கிறது—ரஸ உணர்ச்சியை—கலா ரசனையைப் பயன்

படுத்துவது. எனவே விமர்சனத்திற்கு நோக்கம் இருக்கிறது. நோக்கம் மனித வாழ்க்கை சம்பந்தமானது மட்டுமல்ல; அழகு, கலைநுட்பம் சம்பந்தமானதும். எனவே ஒவ்வொரு கலைஞரிலும் ஆரம்பத்தில் சிருஷ்டியும் விமர்சனமும் உள்ளிருக்கிறது. ஆனால், விமர்சனம் சுய விமர்சனமாவது குறைவு. (இதெல்லாம் உண்மைக் கலைஞர்கள் மட்டில்). சுயவிமர்சனத்தின் தன்மை என்னவென்றால் (அந்த) விமர்சனம் ரஸ உணர்ச்சியினின்றும் எழுவதாகும்... ரஸ உணர்ச்சி என்பது sensibility. ரஸ உணர்ச்சிக்கு இரு தன்மைகள். அவை, சிருஷ்டி; விமர்சனம். ஆனால், பண்பட்ட ரஸ உணர்வு அருமையானது. ஆனால், அதிகம் விரும்பப்படாதது—பொதுமக்களால், உண்மையில் வளர்க்கப்படவேண்டியது. இதனால் சிருஷ்டிகர்த்தாவும், விமர்சனமும் ஒரே நபராயிருந்தால் திறமாய்ருக்கும். நல்ல ரஸ உணர்ச்சியுள்ள விமர்சகர்கள் தலைசிறந்த சிருஷ்டிகர்த்தாக்களாக இருந்திருக்கிறார்கள்... (வெளிவராத தனிப்பட்ட கடிதம்).

றேயல் கல்லூரியிலே பல்கலைக்கழக புகழுக வகுப்பு மாணவராக இருந்த சமயத்தில், கைலாசபதி எழுதிய கடித வரிகள்—இவை. அச்சமயத்தில், படைப்பும் திறனாய்வும் அவருடைய ஆளுமைக் கூறுகளாக ஒருங்கே அமைந்திருந்தன, பின்னர் படைப்புத் தொழிலைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்டு, திறனாய்வையே தம் வாழ்க்கைப் பணியாக வரித்துக் கொண்டார். ஆயினும் அவருள் இருந்த படைப்பாளியும் உயிரோடுதான் இருந்தான். ஆசையினாலேதான் அவர் கலைப் படைப்பாளியையும் படைப்புக்களையும் பரிவோடு அணுகினார். மூத்த படைப்பாளிகளும் இளைய படைப்பாளிகளும் அவருடைய விமரிசனங்களையும், மதிப்புரைகளையும், அணிந்துரைகளையும் விருப்பார்வத்துடன் நாடி நின்றமைக்கான காரணம் — அந்த இரகசியம்— இங்கேதான் இருக்கிறது.

3

படைப்புகளைப் பரிவுடன் அணுகினாலும், அறிவினை கருவியாக்கிப் புறவயமாக ஆய்வு செய்து தீர்ப்பளிக்கும் நக்கீரத்தன்மையை அவர் இம்மியும் கை நெகிழ விடவில்லை. அவரைப் பொறுத்தமட்டில் இரசனையும் கண்டனமும் ஒரே பண்டத்தின் இரு வேறு பக்கங்கள் தலைநூர் ஒருவருடைய தலையாய இரசிகராகவும் அதே கலைநூர்பாலுள்ள குறைகளை எடுத்துக் காட்டும் கண்டன கர்த்தாவாகவும் சில வேளைகளிலே கைலாசபதி இருந்துள்ளார். அவை “நல்லுறவிலும் நட்பிலும் மலர்ந்த இரு அமிசங்கள்” என்பது அவருடைய கருத்தாகும்.

உண்மையில் திறனாய்வை இரசனை என்றும் கண்டனம் என்றும் பிரித்துப் பேசுவதே தவறு. திறனாய்வு வென்பது இலக்கியப் பயில்வின் இன்றியமையாத உயிர்மையம் ஆகும். ஒரு படைப்பின் உண்மையான இயல்பு எது என்பதை இனங்கண்டு, அதனை வாசகர்களுக்காக வியாக்கியானஞ் செய்து அறிமுகப்படுத்துவது விமரிசனத்தின் பணிகளினுள்ளே தலையாய ஒன்றாகும். திறனாய்வு அல்லது விமரிசனத்திலே இலக்கியம் பற்றிய விபரிப்பும், விளக்கமும், பகுப்பாய்வும், தொகுப்பாய்வும், மதிப்பீடும் அடங்கும். இவற்றை ஆங்கிலவாணர் முறையே டிஸ்கிறிப்ஷன், இன்றறப்பிறெற்றேஷன், அனலிசிஸ், சிந்திசிஸ், ஜட்ஜ்மென்ற் என்பர்). இந்த ஐந்து கூறுகளையும் உள்ளடக்கிய முழுமையான திறனாய்விலே ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து இலக்கியப் படைப்பின் இயல்புகள் தெளிவாக்கப்படும். இந்தத் தெளிவானது பழங்காலத்துடனும், வருங்காலத்துடனும் தொடர்புபடுத்தப் பெறுமானால், வருங்கால வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நியமங்களும் அங்கு மறைமுகமாக பிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 34

பேராசிரியரின் விமரிசன நடைமுறையிலே, மேற் கூறிய நியமப் பிறப்பாக்கம் மிகவும் பலிதமான வகையிலே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

அவர் எழுதியுள்ள "இலக்கியமும் திறனாய்வும்" என்னும் நூல், இந்த நியமங்கள் பற்றி நேரடியான விளக்கங்கள் சிலவற்றைத் தருகிறது. இலக்கியத்தின் இயல்புகளையும், ஆக்க முறைமைகளையும்பிட்டுக் கொள் கைகள் பல உருவாகியுள்ளன. இவை இலக்கியக் கொள்கைகள் எனப்படும். இக்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் முக்கியமெனக் கருதும் இலக்கியக் கொள்கைகள்—

1. அவயவிக் கொள்கை,
2. அறவியற் கொள்கை,
3. உணர்ச்சிக் கொள்கை,
4. அழகியற் கொள்கை,
5. சமுதாயக் கொள்கை.

என்னும் ஐந்துமேயாகும் என்பதைப் பேராசிரியர் அந்த நூலிலே சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவற்றையிட்டுத் தமது விளக்கங்களையும் குறிப்புரைகளையும் ஆங்காங்கே தந்துள்ளார். இவற்றுள்ளே தாம் பெரிதும் சார்ந்துள்ள கொள்கை எது என்பதைத் தமது நூலில் அவர் வெளி வெளியாகிக் கூறவில்லை. ஆயினும், அவருடைய விமரி சன நடைமுறையை நுணுக்கமாக நோக்கும் எவரும், "சமுதாயக் கொள்கையே" அவர் ஆதரிக்கும் கொள்கை என்பதை உய்த்துணர்வதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது. சமுதாயக் கொள்கைபற்றி அவர் இந்த நூலிலே தரும் குறிப்புரைகள் சில மனங்கொள்ளத் தக்கன—

"சமுதாயக் கொள்கை இலக்கிய கர்த்தாவைச் சுவானுபவம் பெற்ற தனிப்பிறவியாகக் காணவில்லை. இக்காலத்தில் எழுந்த அறிவுத்துறைகளும் இயக்கங்களும்

32 □ இ. முருகையன்

அவனையும் பாதிக்கின்றன. அவன் ...“பெரும்பாலான மாந்தரிலிருந்து தன்னைத்தானே பிரித்துக் கொள்ள இயலாது. அவ்வாறு வேண்டுமென்றே தன்னை ஓர் எழுத்தாளன் சமுதாயத்தின் இயக்கங்களிலிருந்து துண்டித்துக் கொண்டால், அவன் மெய்மையைப் புறக்கணிக்கின்றான்.

சமுதாயக் கொள்கை கலை, இலக்கியத்தில் வெளிப்படும்போது யதார்த்தவாதம் என்று வழங்கப்படும். அறவியல், உணர்ச்சியூட்டும் பொருள், அழகுக் காட்சி என்றெல்லாம் மனித அனுபவத்தை கூறுபடுத்தாமல், மனிதனுக்குரிய எதனையுமே புறம்பானதாகக் கருதாது, மாநிலம் “பயனுற வாழ்வதற்கு” ஏற்ற இலக்கியத்தை மெய்மை பிறழாத வகையிற் படைப்பதே இக்கொள்கையின் பிரதான இலட்சியமாகும். இக்கொள்கையின் விளைவாக, கவிதை மட்டுமின்றி, உரைநடையில் இயற்றப்படும் சிறுகதை, நாவல் நாடகம் என்பனவும் புதிய புதிய பெராளிகளையும் உத்திகளையும் கொண்டு வளர்ந்து வருகின்றன”. (கைலாசபதி, 1972:88)

“மாநிலம் பயனுறுவது” மிகவும் பொதுவான ஓர் இலட்சியமாகும். இந்த இலட்சியத்தைப் பேராசிரியர் எவ்வாறு விளக்கிக் கொண்டார்? அதனை எவ்வாறு விளக்கினார் என்பன முக்கியமான கேள்விகள்.

மாநிலம்—அதாவது மனிதப் பிறவிகள்—பெற வேண்டிய பயன்களுட்பலவும் மார்க்சிய சித்தனை வழிப்பட்ட செயற்பாட்டினாலேதான் எய்தப்படலாம் என்ற கொள்கை பற்று, கைலாசபதி அவர்களிடம் இருந்தது. இது விதந்து கூறப்பட வேண்டாத வெளிப்படை உண்மையாகும். “நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்” என்னுங்கட்டுரையில் வரும் இரண்டு பந்திகள் அவதானிக்கத்தக்கன—

“நவீன காலத்தை வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து நோக்குபவர்கள், வெவ்வேறு பெயரிட்டழைப்பர். மக்கள் யுகம், ஜனநாயக யுகம், விஞ்ஞான யுகம், குடியரசு யுகம், என்று பற்பல சொற்றொடர்கள் வழக்கிலுள்ளன.

...இன்னும் கூறுவதானால், முற்கூறிய தொடர்களில், மக்கள், சமுதாயம், சமூக நலன், புரட்சி முதலிய கருத்துப் படிவங்கள் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் புலப்படுவதைக் காணலாம். இவை நவீன காலத்துக்குரிய சிறப்பியல்புகளாக இருப்பதனாலேயே இலக்கியத்திலும் தவிர்க்க இயலாதவாறு பிரதிபலிக்கின்றன. உதாரணமாக. இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழிலக்கியத்திலே (குறிப்பாக, 1917ஆம் வருடம் நடந்தேறிய மகத்தான அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின்னர்) மெல்ல, மெல்ல, பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளும், இயக்கங்களும் பரவியதைத் தொடர்ந்து, இலக்கியத்தில் அவற்றின் தாக்கமும் விளைவும் அதிகரித்து வந்துள்ளன. இதனால், இலக்கியங்கள் பலவற்றில் மார்க்சியத் தத்துவமும் கொள்கைப் பரம்பலும் குறிப்பிடத் தக்கனவாய் இருக்கின்றன. நவீன இலக்கியங்கள் இந்நிலையைப் பிரதிபலித்தல் இயல்பே. (கைலாசபதி, 1980: 26—27)

கைலாசபதியின் பொதுவுடைமைச் சார்பும் மார்க்சிய நாட்டமும் மிகவும் கண்கூடாக இங்கு முனைப்புப் பெறுவனவே நாம் அவதானிக்கிறோம். “இலக்கியத்தில் மார்க்சிய எதிர்ப்பு” என்ற கட்டுரையிலும் அவருடைய கருத்தியற் சார்பு பற்றிய மேலதிக விளக்கத்தினை நாம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

4

இலக்கியத்தின் இயல்பு—நோக்கம் பற்றிப் பல்வேறு கொள்கைகள் இருப்பது போலவே, திறனாய்வின்

34 □ இ. முருகையன்

இயல்பு நோக்கம் பற்றியும் பல்வேறு கொள்கைகள் உள்ளன. இவற்றைப் பற்றியும் கைலாசபதி விளக்கமாக எழுதியுள்ளார். மேனாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாற்றாசிரியர் சிலரின் கருத்துப்படி நான்கு பிரதான திறனாய்வுக் கொள்கைகள் உண்டென்றும் அவை முறையே—

1. அநுகரணக் கொள்கை
2. பயன்வழிக் கொள்கை
3. வெளிப்பாட்டுக் கொள்கை
4. புறநிலைக் கொள்கை

என்றும் காட்டியுள்ளார்.

அநுகரணம் என்பது ஒன்றுபோல் மற்றொன்றைச் செய்வதாகும். இயற்கையிலோ வாழ்க்கையிலோ அமைந்து கிடக்கும் அநுபவம் அசல். அசலைப்போல கலைஞன் புதிதாய் ஆக்கிக் கொள்வது அல்லது இயற்றிக் கொள்வது நகல். அசலையும் நகலையும் ஒப்பிட்டு, அவற்றிடையே தாரதம்மியம் காணும் திறனாய்வுக் கொள்கை அநுகரணக் கொள்கை ஆகும்.

கலைப்படைப்பின் வடிவம் முதலியவற்றை அதிகம் கவனிக்காது. அதனால் எய்தப்படும் பயனை, அதாவது பிரயோசனத்தை முதன்மைப்படுத்தி, பயன்—பெறுமுகியவைத்துக் கலைப்படைப்பை மதிப்பிடும் திறனாய்வுக் கொள்கை, பயன்வழிக் கொள்கையாகும். இங்கு, கலைப்படைப்பின் வடிவ அமைதி முதலிய உறுப்பியல் அம்சங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன.

வெளிப்பாட்டுக் கொள்கை வழிப்பட்ட திறனாய்வினாலே, இலக்கியத்தைவிட இலக்கியப் படைப்பாளியே கூடிய முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறான். இவ்வாறு இலக்கியத்தை இரசிப்பவர், “புலவர் திறன் என்னே! என்னே!”

என்று எக்களித்துப் பரவசப்படுத்துவது சர்வசாதாரணமாகும். இவ்வித திறனாய்வு அகநிலைப்பட்டதாகும்.

புறநிலைத் திறனாய்வுக் கொள்கையைக் கிளைத்த புறாக்ஸ் என்பாரின் கருத்துக்களின் துணைகொண்டு பேராசிரியர் கைலாசபதி விளக்கியுள்ளார். அந்தத் திறனாய்வு, முறையின் எடுகோள்களைப் பின்வருமாறு கருக்கிக் கூறலாம் :

எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விளக்கியுரைத்து மதிப்பிடல் வேண்டும், கலைப்பொருளின் உறுப்பு ஒருங்கிசைவு முக்கியமானது. வடிவமும் பொருளும் பிரிக்க இயலாதவை. இலக்கியம் மதத்துக்கோ அறத்துக்கோ துணைக்கருவி அன்று.

புறாக்ஸ் போன்றோரது திறனாய்வுகளில், படைப்புக்களின் “கட்டமைப்பும்”, படிமங்கள், குறியீடுகள் முதலான வடிவியல் அம்சங்களுமே பெரிதும் பரிசீலனைக்கு உள்ளாகும். அதனால், இந்த முறைகளைக் கையாள்வோர் வடிவக் கோட்பாட்டாளர் எனவும் கூறப்படுவர்.

மேற்கண்டவாறு அநுகரணக் கொள்கையையும், பயன்வழிக் கொள்கையையும், வெளிப்பாட்டுக் கொள்கையையும், புறநிலைக் கொள்கையையும் விளக்கிய பேராசிரியர், தமக்கு உடன்பாடான கொள்கை எது என்று அந்த நூலிலே சொல்லிக் காட்டவில்லை.

“இன்று வழக்கிலுள்ள திறனாய்வுக் கொள்கைகளுள், இதுவே (அதாவது புறநிலைக்கொள்கையே) வகுப்பறைகளில் கைக்கொள்வதற்கு சாதகமானது எனலாம்” என்று மாத்திரம் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது ஆரம்ப நிலைகளில், இலக்கியத்தின் வடிவம்பற்றிய ஆய்வே இலகுவாயும் வசதியாயும் இயல்வதாயும் இருக்கும் என்பது அவர்கருத்தாகும்.

36 □ இ. முருகையன்

‘கனிதை நயம்’ என்னும் நூலில் வரும் இறுதி வரிகளையும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூறுதல் தரும் :

“கனிதையின் கருத்துகளை மதிப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்கு, ஆழ்ந்த அறிவும் அநுபவமும் சிந்தனைத் தெளிவும் வேண்டும். கனிதை நயப்பு என்று பொதுவாகக் கருதும்போது, கருத்து தவிர்ந்த பிற அம்சங்களின் மதிப்பீடே அநேகமாக இடம்பெறுகிறது. ஆரம்ப நிலையில் அது அப்படியும்தான் அமைதல் வேண்டும்.

முதிர்ந்த நிலையில், கனிதையின் வடிவமைப்பும் உரிப்பொருளும் ஒருங்கே திறனாய்வுக்கு உரியனவே. கனிதையின் வடிவமைப்பு அதன் உடல் ஆயின் உரிப் பொருளே அதன் உயிர். உயிரில்லாத உடல் பிரேதம்; உடல் இல்லாத உயிர் பிசாசு; கனிதை பிரேதமும் அன்று; பிசாசும் அன்று. ஆரோக்கியமாக உயிருடன் நடமாடும் அவயவி, கனிதை. அந்த அவயவியின் மகோன்னதத்தைக் கண்டுணர்வதே திறனாய்வின் தேறிய நற்பலனாம். (கைலாசபதி, முருகையன், 1970 : 86).

கனிதை பற்றிய மேற்படி கூற்றுக்கள், இலக்கியத்தின் எல்லா வகைகளுக்கும் பொருந்துவனவே ஆகும். சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பனவும் வடிவமைப்பும் உட்பொருளும் கொண்ட முழுமைகளே. அவற்றின் வடிவமும் பொருளும் ஆய்வுக்குரியன.

ஆரம்ப நிலையில் வடிவ ஆய்வு முதன்மை பெறுகிறது. முதிர்ந்த நிலையில், பொருள் ஆய்வும் அதனோடு சேர்ந்து இடம்பெறுகிறது.

அப்படியானால், திறனாய்வுக் கொள்கைகள் நான் கீனானும் கைலாசபதிக்கு உடன்பாடானகொள்கை எது? அநுகரணக் கொள்கையா, பான்வழிக் கொள்கையா, வெளிப்பாட்டுக் கொள்கையா, புறநிலை கொள்கையா?

இந்த நான்கிலும் எந்தத் தனியொரு கொள்கையும் நம் பேராசிரியர் முற்றுமுழுதாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை— என்றே தோன்றுகிறது.

புறநிலைக் கொள்கையின் பெரும்பகுதி அவருக்குச் சம்மதமே. அகவயமான் விருப்பு வெறுப்புகள் திறனாய்வாளரின் தீர்ப்புகளைப் பாதித்துவிடுதல் கூடாது. அது மட்டுமன்று வடிவத்தையும் பொருளையும் வேறுபிரித்துத் தனித்தனியாய் நோக்குவதும் அபத்தமாகும்.

அதேவேளை பயன்வழிக் கொள்கையின் கூறுகளையும் பேராசிரியர் பிரதானப்படுத்துகிறார். அந்தப் பயன் சமூகப் பயன். சமயப் பயனையோ, அறநெறிப் பயனையோ அவர் அதிக அழுத்தம் தந்து வற்புறுத்தினாரல்லர். சடங்குஞ் சமயமும் சம்பிரதாயமும் சமூக நலனுக்கும் ஊறு செய்யாது நலன் செய்யின் மட்டுமே அவற்றின் பயன்களுக்கு அவர் கணிப்பு வழங்கினார்.

5

கைலாசபதியின் விமரிசனக் கோட்பாடுகளும் நடைமுறையும் பற்றிப் பரிசீலனை செய்யும்போது, அவர் கோட்பாடுகளை நிறுவிக் கொண்டு, பின்னரே தமது நடைமுறையில் ஈடுபட்ட ஒருவர் அல்லர் என்பதனைக் கவனித்தல் நலம் தமது விமரிசன நடைமுறையினூடாகவே அவர் தமது கோட்பாடுகளைப் படிப்படியாக நிறுவிக் கொண்டார். அங்ஙனம் நிறுவிய கோட்பாடுகள் வருங்கால இலக்கியப் படைப்பு நியமங்களாகவும் பயன்பட்டுள்ளன. அந்த வகையிலே இலக்கிய வரலாற்றை நிரூணயித்த சக்திகளில் ஒன்றாக—கணிசமான வலிமையுள்ள ஒன்றாக—அவருடைய விமரிசன நடைமுறை அமையலாயிற்று.

தமது நடைமுறை மூலம் அவர் நிறுவிய கோட்பாடுகளின் பிரதான அம்சங்களாக, வரலாற்று நோக்கும், சமூகப் பொருத்தப்பாட்டு அக்கறையும் இயங்கியல் அணுகலும், புறவயமான விஞ்ஞானப் பார்வையும் அமைகின்றன.

மேற்கோள் உசாத்துணை

1. கைலாசபதி, க., TAMIL HEROIC POETRY, Oxford University Press, 1969.
2. கைலாசபதி, க., முருகையன், இ., 'கனிதை நயம்', விஜயவட்குமி புத்தகசாலை, கொழும்பு, 1970.
3. கைலாசபதி, க., 'இலக்கியமும் திறனாய்வும்', வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1972.
4. கைலாசபதி, க., 'நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்' மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1980.

3

**கைலாசபதி :
முழுமையும் பருதியும்**

சி. சிவசேகரம்

கைலாசபதி தவறுகட்டு அப்பாற்பட்ட அதிமானுடரல்லர். அவர் அத்தகைய அதிமானுடராகத் தன்னைக் கருதியவரும் அல்லர். அவருடன் கடுமையான கருத்து முரண்பாடுடையோர் பலர் அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே தமது கருத்து வேறுபாடுகளைக் கூறியுள்ளனர். சிலர் அவர் இறந்த பின்னரே தமது மாறுபட்ட நிலைப்பாடுகளைக் கூற முன்வந்தனர். இதற்கான காரணங்களை நான் இங்கு ஆராய விரும்பவில்லை. கைலாசபதியின் சமுதாயப் பங்களிப்பு பல்துறை சார்ந்தது. அவர் தன்னை ஒரு அரசியல்வாதியாகவோ, பகிரங்கமாக எந்தவொரு அரசியற் கட்சியின் உறுப்பினராகவுமோ காட்டிக்கொள்ள வில்லை. ஆயினும் அவரது பல்துறை சார்ந்த நடவடிக்கைகளிலும் அவரது அரசியல் நிலைப்பாட்டின் முத்திரை தெளிவாகவே பதிந்திருந்தது. சர்வதேச விவகாரங்களிலும், உள்நாட்டு அரசியலிலும் அவர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களதும் அவர்களது போராட்டங்களினதும் தரப்பிலேயே நின்றார். சர்வதேசக் கம்யூனிஸ இயக்கத்தின்

பிள்ளின் பின் ஏற்பட்ட விவாதத்திலும் அவரது நிலைப்பாடு தெளிவாக மார்க்சிய லெனினியவாதிகளின் பக்கத்திலேயே இருந்தது. கைலாசபதி பற்றிய கடுமையான விமர்சனங்கள் பெரும்பாலும் வலதுசாரி அரசியற் சார்புடையோரிடமிருந்தே வந்தன. சில சமயங்களிற் தம்மை மார்க்சியவாதிகளென்று கூறிக் கொள்வோரும் கைலாசபதியுடன் முரண்பட்டதுண்டு. மார்க்சியம் என்பது விவாதங்கட்கும் அபிப்பிராய வேறுபாடுகட்கும் அப்பாற்பட்ட திட்டவட்டமான நிலைப்பாடுகளின் கோவை அல்ல. எனவே ஒரு நிலைமையை ஒருவர் அறிந்துள்ள தன்மைக்கேற்ப அதுபற்றிய அவரது மதிப்பீடுகளும் அவர் முன்வைக்கும் தீர்வுகளும் வேறுபடலாம். கைலாசபதியுடன் முரண்பட்ட பல வலதுசாரிகள் அவரது அடிப்படையான நிலைப்பாட்டுடன் முரண்பட்டனர். கைலாசபதியின் சமூகச் சார்புடைய இலக்கிய விமர்சனப் பார்வையை நேரடியாக எதிர்த்து முறியடிக்க முடியாத காரணத்தாற் தனிப்பட்ட அவதூறுகளில் இறங்கினோரும் உள்ளனர்.

கைலாசபதியின் பங்களிப்புகளில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவர் அளித்த ஊக்கமும் கல்வித் துறையில் அவர் ஆற்றிய பணியும் பற்றி அதிகக் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை. அவர் ஒரு அரசியல்வாதியாக அறியப்படாததால் அவரது அரசியல் நிலைப்பாடு பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் அதிக முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. கைலாசபதி என்கிற திறனாய்வாளர்தான், அதிகளவிற்கு சர்ச்சைக்குரிய மனிதரானார். இலக்கியம் பற்றி அவர் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் பல்வேறு சூழ்நிலைகள் தொடர்பாகவும் பல்வேறு கோணங்களின் மூலம் வழங்கப்பட்டவை. அவற்றைத் தனித்தனியாக எடுத்துப் பார்த்து அவற்றின் குறைபாடுகளை அவரது பார்வையினது குறைபாடன்றோ அதைவிட ஒருபடி அப்பாற் சென்று மார்க்சிய அணுகுமுறையின் குறை

பாடன்றோ வாதீப்பது 'குருடனுக்கும் பால் காட்டிய' கதையின் பாங்கிலேயே அமையும்.

இவ்வாறு கைலாசபதியின் திறனாய்வுபற்றிக் குறை கூறுவோர் ஒருவருக்கு ஒருவர் முரணான முறையிலேயே அவருக்கெதிரான வாதங்களை முன்வைக்கவும் நேருகிறது. ஆறுமுக நாவலரின் பங்களிப்பை அவர் மதிப்பிட்டு அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதைக் கண்டிப்பவர்கள் இலக்கியத்தின் வர்க்கத்தன்மை பற்றிய அவரது நிலைப்பாட்டை மறுப்பவர்களுடன் வேறுபடுகின்றனர். சில சமயம் இரண்டு விதமான தாக்குதல்களும் ஒரே தளத்திலிருந்து வந்துள்ளன. இதற்கான காரணங்களுட் கைலாசபதி பற்றிய விமர்சனங்கள் கைலாசபதி பற்றியும் மார்க்சிய அணுகுமுறை பற்றியும் விமர்சனங்கள் கொண்டிருக்கும் விதைப்பான பார்வையும் அடங்கும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயப்பார்வையும் வர்க்க அடிப்படையுங் கொண்ட ஆக்க இலக்கியப் படைப்பை உருவாக்குபவர், ஒரு போதனாசிரியரின் பாங்கில் இன்ன வகையில் இப்படி எழுதினாற்தான் தனது நிலைப்பாட்டை வலியுறுத்த முடியும் என்று திட்டமிட்டு எழுதுகிறார் என்பது மார்க்சியத் திறனாய்விற்சூரிய கருத்தல்ல. ஒரு படைப்பாளியின் ஆக்கங்கள் அவரது அனுபவத்திற்கும் அறிவுக்கும் ஏற்றவாறே அமைகின்றன. ஒருவரது அறிவும் அனுபவமும் அவரது சமுதாயச் சூழலிற் தங்கியுள்ளன. வர்க்க சமுதாயத்திற் தனிமனித சிந்தனை ஒருவரது வர்க்கப் பின்னணிக்கும் சமுதாயப் பார்வைக்கும் ஏற்றவாறு அவரது அனுபவங்களுடு விருத்தியடைகிறது. எனவே சரி—பிழை, நீதி—அநீதி, நெறி—நெறியல்லாதது போன்ற மதிப்பீடுகளும் மனிதாபிமானம், அழகியல் என்பன தொடர்பான கொள்கைகளும், ஒருபுறம் மனித இனம் என்ற அடிப்படையிற் சில பொதுவான தன்மைகளைக் காட்டினாலும், மனித இருப்பின் வேறுபாடுகளையும் தம்முட் கொண்டிருப்பன. இலக்கியமோ பிற கலை

42 □ சி. சிவசேகரம்

வடிவங்களோ அழகியலோ, மனிதரது இருப்புக்கு அப்பாற்பட்டவையல்ல. மனித இருப்பிற்கும் அதனைத் தீர்மானிக்கும் சமுதாய இயல்புக்கும் இயக்கத்திற்கும் அடிப்படையான முரண்பாடுகளை கலைகளிலும் இலக்கியங்களிலும் ஆதிக்கஞ் செலுத்துகின்றன. மனித உறவுகளை நிர்ணயிக்கும் சமுதாய முரண்பாடுகள் இலக்கியத்திற் தெரிவது மட்டுமின்றி அம்முரண்பாடுகளின் தீர்வுகான போராட்டமும் இலக்கியத்தினூடு நடைபெறுகின்றது. மனிதனது சமுதாய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சமும் சமுதாயத்தின் வர்க்கத் தன்மையாலும் வர்க்கப்போராட்டத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்படுமாயின் இலக்கியமும் பிற கலை வடிவங்களும் அதற்கு விவக்காக அமைய முடியாது. இந்த வாதத்தை ஒருவர் வரட்டுத்தனமாக ஆதரிக்க முடியும்; வரட்டுத்தனமாகவே இன்னொருவர் அதை எதிர்க்கவும் முடியும். இவை சிறுபிள்ளைத்தனமான விவாதங்கட்கே வழிவகுப்பன.

11 கைலாசபதி கலை இலக்கியங்களில் அழகியலை வலியுறுத்தியவர். அதே வேளை அழகியல் ஆக்கங்களின் உள்ளடக்கத்தினின்று வேறுபடுத்தப்பட்டு உள்ளடக்கத்தினும் மேல்நன ஒன்றாகக் காட்டப்படுவதை வன்மையாக எதிர்த்தவர். அழகியற் கோட்பாடுகளை மிகையாக வலியுறுத்திக் “கல கலைக்காகவே” என்ற கோஷத்துக்குப் புத்தயிர் ஊட்டியர்கள், இக்காரணத்துக்காகவே, கைலாசபதியைக் கடுமையாகத் தாக்கினர். மார்க்சியக் கலை இலக்கிய நோக்கைத், தமிழன் பழைய இலக்கியங்கட்கும் பிரயோகித்துத் தமிழர் வரலாறு பற்றிய பிரமைகளைக் களையவும் அவற்றினூடு தமிழர் வரலாறு பற்றிய தெளிவுகளை ஒரு பார்வையைப் பெறவுங் கைலாசபதி பெரும் யங்களித்தார். கைலாசபதி பற்றிச் செய்யப்படும் மதிப்பீடுகள் கைலாசபதியின் ஒட்டுமொத்தமான பங்களிப்பை முதன்மைப்படுத்துவது நியாயமானது. கைலாசபதியின் விமர்சனங்களில் உள்ள குறைபாடுகள் அவை செய்யப்பட்ட சூழலின் அடிப்படையிற் கருதப்படுவதும் அவசியம்.

மு. தலையசிங்கம் பற்றிய விமர்சனத்திற் கைலாசபதியின் வாதங்கள் சில அவரது முக்கியமான கருத்தைப் பலவீனப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருந்தன. அக்குறைபாடுகள் தலையசிங்கம் பற்றிய அவரது மதிப்பீட்டைப் பொய்ப்பிக்க வில்லை. கனமான வாதங்கட்கு அருகருகாகக் கனங்குறைந்த வாதங்களை வைத்தமை கைலாசபதியின் விமர்சனத்தை அவரது அரசியல் எதிரிகள் தாக்குவதற்கு வசதி ஏற்படுத்திற்று. அதேவேளை கைலாசபதியீது அவர்கள் தொடுத்த தாக்குதல்களின் கீழ்த்தரமான தன்மை அவர்களது தரப்பில் எவ்வளவு தீயாயம் இருந்தது என்பதன் அளவுகோலாகவே எனக்குத் தெரிந்தது. சிந்தனைக்கும், தலையசிங்கத்தின் மார்க்சிய விரோதத்தின் வறுமையைக் கைலாசபதி கணிசமான சகிப்புத்தன்மையுடனேயே விமர்சித்திருந்தார்.

கைலாசபதியின் முக்கியமான ஒரு தவறு, மஹாகவி பற்றிய அவரது மதிப்பீடு தொடர்பானது. மஹாகவியின் சமூக அரசியற் பார்வையின் போதாமையை 1960களின் அரசியற் சூழல் மிகைப்படுத்தியதன் விளைவாகவே, கைலாசபதி மஹாகவியின் முக்கியத்துவத்தைத் தவறவிட்டுவிட்டார் என நினைக்கிறேன். இத்தவறுபற்றிக் கைலாசபதியை இன்று விமர்சிப்போர் சிலர், கைலாசபதி இருந்த காலத்தில் அதைத் திருத்துணிக்க வாய்ப்பிருந்தும் ஏன் முயலவில்லையோ தெரியாது.

ஈழத்து இலக்கிய விமர்சன நடைமுறையின் இடர்ப்பாடுகள் சகல விமர்சகனையும் வெவ்வேறு அளவுகளிற் பாதித்துள்ளது. கைலாசபதியின் தவறுகள் அலட்சியம் செய்ய வேண்டியவையல்ல. அவை நேர்ந்த சூழலின் அடிப்படையில் மதிப்பிட வேண்டியன. நமது இலக்கியத்துறையின் விஞ்ஞானரீதியான பார்வையும் சமுதாயச் சார்பும் சமுதாய மாற்றத்துக்கான முனைப்பும் கைலாசபதியிடமிருந்து பெற்றவற்றைக் கருத்திற் கொண்டாற் கைலாசபதியின் குறைபாடுகள் மிக அற்பமானவையே.

44 □ சி. சிவசேகரம்

இந்த இடத்தில், சாள்ஸ் டார்வின் முன்வைத்த பரினாமக் கோட்பாடு அவர் முன்வைத்த அதேவடிவில் இன்று ஏற்கப்படுவதில்லை என்பது நினைவூட்டத்தக்கது. குறிப்பான பல அம்சங்களில் டார்வின் விளக்கங்களிற்கு குறைபாடுகளும் தவறுகளும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அவர் எடுத்துக்காட்டிய பரினாமவாத அடிப்படை (உயிரினங்கள் எளிய ஜீவராசிகளினின்று தோன்றிச் சூழலுக்கமைய மாற்றமடைந்து உயரிய வடிவங்களாக விருத்தி பெற்றன என்ற கருத்து) அதாவது, டார்வின் வாதத்தின் முழுமை, இன்னமும் மறுக்க இயலாததாகவே உள்ளது. டார்வின் சொன்னவை பல தவறானவை, எனவே பரினாமக் கொள்கையும் செல்லுபடியாகாது என்ற வாதம் சிலரால் இன்னமும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இவர்களது வாதம், கைலாசபதியின் விமர்சனத் தவறுகளை ஆதார மாக்கி அவரது இயங்கியல் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையிலான இலக்கியக் கொள்கையை நிராகரிப்பவர்களது வாதத்தினின்று, மூடத்தனத்தின் அளவில், வேறுபட்டதல்ல.

தமிழிலக்கியத் துறைக்குக் கைலாசபதியின் ஒட்டுமொத்தமான பங்களிப்பு என்னவென்று பலமுறை பலரும் விவரமாக வெவ்வேறு கோணங்களினின்று எழுதியுள்ளனர். அதைச் சுருக்கமாக இங்கு குறிப்பிடுவது தகுமென்று நம்புகிறேன்.

கைலாசபதி விமர்சனத் துறையில் (அவர் விரும்பிப் பிரயோகிக்கும் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதாயின் திறனாய்வுத் துறையில்) அடியெடுத்து வைக்கும் வரை தமிழிலக்கியத்தில் இடதுசாரி முனைப்போ இயங்கியற் பார்வையோ இல்லாதிருந்தது என்று எவரும் சொல்லியதில்லை. ஆயினும், தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம் விறைப்பான மரபு சார்ந்த பார்வையின் ஆதிக்கத்தின் கீழேயே இருந்தது. இலக்கியத்தின் சமுதாயச் சார்பான பண்பையும் சமுதாய மாற்றத்தில் அதன் பணியையும் உணர்ந்த

முற்போக்கு இலக்கியம் கைலாசபதியின் வருகைக்கு முந்தியதேயாயினும், விஞ்ஞான ரீதியான விமர்சன முறையையும் இலக்கியத்தின் சமூகச் சார்பான தன்மையையும் தெளிவுபடுத்தித் தமிழிற் பிரயோகித்த வரையில் அவரது பங்களிப்பு முன்னோடியானது.

கைலாசபதியின் விமர்சனமுறை அவரது பல்துறை சார்ந்த பார்வையாற் செழுமை பெற்றது. கலை கலைக் காகவே என்றவாறான சமுதாயச் சார்பற்ற அழகியற் கோட்பாட்டையும் யாந்திரிகமான மரபுவாத அழகியற் கோட்பாட்டையும் வெற்றிகரமாக எதிர்ப்பதில் அவரது விரிந்த பார்வை மிகவும் பயன்பட்டது. மார்க்சிய வெணினியவாதிகள் அல்லாத இடதுசாரிகளை அதிர வைக்கும் விதமாகச் சோவியத் யூனியனில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பிற்போக்கு முகாமுக்கு ஒரு ஊக்கியாகி விட்டன. இலக்கியத் துறையிலும் பிற்போக்கின் பீடிப்பை நாம் மேலும் அதிகமாக உணர முடிகிறது. அதற்கு முகங்கொடுப்பதற் கைலாசபதி முன்வைத்த இலக்கியக் கோட்பாடு இன்னும் முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளும் விமர்சகர்களதுங் கையில் ஒரு வலிய ஆயுதமாகவே உள்ளது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றியும் பழந்தமிழ் சமுதாயங்கள் பற்றியும் தமிழரிடையே கட்டியெழுப்பப் பட்ட பொய்களையும் பிரமைகளையுங் களையுமுகமாகத் தமிழகத்தில் வானமாமலை வரலாற்றியல் தொல்பொருட் துறைகளில் ஆற்றிய பணியுடன் இணைந்து கைலாசபதியின் இலக்கிய ஆய்வு செயற்பட்டது. சங்க இலக்கியங்கள் பற்றியும் தமிழரின் பொற்காலமெனப்படும் சோழர் ஆட்சி காலச் சமுதாயம் பற்றியுங் கைலாசபதி அவர்கள் முன் வைத்த விளக்கங்கள் தமிழர் தம் வரலாற்றை நிதானத் துடன் நோக்குவதற்குப் பெரிதும் உதவுவன.

பாரதி, ஆறுமுக நாவலர் போன்றோர் பற்றித் தமிழர் நடுவே நிலைபெற்ற படிமங்களின் அடிப்படை

46 □ சி. சிவசேகரம்

யிலேயே நெடுங்காலமாக அவர்களது பங்களிப்பு மதிப்பிடப்பட்டு வந்துள்ளது. கைலாசபதி, அவர்களது பங்களிப்பை யதார்த்தபூர்வமாகவும் பொருள் முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்துடனும் மதிப்பிட்டமை. மார்க்சியவாதிகளால் எவ்வாறு தமது அகச்சார்பும், சமுதாயப் பார்வையும் தமது புறநிலையான ஆய்வுகளிற் குறுக்கிடாது நிதானமாகச் செயற்படக் கூடுமென்பதற்கான நல்ல எடுத்துக்காட்டு எனலாம்.

ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குரிய தனியான தன்மையை எடுத்துக் காட்டியதோடு பல எழுத்தாளர்களையும் விமர்சகர்களையும் ஊக்குவித்து வளர்ப்பதிற் கைலாசபதியின் பணி பலரும் அறிந்ததே. எனினும் இதில் முக்கியமான அம்சம் ஏதெனில் ஈழத்து ஆக்க இலக்கியம் பற்றித் தமிழகத்தின் இலக்கியவாதிகள் சிலர் வெளியிட்ட தாழ்வான தும் தவறானதுமான எண்ணத்தை மறுதலித்துப் பேசியதுடன் செயலிலும் இறங்கிய கைலாசபதி ஈழத்து இலக்கியத்தைத் தமிழகத்தினதுடன் பகைமையான ஒன்றாகக் காணவோ காட்டவோ முனையவில்லை. அவர் போன்றோர் தம்மான, சமுதாய உணர்வுடைய ஆக்கங்களை ஊக்குவித்து உலாவ விட்டதன் மூலம் வியாபார இலக்கியத்துக்குச் சவாலாக நிமிர்ந்து நிற்கும் அளவுக்கு ஈழத்து முற்போக்கு ஆக்க இலக்கியத்தால் உயர் முடிந்தது. கைலாசபதியின் இப்பங்களிப்பின் முக்கியத்துவம் ஈழத்தில் மட்டுமின்றித் தமிழகத்திலும் உணரப்பட்டதென்றாற் தவறில்லை.

கைலாசபதியின் எழுத்தாற்றல் அவரது சொல்வன்மைக்கும் அறிவுத் திறனுக்கும் மட்டுமுரியதல்ல. நினைத்ததை மூடிமறைக்காமலும் மழுப்பாமலும் சொல்லுந் திறமை அதன் ஒரு முக்கிய அம்சமெனலாம். இது அவருக்குப் பல பகைவர்களைச் சம்பாதித்தது உண்மைதான். எனினும் அவரது எழுத்தின் உறுதியும் தைரியமும் விஷயங்களை ஆய்ந்தறிந்து சொல்லும் நிதானமும் எந்த

நல்ல இலக்கியவாதியிடமும் விமர்சகனிடமும் விரும்பத்தக்க பண்புகள்.

கைலாசபதியின் பங்களிப்பின் தன்மையும் முக்கியத்துவமும் பற்றி அறிய விரும்புவோருக்கு ஒரு நல்ல அளவு கோலெதெனின், அது அவரது கருத்துக்களுடன் உடன் படுவோரது மதிப்பீடு எதுவுமல்ல. மார்க்சிய விரோதிகளது பிரதான இலக்காகத் தமிழ் எழுத்துலகிற்கைலாசபதி இன்னமும் திகழ்வது அவரது முக்கியத்துவத்தை இடதுசாரி, முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் மறந்தாலும், பிற்போக்குவாதிகள் எளிதில் மறக்க மாட்டார்கள் என்பதையே நினைவூட்டுகிறது. என்றைக்கு மார்க்சிய விரோதிகள் கைலாசபதியைப் பாராட்டத் தொடங்குகிறார்களோ அன்றைக்கு முற்போக்குவாதிகள் கொஞ்சம் விழிப்பாக இருக்க வேண்டி ஏற்படும்.

நல்ல மார்க்சியவாதி மார்க்ஸ் சொன்னதையெல்லாம் கிளிப்பிள்ளைபோல ஒப்புவிக்கக் கற்றவரல்ல. மாறிவரும் உலகச் சூழலுக்கேற்ப மார்க்சிய ஆய்வு முறையைப் பயன்படுத்த வல்லவர் நல்ல மார்க்சியவாதி. அவரது மார்க்சியம் விஞ்ஞானரீதியானது. கைலாசபதி மார்க்சிய விஞ்ஞானத்தைத் தமிழ் இலக்கியத் துறையை ஆராயவும் செழுமைப்படுத்தவும் பயன்படுத்தியவர்: பல வகைகளில் ஒரு முன்னோடியுங்கூட. அவரது பங்களிப்பின் முக்கியத்துவம் அவர் இதுவரை வழங்கியவற்றிடையே மட்டும் முடங்கிவிடாது. அதன் பெரும் பகுதி அவரது பங்களிப்பை சமகாலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் ஆக்கபூர்வமான முறையிற் பயன்படுத்திச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களிலேயே உள்ளது.

4

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் அரசியல் இளங்கீரன்

உண்மையின் ஊற்றுக்கண்கள் அடைபடாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் மேலும் திறந்துவிடும் முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். உண்மைதான் ஒளியாக இருக்க முடியும். ஒரு விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையும், திகழ்வுகளைப் பொறுத்தவரையும், ஒரு மேதையைப் பொறுத்தவரையும் இது கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

இது பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கும் பொருந்தும். அவர் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை மேலும் மேலும் திறந்துவிடும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். இம்முயற்சி ஒன்றுதான் இக்கட்டுரை.

கைலாசபதியின் பணியும் பங்களிப்பும் பன்முகப் பட்டவை. இவையிரண்டையும் பத்திரிகை, பல்கலைக் கழகம், இலக்கியம், எழுத்தாளர் இயக்கம், அரசியல் என்று ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். இவை ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியாக ஆராயப்படத்தக்கவை அந்த அளவுக்கு இவை கனமாலை; காத்திரமானவை

வீஷயங்கள் நிறைந்தவை. காலகதியால் இப்பணி செய்யப் படும் என்ற நம்பிக்கையுமுண்டு. அதேவேளையில் இவ்வாய்ப்புகளில் கைலாசபதியின் அரசியல்பற்றி அநேகருக்குத் தெரிந்திராததால் அது தவிர்க்கப்படலாம். அல்லது மறைக்கப்படலாம்; திரிக்கப்படலாம்; கொச்சைப் படுத்தப்படலாம். எனவே பேராசிரியரின் அரசியலை இக்கட்டுரை விவரிக்கிறது.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் முடிவு நாஜிஸ—பாசிஸத்தின் வீழ்ச்சியாகவும் சோசலிசத்தின் மாபெரும் வெற்றியாகவும் பரிணமித்தது. தொடர்ந்து வீறிட்டு முந்த தேசியவிடுதலை இயக்கங்களோடு 50களில் மார்க்சியத்தினதும், சோசலிசத்தினதும் வீச்சும் செல்வாக்கும் உலக வியாபிதமாயிற்று. உலக முழுவதிலுமுள்ள அறிவுஜீவிகள் முற்போக்காளர்களில் அநேகர் இவற்றினால் கவரப்பட்டனர். அவர்களுள் கைலாசபதியும் ஒருவர்.

பொதுவாக சோசலிசத்தை உச்சரிக்கின்ற எல்லோருமே இடதுசாரிகள் என்று கருதப்படுகின்றனர். கைலாசபதியையும், இடதுசாரி என்றே பலரும் கருதுவர். ஆனால் சோசலிசம் பேசுவோர் அனைவரும் மார்க்சியவாதிகளல்லர். கைலாசபதி பல்கலைக்கழக மாணவரானதிலிருந்து காலமாகும்வரை ஐயந்திரிபற்ற மார்க்சியவாதியாகத் திகழ்ந்தவர்.

மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை சரியான வெளிச்சத்தில் கற்றறிந்ததனால் அவரது கலை இலக்கிய ஆய்வுத்துறையில் விஞ்ஞானபூர்வமான சமூகவியல் பார்வையைச் செலுத்தமுடிந்த; இலக்கியம் சம்பந்தமாக பல உண்மைகளை விண்டுரைக்க முடிந்தது. மார்க்சிய அரசியலில் தெளிவான கருத்தும், உறுதியான கொள்கையும் உடையவராக இருக்க முடிந்தது.

பேராசிரியர் மார்க்சியவாதியாக இருந்தபோதிலும் அவர் அரசியலில் நேரடியாகப் பங்குகொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அபிமானியாக—ஆதரவாளராக இருந்தார். கட்சி அரசியலில் நேரடியாக இயங்கினால் தான் வரித்துக்கொண்ட உலை இலக்கிய ஆய்வுத்துறையில் விஞ்ஞானரீதியான தனது பணியையும் பங்களிப்பையும் நிறைவாகச் செய்ய முடியாது என்று கருதினார். (இது சரியானதே. அவர் கம்யூனிஸ்ட் அரசியல்வாதியாக இருந்திருந்தால் அவர் வழங்கிய ஆய்வுப் பொக்கிஷங்களை இலக்கிய உலகம் பெற்றிருக்க முடியாது) அதேவேளையில் கட்சியின் அரசியல் இயக்கங்களில்—நடவடிக்கைகளில் அதிகம் ஆர்வமிருந்தது. கட்சித்தோழர் பலரோடும் இவைபற்றிக் கலந்துரையாடுவார். விமர்சிக்கவும் செய்வார். அதேபோல் உலக அரசியலிலும் சர்வதேச கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களையும் அவ்தானித்து வந்தார். அவைபற்றி நிறைய விபரங்களை வைத்திருந்தார்.

சர்வதேச அரசியல் என்கிறபோது மேலோட்டமான அவதானிப்பைக் கைலாசபதி கொண்டிருக்கவில்லை. அதனை இயக்கும் சக்திகளை, அவற்றின் வர்க்க, பொருளாதாரக் காரணிகளை—அதன் அடிப்படைகளைத் துல்லியமாக, நுணுக்கமாக விளங்கியிருந்தார். அவருக்கு இயல்பாயிருந்த ஆய்வு, திறனாய்வு சபாவம் எதனையுமே மேலோட்டமாகப் பார்க்காமல் அடியிலிருந்து நுனிவரை ஆராயும் தன்மை வாய்ந்தது. அது ஒவ்வொன்றின் காரண காரியங்களையும் அதன் உட்கிடக்கையையும் துருவித் துருவிக் கண்டறியவைத்தது. இலக்கியம் சம்பந்தமான அவரது ஆய்வு நூல்களில் இதனைப் பரக்கக் காணலாம், அதுபோலவே தேசிய—சர்வதேச அரசியலைப்பற்றிய ஆய்வறிவும் அவருக்கு இருந்தது. எனக்கும் அதில் ருசியும் பரிச்சயமும் இருந்ததால், கைலாசபதியுடன் இதுபற்றி உரையாடும்போது பொழுது போவதே தெரியாது. புதிய தகவல்களையும், கருத்துக்களையும் பரஸ்பரம்

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 51

ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொள்ளும்போது அது ஒரு தனி அனுபவமாக இருக்கும்.

கைலாஸ் கலை இலக்கியங்களை இடையறாது படித்துவந்தவர் மட்டுமல்ல, வெளிவரும் உலக அரசியல், பிரமுகர்கள்பற்றிய நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் தொடர்ந்து படித்துவந்தவராதலால் அவர் விஷயங்களின் சுரங்கமாகத் திகழ்ந்தார். செ. கணேசலிங்களின் பின்வரும் கூற்றும் இதனை ஊர்ஜிதப்படுத்தும்.

“எப்பொருள்பற்றியும் எவருக்கும் வேண்டும் விபரங்கள் எந்தெந்த நூல்களில் கிடைக்கும், அந்நூல்களை எங்கே அல்லது எவரிடம் பெறலாம் என்பதை எளிதில் கூறிவிட வல்லவர் கைலாசபதி. அவர் பலதுறை நூல்களையும் இரவு பகலாகச் சோர்வின்றிப் படிப்பவர். அண்மையில் வெளியான இலக்கிய விமர்சன நூல் தொடக்கம், புதிதாக வந்த யுத்த நாவல்கள்வரை ஒன்றுவிடாமல் தேடிப்படித்து விடுவார்.

கலை இலக்கியத்தோடு உலக அரசியல் நிகழ்ச்சிகளையும் ஆழ்ந்து கவனிப்பவர். நண்பர்களிடையே அரசியல் விமர்சனம் செய்வார். வங்காளத்தில் ஜோதிபாசு பொலீஸ் பகுதி அமைச்சரானார் என்று அவரிடம் தெரிவித்தால், வரலாற்றில் இடதுசாரிக் கூட்டாட்சிகள் ஏற்பட்டு பொலீஸ் பகுதியையும் நிர்வகித்த கூட்டாட்சிகள் யாவற்றையும் கையிலே விரல் மடித்து ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி எதிர்காலம்பற்றியே விளக்கம் கூறிவிடுவார்.”

இன்றைய தமிழிலக்கியத்தில் கைலாசபதியின் சாதனைகள்
தாமரை, 1975

* * *

1963இல் தொடங்கிய உலகப் பிரசித்திபெற்ற கம்யூனிஸ்ட் சித்தாந்தப் போராட்டத்தில் ஒருதரப்பில்

52 □ இளங்கீரன்

சோனியந் கட்சியும், மறுதரப்பில் சீனக் கட்சியும் ஈடுபட்டன. சர்வதேச கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் இரண்டாகி இருதரப்பிலும் நின்றன. இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் குள்ளும் இப்போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்போராட்டம் கட்சியில் இல்லாத உலக மார்க்சியவாதிகள் மத்தியில் தாக்கத்தை உண்டாக்கியது. இலங்கையிலும் கட்சியில் இல்லாத மார்க்சியவாதிகள் மத்தியிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. கைலாசபதியும் தாக்கத்துக்குள்ளானார். அதனால் இந்தச் சித்தாந்தப் போராட்டம் சம்பந்தமாக வெளிவரும் நூல்கள், கட்டுரைகள், அறிக்கைகள் முக்கியமான செய்திகள் அனைத்தையும் தவறாது படித்து வந்தார்.

அப்போது நான் “மரகதம்” வெளியிட்ட காலம். பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்த கைலாஸ் கொழும்புக்கு வரும்போதெல்லாம் கொச்சிக்கடை சென்ற அந்தனீஸ் மாவத்தையிலிருந்த மரகதம் அலுவலகத்துக்கு வந்து போவார். பல்கலைக் கழகத்திற்கு திரும்பும்போது சிலசமயம் என்னையும் அவரது காரில் அழைத்துச் செல்வார். பேராதனை போகும்வரை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சித்தாந்தப் போராட்டத்தைச் சுற்றியே எமது உரையாடலும் விவாதமும் நடக்கும். பேராதனைக்குச் சென்ற பின்னரும் இரண்டொரு நாள் என்னைத் தன்னுடன் தங்க வைத்து இதுபற்றித் தொடர்ந்து விவாதிப்பார். இது என்னுடன் மட்டும்தான் என்றில்லை அவருக்கு நெருக்கமான கட்சித் தோழர்கள் சிலருடனும் விவாதிப்பார்.

இந்தச் சித்தாந்தப் போராட்டத்தில் நான் உட்பட அநேக தோழர்கள் சீனத் தரப்பையே ஆதரித்தோம். 1963இல் கைலாசபதி புலமைப் பரிசில் பெற்று கலாநிதி பட்டப் படிப்புக்காக இங்கிலாந்து செல்லும்போது எங்கள் நிலைப்பாட்டையே அவரும் எடுத்திருந்தார். இந்தப்

பிரச்சினையில் கட்சி இரண்டாகும் நிலை உருவாகி விட்டது, விரைவில் இது நடக்கும்” என்று அவருக்கு கடைசியாகச் சொன்னேன்.

எதிர்பார்த்தபடியே கட்சி இரண்டாகப் பிளவுண்டது. கட்சிக்குள் சினத் தரப்பில் நின்று போராடிய என். சண்முகதாசனை கட்சி விலக்கியதையடுத்து நான் உட்பட அநேக தோழர்கள் வெளியேறி சண்ணின் தலைமையில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்ற அதே பெயரில் எங்களுக்கான கட்சி ஸ்தாபனத்தை நிறுவினோம். கட்சியின் வாரப் பத்திரிகையான “தொழிலாளி”க்கு ஆசிரியராக இருந்த எச். எம். பி. முகதீன் விலக்கியதையடுத்து நான் அதன் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டேன்.

இந்தத் தகவல்களையும் உள்நாட்டு அரசியலையும் கைலாசபதிக்குத் தெரிவித்த “தொழிலாளிக்கு” சர்வதேச விவகாரங்கள் பற்றித் தொடர்ந்து கட்டுரைகள் தருமாறு கேட்டிருந்தேன். அதன்படி “அபேதன்” என்ற புனை பெயரில் கட்டுரைகள் அனுப்பி வந்தார். சர்வதேச விவகாரங்களை அலசிக் கொண்டிருந்த அக்கட்டுரைகளுக்கு தொழிலாளி வாசகரிடையே நல்ல வரவேற்பிருந்தது.

* * *

கலாநிதிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு நாடு திரும்பிய கைலாசபதி பேராதனைப் பல்கலை கழகத்தில் திரும்பவும் பணியாற்றினார். அப்பொழுதும் “தொழிலாளி”க்கு கட்டுரைகள் எழுதியதோடு கட்சியிலும் உறுப்பினரானார். அரசாங்க உத்தியோகங்களில் இருந்த சிலர் ஒரு குழுவாக அமைந்து தம்மை இனங்காட்டிக் கொள்ளாமல் மறைவாக இயங்கினர். இந்தக்குழு ஒன்றில் கைலாசபதியும் இருந்தார். அக்குழுவின் இயக்கமெல்லாம் பெரும்பாலும் கட்சி ஆவணங்கள் மற்றும்

54 □ இளங்கீரன்

அறிக்கைகளை மொழி பெயர்த்தல், கட்டுரைகள் எழுதுதல், கலை இலக்கியத் துறையில் ஈடுபடுதல் தேசிய, சர்வதேசிய விவகாரங்களை ஆராய்தல் போன்ற வற்றிலேயே இருந்தது.

70க்குப்பின் கட்சி இரண்டாக, முன்றாகப் பிரிந்தது. அப்பொழுது நான் கட்சியிலிருந்தும் அரசியலிலிருந்தும் ஒதுங்கியிருந்தேன். கைலாசரும் ஒதுங்கியிருந்தார். அக்காலப் பிரிவில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையில் சமசமாஜ-கம்யூனிஸ்ட் (மாஸ்கோ) கட்சிகளின் ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சியில் இருந்தது. ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியின் இடதுசாரிப் பிரிவினரில் பலரும் கட்சியில் இல்லாத முற்போக்காளர் பலரும் ஒரு குழுவாக அமைந்து “ஜனவேகய” என்னும் சிங்கள அரசியல் வாரப் பத்திரிகையை வெளியிட முனைந்தனர். அக்குழு “ஜனவேகய” என்னும் சிங்கள அரசியல் வாரப் பத்திரிகையை நடத்தி வந்தனர். அதேபோல தமிழிலும் ஒரு பத்திரிகையை வெளியிட முனைந்தனர். இக்குழுவில் இருந்த கலாநிதி என். சண்முகரத்தினம், ஸ்ரீஸ்கந்ததாஸ் போன்றோரும் சிங்களத் தோழர்கள் பலரும் என்னையே இப்பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக நியமிக்க விரும்பினர். நான் அரசியலைவிட்டு ஒதுங்கியிருந்தாலும் என் அரசியல் நிலைப்பாட்டை நான் விட்டுவிடவில்லை. ஆனால் ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியில் நான் சேரவேண்டியதில்லை என்றும் நான் ஆசிரியரானால் ஒரு சிறந்த தமிழ் முற்போக்குப் பத்திரிகையைத் தமிழ் மக்களுக்கு அளிக்க முடியும் எனவும் எனக்குக் கூறியதோடு கைலாசபதிக்கும் இதனை எடுத்துரைத்து கடைசியாக அவர் மூலமே என்னை இணங்க வைத்தனர்.

1973இல் தொடங்கப் பெற்ற “ஜனவேகம்” என்னும் அந்தப் பத்திரிகைக்கு நான் ஆசிரியரானதும் கைலாஸ் அதற்கு அரசியல், கலை இலக்கியக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார்.

1974இல் கைலாசபதி இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகத்திற்கு தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது நியமனத்தை தமிழ்க் கல்விமான் களிடையே இருந்த பலதரப்பட்ட பிற்போக்குவாதிகளும் தமிழர் கூட்டணியும் விரும்பவில்லை; எதிர்க்கவும் செய்தனர். அந்த எதிர்ப்பின் பகிரங்க அடையாளமாக யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அவரது வீட்டிற்கு கைக்குண்டு வீச்சினால் வன்முறை எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. இந்த எதிர்ப்புக்கும் வன்முறை எச்சரிக்கைக்கும் காரணம் கைலாசபதியின் அரசியல் நிலைப்பாடே. இந்த அச்சுறுத்தலை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. நெஞ்சுறு கொண்ட அவர் தான் எடுத்த முடிவை மாற்றுக் கொள்ளாமல் நியமனத்தை ஏற்றார். அவர் யாழ் வளாகத் தலைவரானதும் புதிய பொறுப்புக்களும் பல்வேறு கடமைகளும் கலை இலக்கிய ஆய்வுப் பணிகளும் அவரது முழு நேரத்தையும் விழுங்கிக் கொண்டிருந்ததால் “ஐனவேகத்திற்கு” அவரால் தொடர்ந்து எழுத முடியாது போய் விட்டது.

கைலாசபதி அரசியலிலிருந்து பல்கலைக்கழகப் பணியில் முழுமுச்சாக ஈடுபட்ட போதிலும் அரசியலில் ஆழமான நோக்குடைய ஓர் அவதானியாகவே தொடர்ந்து இருந்து வந்தார். அதே வேளையில் அவர் மார்க்சிய நிலைப்பாட்டிலிருந்து இம்மியும் தளரவில்லை. இறுதி வரை அவர் ஒரு மார்க்சியவாதியாகவே இருந்து மறைந்தார். □

கைலாசபதியின் சமூக நோக்கும் அரசியலும்

சி. கா. செந்திவேல்

இன்றைய உலகிலே ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதாவது ஒரு உலகக் கண்ணோட்டத்திற்கு உட்பட்டே வாழ முடிகின்றது. மனிதர்களின் வாழ்விலும் அவர்களது செயல்களிலும் இவ்வுலகக் கண்ணோட்டத்தின் பிரதிபலிப்பைக் காணமுடியும். விளங்கியும், விளங்காமலும்; ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்ளாவிடிலும் இத்தகையதொரு நியதிக்கு அப்பாற்பட்டவராக எவரும் இருக்கமுடியாது. இந்நியதியானது அறிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள், செயற்றிறன்கொண்டவர்களிடையே அதிக துலக்கத்துடன் பிரதிபலித்து நிற்பதைத் தெளிவுடன் கண்டு கொள்ள முடியும்.

அவ்வாறு நோக்கும்போது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஓர் புதியவகை உலகக் கண்ணோட்டம் ஐரோப்பாவிலே தோற்றம்பெற்று உலகம்பூராவும் வேகமான வளர்ச்சி கண்டு வந்தமையைக் கானமுடியும். அதுவே மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டமாகும். இவ்வுலகக் கண்ணோட்டமானது மனித சமூக வாழ்வையும்

இயற்கையோடினைந்த அதன் தன்மைகளையும் விஞ்ஞான பூர்வ அடிப்படையிலே அணுகி ஆராய்ந்து பல உண்மைகளை உலகுக்கு வகுத்து அளித்தது. சமூக இயக்கத்தினதும் சமுதாய வளர்ச்சியினதும் கடந்த காலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும் வர்க்கப் போராட்ட நோக்கிலிருந்து ஆராய்ந்ததுடன் எதிர்காலத்திற்கான திசைவழியையும் சுட்டிக்காட்டியது. ஏற்கனவே நிலைநிறுத்தப்பட்டு பாதுகாத்துவரப்பட்ட கருத்துமுதல்வாத நிலையியல் உலகக் கண்ணோட்டத்திற்கு நேர் எதிரானதொன்றாக கார்ல்மார்க்ஸ், பிரடெறிக் ஏங்கல்ஸ் ஆகியோரால் இயங்கியல் பொருள்முதல்வாத உலகக் கண்ணோட்டம் முன்நிறுத்தப்பட்டது. முற்றிலும் விஞ்ஞான அடிப்படைகளைக்கொண்டு நிறுவி முன்வைக்கப்பட்ட இம்மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டமானது மனிதகுலத்திற்கு புதிய சமூக விஞ்ஞானமாகவும் சமுதாய மாற்றத்திற்கான அடக்கப்பட்ட வர்க்கங்களின் புரட்சிகரமான தத்துவமாகவும் திகழ்ந்தது. இம்மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டமானது உலக வளர்ச்சிப்போக்கில் தனது உண்மைத் தன்மையை மீண்டும் மீண்டும் நிரூபித்ததோடு செழுமையடைந்து வளர்ச்சியுற்று செல்லும் மனிதகுல விடுதலைக்கான தத்துவமாகவும் செயற்படத் தொடங்கியது. “அது முழுமையானதாகவும் ஒருமையானதாகவும் உள்ளது. மூடநம்பிக்கை, பிற்போக்குவாதம், முதலாளிய அடிக்கு முறைக்கு உகந்த பாதுகாப்பு ஆகியவற்றுக்கு இணங்கிச் செல்லாத ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட உலகக் கண்ணோட்டத்தை இது மனித சமூகத்திற்கு வழங்குகின்றது¹ என லெனின் எடுத்து விளக்கினார். மேலும் அவர் கூறும்போது “மார்க்சிய கோட்பாடு உண்மையாக இருப்பதனால் அது மிகவும் வலிமையானதாகும்” என்றார்.

இம்மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டத்தினையே கைலாசபதியும் தனது அடிப்படை நிலைப்பாடாக வரித்துக் கொண்டார். அதன் வாயிலாக தான் வாழ்ந்த சமூகச்

சூழலிலே தெளிவானதும் உறுதிமிக்கதுமான ஓர் சமூக நோக்கினை அவரால் உருவாக்கிக்கொள்ளவும் முடிந்தது. அவ்வாறு அவர் இத்தத்துவத்தைக் கையேற்றபோது அதனை ஓர் மேலெழுந்தவாரி நிலையிலோ, அல்லது வெறும் இலட்சியவாதப் போக்கிலோ, அன்றி ஒரு வகைக் கல்விநாகரீக முறையிலோ அணுகி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதேபோன்று வாழ்வின் யதார்த்த நிலைமைகளில் இருந்து வெகுதூரம் விலகி நிற்கும் சில வகைத் தத்துவ வித்தகர்கள் போன்றும் கைலாசபதி மார்க்சிய உலக கண்ணோட்டத்தை அணுகி ஏற்றுக் கொண்டவரல்லர், அதற்குப் பதிலாக ஆழ்ந்த அறிவு பூர்வத்துடனும், அதன் நடைமுறை அனுபவத்தின் உண்மைத் தன்மையினாலும், அதன் உறுதியான சமுதாய வர்க்க சார்பு நிலையாலும் அவர் ஈர்க்கப்பட்டார். மேலும் அத்தத்துவம் கோடானகோடி அடக்கப் பட்டு சுரண்டப்படும் மக்களின் விடிவுக்கும் அதன் மூலம் மொத்த மனித குலத்தின் விடுதலைக்கும்—விமோசனத்திற்கும் வழிகாட்டக்கூடியதான உயர்ந்த தத்துவம் என்ற வகையிலுமே அதனைக் கைலாசபதி முழுமையுடன் கையேற்றுக்கொண்டார். அதனாலேயே ஈழத்துத் தமிழர் சமூகப் பரப்பிலே தனக்கு முற்பட்ட அறிஞர்கள், ஆய்வறிவாளர்கள், பேராசிரியர்கள் மட்டுமல்லாது தனது சமகால அறிஞர்கள், பேராசிரியர்கள் ஆய்வறிவாளர்களை விடவும் தனித்துமான நோக்கையும் போக்கையும் கொண்டவராக அவர் விளங்கினார்.

இன்று விஞ்ஞானமும்—தொழில் நுட்பமும் வெகு தூரத்திற்கு முன்னே சென்று கொண்டிருக்கின்றது. அதனால் இயற்கை, சமூகம், மனிதன் பற்றிய சிந்தனைகள், கருத்துக்கள், செயற்பாடுகள் போன்றவற்றிலும் உலக ரீதியான முன்னேற்றங்கள் வேகமாக எய்தப்படும் வருகின்றன. ஆனால் நமது தமிழர் சமூகச் சூழலானது இன்றும் பழைமைவாதத் தடத்திலேயே சுற்றிச் சுழன்று

கொண்டிருக்கிறது. இப்பழமைவாதம் இந்திய கலாச்சார — ஆன்மீக மரபில் இருந்து பெறப்பட்டதொன்று என்பது ஏற்கெனவே அடையாளங் காணப்பட்டதொன்றாகும். இத்தகைய பழமைவாதச் சூழலில் ஒருவர் விஞ்ஞானபூர்வமானதும், புரட்சிகரமானதுமான ஓர் சமூக நோக்கினைப் பெற்றுக் கொள்வது என்பது எளிதானதொன்றாக இருக்க முடியாது. அதிலும் குறிப்பாக தனது இளமைக்காலம் முதல் இறுதிக்காலம்வரை அத்தகைய சமூக நோக்கின் மீது ஈடாட்டம் கொள்ளாது உறுதியாக நிலைத்து நிற்பது என்பதுகூட மிகக் கடுமையானதோர் சோதனை மிகுந்த விஷயமாகும். தமது இளமைக் காலத்தில் தாம் மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டத்தைக் கையேற்று விட்டதாகவும், அதன்வழி நின்று ஓர் உறுதியான சமூக நோக்கினைப் பெற்றுள்ளதாகவும் பிரகடனம் செய்வது போல் தத்தமது பேச்சு, எழுத்து, வாழ்வுமுறை என்பனவற்றால் தொட்டுக் காட்டிய சில அறிவுஜீவிகள் காலப் போக்கில் அந்தச் சமூக நோக்கில் இருந்து அடிபிசகிப் போய் விட்டார்கள். அத்தகையவர்கள் தமது வசதிவாய்ப்புக்கேற்ப மார்க்சிய தத்துவத்திற்கு புதுவகை விளக்கங்கள், வியாக்கியானங்களையும் அளிக்க முற்பட்ட சூழல்களும் நமது கண்முன்னே காணக் கூடியவைகளே. இவர்கள் அடிப்படையில் தமிழர் பழமைவாதம் உருவாக்கிய இறுக்கப் போக்குகளின் முன் எதிர்நிற்க முடியாதவர்களாகி தமது வலிமையற்ற நிலைப்பாடுகளால் ஆற்றாத தனத்திற்குத் தம்மைப் பலியாக்கிக் கொண்டனர். இத்தகைய அறிவுஜீவிகளின் உறுதியற்ற சமூக நோக்குத் தழும்பல்களால் மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டத்தை நோக்கி வரக்கூடிய இளைய பரம்பரையினரின் பற்றார்வத்தைக்கூட முன்னெடுத்து வளர்க்கக் கூடிய சூழல்கள் தேக்கமடைவதற்கும் வழியேற்பட்டது. இவை தற்காலிகமானதாக இருப்பினும் அதன் தாக்கம் நோக்குதற்குரிய ஓர் அம்சம் என்பதும் மறுப்பதற்கல்ல.

இவ்விடத்திலேதான் கைலாசபதிக்கொண்ட சமூக நோக்கின் தாக்கம் தனித்துவம் கொண்டதாகவும் தளம் பலற்றதாகவும் திகழ்வதைக் காணலாம். அவர் பழமைவாதச் சூழல் மலிந்த யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கத் தமிழர் குடும்பம் ஒன்றிலிருந்து வந்தவர். யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியைத் தொடரும் மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே மார்க்சிய தத்துவத்தின்மீது நாட்டம் செலுத்தத் தொடங்கியவர். அக்காலத்தில் வடபகுதிக்கு மார்க்சியத்தையும்-கம்யூனிசக் கருத்துக்களையும் அறிமுகம் செய்துவைத்த தோழர் மு. கார்த்திகேசன் 2 யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்து வந்தார். அவரது மார்க்சிச சித்தாந்த-செயற்பாட்டு நிலைப்பாடும், எளிமையான வாழ்க்கை முறையும் ஆசிரியத் தொழிலுக்கும் அப்பாலான மக்கள் சேவையும் அவரை சக ஆசிரியர்-மாணவர் மத்தியில் ஈர்ப்புக்குரிய ஒருவராக்கியது. கற்றலின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதும், அதன்மூலம் அவ்வுலக வாழ்வுக்கு அருளைத் தேடுவதும், இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பொருளைச் சேர்ப்பதும்தான் மனித வாழ்வின் உயர் இலட்சியம் என்றிருந்த தமிழர் பழமைவாதச் சூழலிலே கார்த்திகேசனின் கம்யூனிசக் கருத்துக்களின் அறிமுகத்துடன் மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டத்தை வரித்துக்கொண்ட புதிய பரம்பரை ஒன்று வடக்கில் தோன்றிவளரலாயிற்று. அத்தகையோர் மத்தியில் மாணவனாக இருந்த கைலாசபதியும் ஒருவராகி முன்னணிக்கு வருபவராகின்றார்.

தனது இடைநிலைக் கல்விக் காலத்தில் வரித்துக் கொண்ட மார்க்சிய உலகக் கண்ணோட்டத்தையும் அதன் வழிநின்று பெற்றுக்கொண்ட சமூக நோக்கினையும் அடித்தளமாக்கிக்கொண்ட கைலாசபதி தனது உயர் நிலைக் கல்வியைத் தொடர்ந்த வேளையிலும் அதனை வளர்த்துச் சென்றார். தனது ஆற்றல், ஆளுமை,

வாழ்க்கைமுறை போன்றவற்றை ஒருங்கமைத்து ஒரு படிமுறைவளர்ச்சிப் பாதையில் மார்க்சிய சமூக நோக்கினை முன்னெடுத்து வந்ததன் மூலம் தனது இறுதிக்காலம்வரை சமுதாயத்துறைகள் அனைத்திலும் தெளிவுள்ள கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்தக்கூடிய ஒருவராகவும் திகழ்ந்தார். அவரது ஆக்கங்கள் பல வற்றிலே அடிக்கடி எடுத்தாளும் மார்க்சின் புகழ்பெற்ற வாசகம் அவரது சமூக அக்கறையின் உள்ளார்ந்த தன்மையை உணர்த்தி நிற்பதைக் காணலாம். “இதுவரை தத்துவஞானிகள் உலகைப் பல வழிகளிலும் வியாக்கியானம் செய்துவந்துள்ளனர். எனினும் அதனை எவ்வாறு மாற்றி அமைப்பது என்பதுதான் எமது பிரச்சினை”³ இத்தகையதோர் மிகப் பரந்து நின்ற உலக நோக்கின் ஊடே தனது சிந்தனையைத் தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின்மீது செலுத்தி அதன் வெளிச்சத்தில் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு தான் சார்ந்துநின்ற துறைகளின் ஊடே விடைகாண முற்பட்டார். அவர் கடைப்பிடித்துநின்ற சமூக நோக்கானது விஞ்ஞானபூர்வமானதும், புறநிலை சார்ந்ததாகவும், சமுதாயசார்புடையதாகவும் அமைந்திருந்தமையால் அவரது சமூகப் பங்களிப்பு பெறுமதிமிக்கதாகவும், காலத்தின் தேவையாகவும் இருந்தது.

தமிழியல் துறைகளிலே தனது முழுமையான ஆற்றல் ஆளுமையினைச் செலுத்தி வந்த கைலாசபதி அரசியலிலும் ஆர்வ அக்கறை கொண்டவராக இருந்து வந்தார். அத்துறையில் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் உறுதிமிக்க நிலைப்பாடும் பெருமளவிற்கு பகிரங்கமானதொன்றல்ல. ஆயினும் அவரை மிக நெருக்கமாக அவதானிப்போர் விரைவாகவே அவரது அரசியல் இயக்க சார்பினை அடையாளங்கண்டு கொள்ளக்கூடியவாறு செயல்பட்டும்வந்தார்.

கைலாசபதி நாற்பதுகளின் இறுதி ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் இளம் மாணவனாக

62 □ சி. கா. செந்திவேல்

இருந்தபோது மார்க்சியத்தின் அறிமுகம் கிடைத்தது என்பதை முன்னரே கண்டோம். அவ் அறிமுகத்தின் ஊடே அத்தத்துவம்—நடைமுறை மீதான பற்றார்வம் அவரிடம் அதிகரித்து வந்தது. ஐம்பதுகளின் ஆரம்பத் துடன் கொழும்பு நேராயல் கல்லூரி மாணவனாகி உயர் நிலைக் கல்வியைத் தொடர்ந்த வேளையிலும் மார்க்சியத் தையும் அதன் நடைமுறைப் பிரயோக அனுபவங்களையும் ஏனைய துறைகளைப்போன்று பரந்தளவில் கற்றறிவதற்குரிய சந்தர்ப்பமாக்கியும் கொண்டார். இக்காலம் பற்றி கைலாசபதியின் பாடசாலை நண்பனாகவும் இலக்கிய சகாவாகவும் இருந்து வந்த இ. முருகையன் இவ்வாறு கூறுவதை அவதானிக்கலாம். “நேராயல் கல்லூரி காலத்தில் கைலாசபதியின் வாசிப்புப் பழக்கம் மிகவும் பரந்து விரிந்தது. பலதுறை நூல்களையும் அவர் பயின்றார், எனக்கு அவர் எழுதிய இலக்கியக் கடிதங்கள் வாயிலாகவும், நேரில் சந்திக்கையில் நிகழ்ந்த உரையாடலின்போதும் அவருடைய வாசிப்புப் பின்னணி புலனாகியது. “4 முருகையனது கூற்றினை முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். 1952இல் மாணவன் கைலாசபதி கொழும்பில் இருந்து முருகையனுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றிலே பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார். “நான் தற்சமயம் ‘The Red Star Over China’ என்ற நூலை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கடிதம் எழுத எழுத முன்னிருக்கும் ‘செம்புத்தகம்’ மனதைக் குலைக்கிறது. பாடும். எவ்வளவு பலவீனம் என்று. Edgar Snow என்ற ஆங்கிலேயர் எழுதியது. காய்தல் உவத்தல் இன்றி சில மாதங்கள் Communists உடன் வசித்து 1937இல் எழுதினார். 1944இல் சில புதிய அம்சங்கள் புகுத்தினார். இன்று முழுச் சீனாவும் ‘சிகப்பு’ ஆன பின்பும் அவர் கூற்றுக்களும் மேற்கோள்களும் முடிவுகளும் தீர்க்கதரிசியின் ஞானம்போல் உண்மையாயிருக்கின்றன”5 சீனப் புரட்சியின் உள்ளடக்கம். அதனைத் தலைமை தாங்கி நின்ற சீனக் மம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்

நோக்கங்கள், மாஓ சேதுங் உட்பட கட்சியின் தலைவர்கள் பற்றிய செய்திகள் யாவற்றையும் விளக்கி ஒரு தெளிவான சித்திரத்தை அந்நூல் தீட்டியிருந்தது. அன்றும் இன்றும் அது ஒரு பிரபல்யம் மிக்க நூலாக இருந்து வருகின்றது என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இதுபோன்றே மார்க்சிய தத்துவ நூல்கள் பலவற்றையும் இக்காலத்தில் கைலாசபதி அடிப்படை நிலைப்பாட்டிற்கான தேடலின் நோக்குடன் கற்றறிய முற்பட்டார் என்பதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்,

அன்று பாசிசம் உலக ரீதியாகக் தோற்கடிக்கப்பட்டு ஏகாதியத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் வலிமையுடன் முன் சென்று கொண்டிருந்தன. எங்கும் தேசிய விடுதலைக்கான போர்க் கொடிகள் உயர்த்தப்பட்டன. தோழர் ஸ்டாலினும் சோவியத் மக்களும் ஏகாதிபத்திய—பாசிச எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் முன் வரிசையில் நின்றனர். அவர்கள் உலகின் அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் நம்பிக்கை ஒளியாகத் திகழ்ந்தனர். இத்தகைய சர்வதேசச் சூழலில் தேசிய ரீதியான பல மாற்றங்கள் இடம்பெற ஆரம்பித்தன. இலங்கையில் வெகு ஜனத்தன்மை வாய்ந்த சக்திமிக்க தேசிய இயக்கம் எதுவும் வளர்ந்திருக்கவில்லை. இலங்கையின் உயர் வர்க்க சக்திகள் பிரித்தானிய எசமானர்களிடம் அவர்களைக் கோபப்படுத்தாத மன்றாட்ட மனுக்களின் மூலமான அரசியல் சீர்திருத்தங்களையே கோரி நின்றனர். அதே வேளை இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கம் முழுமையான சுதந்திரக் கோரிக்கையை முன்வைத்து பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் முனைப்பைக்காட்டி நின்றது. இருப்பினும் இவ் இடதுசாரிகளினால் வெகுஜனத் தன்மை வாய்ந்த தேசிய இயக்கத்தை பரந்ததொன்றாகக் கட்டி யெழுப்ப முடியவில்லை. ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கத்தை நகர்ப்புறங்களில் ஸ்தாபனரீதியில் கட்டி வளர்ப்பதிலும் அதன் ஊடே பொருளாதார அரசியல் கோரிக்கைகளை

64 □ சி. கா. செந்திவேல்

முன்வைப்பதிலும் தீவிரம் காட்டினார். இதன் வெளிப்பாடாக 1947ஆம் ஆண்டு சக்தி மிக்க பொது வேலை நிறுத்தத்தினை சகல இடதுசாரிகளும் இணைந்து வெற்றிகரமாக நடத்தினர். அதன் சார்பான ஊர்வலத்திலேயே கொழும்பு நகரில் கந்தசாமி என்ற அரசாங்க எழுதுவினைஞர் பொலீஸ் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் பலியானார். மேலும் பலர் படுகாயங்கள் அடைந்தனர். இவ்வேலை நிறுத்தம் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களைக் கதிகலங்கச் செய்தது. இதனைக் கவனத்திற்கொண்டும் இந்திய உபகண்ட எழுச்சியின் அனுபவத்தாலும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் தனக்கு இசைவாகச் சேவகம் செய்யக்கூடிய வர்க்கமான சிங்கள தமிழ் முஸ்லீம் உயர் வர்க்கத்தினரை உள்ளடக்கிய இலங்கையின் தரகு முதலாளித்துவ சக்திகளிடம் சுதந்திரம் என்பதனைக் கையளித்துச் சென்றனர். இவ்வாறு 1948இல் வழங்கப்பட்ட சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான காலகட்டத்திலேயே இலங்கையின் தேசிய உணர்வுகள் முழுமை அடைந்து அரசியல் தாக்கம் மிக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்திவர ஆரம்பித்தன.

இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்கு முன்பு முழுமைபெற முடியாமல் இருந்துவந்த தேசிய உணர்வுகள் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான ஐம்பதுகளின் ஆரம்பத்துடன் தம்மைப் பல வழிகளிலும் வெளிப்படுத்தி நிற்க முற்பட்டன. தரகு முதலாளித்துவ ஆட்சியின் மக்கள் விரோத—விதேசிய அரவணைப்புக்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான மிகப்பெரும் போராட்ட எழுச்சியாக இடம்பெற்ற வெகுஜனக் கிளர்ச்சியே 1953ஆம் ஆண்டு மாபெரும் ஹர்தால் போராட்டமாகும். நாடு தழுவிய அப்போராட்டத்தில் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்—மாணவர் உட்பட சகல இன மக்களும் ஒன்று திரண்டு நின்றனர். தொழிலாளி வர்க்கத் தலைமையின் கீழ் ஒரு பரந்த புரட்சிகர வெகுஜன எழுச்சியாக நாட்டு

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 65

மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்த இச்செயல் முறையானது அன்றுவரையும் அதற்குப் பின்பும் இலங்கை வரலாற்றில் இடம்பெற்றதில்லை என்பதில்தான் அதன் முக்கியத்துவம் அடங்கியிருந்தது. ஆனால் அத்தகைய வெகுஜனப் புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் படிப்பினைகளை அதற்குத் தலைமைதாங்கிய இடதுசாரிகளினால் உரிய வழிகளில் முன்னெடுக்க முடியவில்லை. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பும் தேசிய அபிலாசைகளையும் உள்ளடக்கிய முற்போக்கு தேசியத்தை முன்னெடுக்கும் வாய்ப்பினை அன்றைய இடதுசாரித் தலைமையினர் இழந்தனர். அது அவர்களது தத்துவார்த்த-நடைமுறைத் தவறுகளின் தழும்பல்களின் விளைவானதாகும்.

ஆனால் தேசிய முதலாளித்துவ சக்திகள் ஹர்த்தால் போராட்டத்தின் மூலம் பெற்ற படிப்பினைகளால் தேசிய அபிலாசைகளை வென்றெடுத்து நிலைநாட்டும் போக்கில் தமது வர்க்க இயல்புகளுக்கு ஏற்ற நிலைப்பாட்டின் ஊடே தேசியத்தை முன்னெடுத்தனர். அவர்களது முன்னெடுப்பில் ஓரளவிற்கு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பும் தேச நலன்களும் உள்ளடங்கி இருந்தபோதும் அவற்றுக்கும் மேலால் சிங்களப் பெளத்த தேசியவாத அடிப்படைகளே முனைப்படைந்து செல்வதற்கான போக்கே மேலோங்கி நின்றது. இது அதன் பிற்போக்கு அம்சத்தைக் கொண்டதாக விளங்கியது. இத்தகைய தேசியம் காலப்போக்கில் முதலாளித்துவப் பாராளுமன்ற அமைப்புமுறையின் தேவைக்கேற்றவாறு பயன்படுத்தப்பட்டு இறுதியில் பெரு முதலாளித்துவ சக்திகளின் பேரினவாத வெறியாகவும் மாற்றப்பட்டது என்பது யாவரும் அறிந்த ஒன்றேயாகும்.

இலங்கைத் தேசியம் என்பதற்குள் ஒன்றுசேர்ந்து ஏகாதிபத்தியத்தையும் உள்நாட்டுப் பிரபுத்துவ முதலாளித்

66 □ சி. கா. செந்திவேல்

துவ பிற்போக்கு சக்திகளுக்கு எதிராகவும் எழுந்து ஐக்கியப்பட்டு நிற்கவேண்டிய சிங்கள தமிழ் முஸ்லீம் மக்களின் தேசிய உணர்வுகளும் அபிலாசைகளும் நாளடைவில் அந்நியப்படுத்தப்பட்டு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உடைபட்டு பிளவுண்டு தனித்தனி தேசியங்களாகி ஒன்றையொன்று எதிர்த்து நிற்கும் இன்றைய நிலைக்கான அத்திவாரம் அன்றைய தவறான தேசியப் போக்கினால் இடப்பட்டது. இந்த நாட்டின் ஆளும் வர்க்க-இனவாத சக்திகளும் அவர்களுக்கு உதவி நின்ற அந்நிய ஏகாதிபத்திய சக்திகளுமே இதன் பொறுப்புதாரிகள் ஆவர். இதனை மேலும் விரித்து நோக்குவதற்கு இது உரிய சந்தர்ப்பமன்று.

ஐம்பதுகளுக்கு பின்பு வளர்ச்சிபெற்று வந்த தேசியத்தின் முற்போக்கான அம்சங்களின் உடன் நிகழ்ச்சியாகவும், பிற்போக்கான கூறுகளின் எதிர்வினைவாகவும் முற்போக்கான ஒரு தேசியக் கோட்பாடு உருவாகி வளரவே செய்தது. அது தன்னைச் சர்வ தேசியத்துடன் இணைத்து வெளிப்படுத்துவதிலும் தன் முனைப்பைக் காட்டி நின்றது. இது முற்றிலும் சிங்கள பெளத்த தேசியமாக வளர்வதற்கு இருந்த தேசியத்தில் இருந்து வேறுபட்டதாகவும் காணப்பட்டது. அதனடியாக எழுந்ததுவே முற்போக்கு தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடாகும்.

ஐம்பதுகளின் ஆரம்பத்துடன் தோன்றிய தேசிய உணர்வுகளிடையே காணப்பட்ட முற்போக்கான கூறுகளில் ஒன்று ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாகும். இதனை வளர்த்து முன்னெடுப்பதில் இடதுசாரி சக்திகள் குறிப்பாக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தினர் தீவிரமாகச் செயலாற்றி நின்றனர். கொரிய ஆக்கிரமிப்புக்குப்பின் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் இந்தோசீனத்தில் வியட்நாம் ஆக்கிரமிப்பை அப்பட்டமாக விஸ்தரித்துக்கொண்டது. அதே வேளை சுதந்திரம் கிடைத்த நாடுகள் என்று கூறப்படும் இந்தியா, பாகிஸ்தான், இலங்கை போன்ற நாடுகளில்

அமெரிக்கா: 'உதவி' என்ற பெயரில் தனது பொருளாதார அரசியல் நலன்களுக்கான ஆதிக்கத் திணிப்பை மிக நாகுக்காக நடத்திக்கொண்டும் வந்தது. அதனால் அமெரிக்காவின் நச்சுத்தனம் வாய்ந்த ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அம்பலப்படுத்தி எதிர்க்கவேண்டிய தேவை ஒவ்வொரு கம்யூனிஸ்ட்டையும் முற்போக்குவாதியையும் எதிர்நோக்கி இருந்தது. அக்கால கட்டத்திலே கைலாசபதி "அபேதன்" என்னும் புனைபெயரில் அரசியல் வார இதழான 'தொழிலாளி'யில் பல கட்டுரைகளை எழுதி வந்தார். இந்திய சுதந்திரத்தின் போலித்தன்மையையும் அமெரிக்க உதவியின் உள்நோக்கத்தையும் விரித்துரைத்த அக்கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதினார். "இந்தியா நித்திய உபவாசத்தில் இருப்பது தற்செயலான காரியம் அல்ல. ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியில் சிக்கியுள்ள நாடுகளைத் தலைதூக்க விடாமல் பார்த்துக்கொள்வது ஏகாதிபத்தியத்தின் முதல் கடமையாற்றே. நோயாளி சாகவும் கூடாது; முற்றாக குணமடையவும் கூடாது; சதாவைத்தியரை நம்பி வாழவேண்டும். இதுதான் ஏகாதிபத்திய உத்தி, இந்நிலையிலேதான் உதவி என்ற மயக்க மருந்தை அடிக்கடி வழங்குகிறது அமெரிக்கா... உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் என்பது பழைய அறிவுரை அதன் இழிந்த நிலையை அமெரிக்க உதவியில் காணலாம்"⁶ என்று எடுத்து விளக்கிய அவர் அமெரிக்காவின் கலாசார ஊடுருவலின் அடிப்படைகளையும் அதன் நோக்கங்களையும் துல்லியமாகத் தொட்டுக் காட்டினார். "கலாசார ஊடுருவல் என்றால் என்ன? தத்துவார்த்த அடிப்படையில் கூறுவதானால் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தில் உள்ள வரலாற்று மரபில் வரும் தார்மீகப் பண்புகளையும் நம்பிக்கைகளையும் திசை திருப்பியோ, திரித்தோ, மறைத்தோ தனித்தன்மையிழக்கச் செய்யும் தந்திரோபாயமாகும். இது ஏன் முக்கியம் என்றால் இத்தகைய தனிப் பண்புகள் அந்நிய ழுறைகளைப் பலமாக எதிர்ப்பனவாகும்."⁷ என்று

68 □ சி. கர. செந்திவேல்

எடுத்துக்காட்டி மேலும் கூறுகையில் “அமெரிக்க கலாசார ஊடுருவலை நுணுகி ஆராய்வோமாயின் மூன்று முக்கியமான போக்குகள் புலப்படும். (1) கம்யூனிச எதிர்ப்பும் வெறுப்பும் (2) அமெரிக்க ஆதரவும்—சார்பும் (3) தேசிய அவநம்பிக்கையும்—தலைகுனிவும். இம்மூன்று உணர்வுகளையும் எண்ணற்ற நுண்ணிய முறைகளில் எத்தனையோ வகையானவர்களால் பிரசாரம் செய்கின்றனர்.”⁸

பழைய காலனித்துவ அமைப்பு முறையானது தற்காலத்திலே புதிய வடிவமெடுத்து வரும் போக்கு சுதந்திரம்பெற்ற நாடுகளிலே ஏகாதிபத்தியங்களினால் முன் தள்ளப்பட்டு வந்தன. அதனையே நவகாலனித்துவம் என அரசியலாளர் அடையாளம் கண்டனர். ஆனால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்போர் இன்றும் இருந்து வருகின்றனர். இதனைத் தூரநோக்குடன் கணித்து 1966ஆம் ஆண்டில் எழுதிய கட்டுரையில் கைலாசபதி மேல்வருமாறு கூறினார். “கொடுப்பதுபோன்ற, வாரி வழங்குவதுபோன்ற பிரமையை ஏற்படுத்துவதுதான் நவகாலனித்துவத்தின் தன்மை. எடுப்பது என்றால் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. ஒரு நாட்டையே சவீகரித்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு அதை அடிமைப்படுத்துவதாகும்.”⁹ அன்று ஆரம்பநிலையில் இருந்த இந்நவகாலனித்துவ அமைப்பு முறை இன்று இலங்கையில் பூரணப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்நிய பஸ்தேசிய நிறுவனங்களின் கோரப்பிடிக்குள் நமது நாட்டின் தேசிய பொருளாதாரமும் தேசிய சுதந்திரமும் சிக்கவைக்கப்பட்டு வருகின்றமையைப் பகிரங்கமாகவே காணமுடியும். திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை, சுதந்திர சந்தை போன்ற அமைப்பு முறைகள் ஏற்கனவே நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அரசு, கூட்டுத்தாபனங்கள் மக்கள் மயம் என்ற பெயரில் தனியார் மயப்படுத்தலுக்கு உள்ளாக் கப்பட்டுள்ளன. இத்தனியார் என்பது இராட்சத பல்

தேசியக் கம்பனிகளும் அவர்களது உள்ளூர் சகபாடிகளான பெரும் பண முதலைகளுமேயாகும். இதனைச் செயற்படுத்தும் பெரும் வேலைகள் 1977இல் யூ. என். பி. பதவிக்கு வந்த நான்முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அவ்வாறு அதனை வழிநடத்தி வந்தவர்கள் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் “உலக வங்கியும்” “சர்வதேச நாணய சபை”யுமேயாகும். இவ்வாறு இலங்கையை தமது வழியில் எடுத்துச் செல்வதன் நோக்கையும் போக்கையும்பற்றி கைலாசபதி 1981இல் செம்பதாகைப் பத்திரிகையில் எழுதியிருந்தார். ஜனமகன் என்னும் புனைபெயரில் எழுதிய அவர் அமெரிக்காவின் செயல்முறையையும் விளக்கி இருந்தார். “இன்று இந்து சமுத்திரத்தில் குறிப்பாக தென் ஆசியாவில் இலங்கை முக்கியமான பகடைக்காயாக அமெரிக்காவால் உருட்டப்படுகிறது. சோசலிச வட்டையே இல்லாமல் இந்நாட்டை உருமாற்றி அமைக்கும் பரிசோதனையை உலக வங்கியின் பொருளாதார நிபுணர்கள் இலங்கையில் இப்பொழுது மேற்கொண்டு வருகிறார்கள். பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் தோற்றத்தை முற்றாக மாற்றாமலும், தென் கொரியா, தாய்லாந்து போல ராணுவ சர்வாதிகார ஆட்சிமுறைகளைப் புகுத்தாமலும் நாசுக்காக தனியார்துறை மேலாதிக்கம் செய்யும் பொருளாதார அமைப்பையும், ஜனாதிபதி தனிச் செல்வாக்கு வகிக்கும் பாராளுமன்ற முறையையும் வைத்துக்கொண்டு இலங்கையை அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வட்டத்திற்குள் இறுக்கமாய் பிடித்துக்கொள்வதே மேற்கூறிய பரிசோதனையின் குறிக்கோளாகும்”¹⁰ கைலாசபதி பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சுட்டிக்காட்டிய மேற்குறித்த அம்சங்கள் இலங்கையில் எத்தகைய வழிகளில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன என்பதை எவரும் இன்று கண்டுகொள்ள முடியும். இவ்வாறு கூர்ந்து அவதானிப்பதற்குரிய ஒரு அரசியல் நிலைப்பாட்டினை அவர் கொண்டிருந்தமையையே இங்கு நோக்குதற்குரியதாகும்.

70 □ சி. கா. செந்திவேல்

இவ்விடத்திலே கைலாசபதியின் தெளிவான அரசியல் நிலைப்பாட்டினை விரித்து விளக்குவது அவசியமாகின்றது. ஏனெனில் கைலாசபதியை ஒரு மேல் போக்கான நிலையில் வைத்து மார்க்சியவாதி என்று சிலர் பட்டும்படாமலும் கூறிச்செல்ல முனைகிறார்கள். அதே போன்று அவர் ஒரு இடதுசாரி என்று பொதுப்படக்காட்டி அவரது ஆழமான அரசியல் நிலைப்பாட்டினை மறைத்துக் காட்டவும் சிலர் முற்படுவதுண்டு. இத்தகையவர்களில் இருவகையினரை இனம் காணமுடிகின்றது. ஒருவகையினர் கைலாசபதியை பல்கலைக்கழக எல்லைக்குள்ளும், படிப்பாளிகள் என்போர் மத்தியிலும் மட்டுமே வைத்திருக்க விரும்புபவர்கள். அடுத்த வகையினர் தங்களது உறுதியற்ற அரசியல் நிலைப்பாட்டின் அடிச்சதுக்கல்களால் விரக்தியடைந்து நிற்கும் நிலைக்கு உள்ளானவர்கள். இத்தகையவர்கள் தங்களில் ஒருவராக கைலாசபதியையும் காட்டிக் கொள்ள முனைகிறார்கள். ஆனால் இத்தகையவர்கள் மேலோட்டமாகக் காட்ட முற்படுன்ற ஒரு பெயரளவிலான மார்க்சியவாதியாகவோ அன்றி பொதுப்படக்கூறக்கூடியதான ஒரு இடதுசாரியாகவோ மட்டும் கைலாசபதியின் அரசியல் இயக்க நிலைப்பாடு இருந்ததில்லை.

மார்க்சியவாதி என்ற சொற்றொடர் இன்று விரித்துக் கூறுவதற்குரியதென்றாகும். மார்க்சியத்திற்கு வாயுபசாரம் செய்யும் வெரும் மார்க்சியவாதியாகமாட்டார். அல்லது அதன் அம்சங்களில் ஒன்றை இரண்டை ஏற்றுக் கொள்வதாலும் ஒருவர் மார்க்சியவாதி என்றாகிவிடாது. மார்க்சியவாதி என்பவர் யார் என்பதற்கு வெளின் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தெளிவான விளக்கமளித்தார், "வர்க்கப் போராட்டத்தை மட்டும் ஏற்பவர்கள் மார்க்சியவாதிகள் ஆகிவிடமாட்டார்கள்...வர்க்கப் போராட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வதை பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரத்தை ஏற்பதுவரை விரித்துச் செல்பவனே மார்க்சியவாதியாவான்.

மார்க்கியவாதிக்கும் சாதாரண சிறு அல்லது பெரு ழுதலாளிக்கும் இடையே உள்ள மிகவும் ஆழமான வேறு பாடாக இதுவே அமைகிறது. மார்க்கியம் பற்றிய உண்மையான புரிதலையும், அதை ஏற்றுக்கொள்வதையும் பரிசோதனை செய்து அறிவதற்கான உரைகல்லும் இதுதான்.”¹¹ இந்த வரையறையை முழுமையாக விளங்கி ஏற்றுக்கொண்டு செயற்பட்டு வந்தமையினாலேயே கைலாசபதி மார்க்கியத்தை அதன் வளர்ச்சியான லெனினியமாகவும் சமகாலத்தில் அவற்றின் மற்றொரு வளர்ச்சியான மாஓ சேதுங் சிந்தனையாகவும் கண்டு கொண்டார். ஆதலால் மார்க்கியம் லெனினியம் மாஓ சேதுங் சிந்தனை வரையான மார்க்கியத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கினை ஏற்றுச் செயற்பட்டுவந்த ஒரு மார்க்கியவாதியாகவே கைலாசபதியைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து அவரைப் பொதுப்பட ஓர் இடதுசாரி என்று கூறுவது சிலசமயங்களில் ஒருவித மயக்கத்தை ஏற்படுத்த கூடும். ஏனெனில் இலங்கையில் இடதுசாரி என்ற பொதுப் பெயருக்குள் பல்வேறு தத்துவார்த்தப் பிரிவினர் அடங்குவர். ரொட்சீயவாதம், சேகுவேராவாதம், நவீன திரிபுவாதம், மார்க்கிய லெனினிய மாஓ சேதுங் சிந்தனை பாறை போன்ற பிரிவுகள் அனைத்தையும் இவ் இடதுசாரி என்ற பொதுப் பெயர் குறித்து நிற்கும். இவற்றின் வெளிப்பாடுகளாகப் பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாதம், அதிதீவிர ஒருமுனைவாதம், இனவாதம் கலந்த சோச லிசவாதம், புரட்சிகர வெகுஜன மார்க்கம் ஆகிய யாவும் இடதுசாரி என்ற பெயரிலேயே அழைக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறு இருக்கும்போது கைலாசபதியை ஓர் இடது சாரி என்று பொதுப்படக் கூறி அவர் எல்லா இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் எனச் சுட்டிக் காட்ட முனைவது அவரது உண்மையான அரசியல்

72 □ சி. கா. செந்திவேல்

இயக்க நிலைப்பாட்டினை வலிந்து மறைக்க முற்படும் ஒருவகைச் செயல் என்றே கூற வேண்டும்.

இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கம் அறுபதுகளின் முற்பகுதி வரை மார்க்சிய தத்துவத்தில் இரண்டு நேர் எதிர்ப் போக்குகளை கொண்டதாகவே இயங்கி வந்துள்ள மையை அரசியல் அக்கறை உள்ள அனைவரும் அறிவர். ஒன்று ரொட்சீசம் மற்றையது மார்க்சியம் லெனினியம். முன்னையதை சமசமாஜிகளும் பின்னையதைக் கம்யூனிஸ்டுகளும் பின்பற்றி நின்றனர். இவ்விரு அரசியல் அணிகளின் தத்துவம் கொள்கை நடைமுறை யாவற்றிலும் வேறுபட்ட நேர்க்கும் போக்குமே இருந்து வந்தன. அதனால் ஒன்றையொன்று எதிர்த்த தத்துவப் போராட்டத்தையும் நடத்தி வந்தன. இவ்விரு அணிகளில் கைலாசபதி கம்யூனிச அணியிலேயே ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை இணைந்து செயற்பட்டு வந்தார். அவர் ரொட்சீசம், நவீன திரிபுவாதம் ஆகியவற்றுக்கு எதிரான தத்துவார்த்தப் போராட்ட முனையிலே உறுதியும் முனைப்பும் கொண்டவராக இருந்து வந்தமை அவரது அரசியல் நிலைப்பாட்டின் விசேஷ ஆளுமையிக்க அம்சமாகும். அதற்கு அணி சேர்ப்பதாக அமைந்த மற்றொரு அம்சம் கவனத்திற்குரியதாகும். அதாவது மார்க்சியத்தை கைலாசபதிக்கு பாடசாலை மாணவப் பருவத்தில் அறிமுகஞ் செய்து வைத்த மு. கார்த்திகேசன் முதல் பெர்யிங் ஹாம் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக்கு வழிகாட்டி நின்ற மார்க்சிய அறிஞர் பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் தொம்சன் வரையான ஆசிரியத் தோழர்களும் பல்வேறுவித மார்க்சியப் பிறழ்வுவாதங்களுக்கு எதிராக உறுதியான போராட்டங்களை தத்துவார்த்த முனையிலே முன்னெடுத்த பெருமைக்கு உரியவர்கள் என்பதும் முக்கியமானதாகும்.

இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்க வரலாற்றில் ரொட்சீசத்தின் பாதகமான எதிர்விளைவுகள் தாக்கம்

மிக்கவையாக அவ்வப்போது இருந்து வந்துள்ளமையை அரசியல் வரலாறு எடுத்துக் காட்டும். இதற்கு ஓர் உதாரணமாக 1982இல் இடம்பெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ரொட்சிசுவாதிகள் நடந்து கொண்ட நடைமுறை ஜே. ஆரின் வெற்றிக்கு உதவிநின்றமையை சுட்டிக்காட்டி கைலாசபதி ஒரு விமர்சனக் கட்டுரையை 'செம்பதாகை' மில் எழுதியிருந்தார். "இந்த நாட்டில் தொழிலாளர் இயக்கமும் மார்க்சிய இயக்கமும் முனைவிடத் தொடங்கிய காலம் முதல் ரொட்சியவாதம் உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதிபோல் இடதுசாரி இயக்கத்தின் ஏகோபித்த வளர்ச்சிக்கும் ஒற்றுமைக்கும் குந்தகம் ஏற்படுத்திக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. ரொட்சிசுவாதத்தை அதன் பிறப்பிலேயே நன்கு அறிந்த ஸ்டாலின் அது இடதுசாரி இயக்கத்திற்குள் ஊடுருவியுள்ள முதலாளித்துவக் கண்ணோட்டத்தின் வெளிப்பாடு என்று சரியாகக் குறிப்பிட்டார். பிலிப்பினாவர்த்தனா முதல் கொல்கின் ஆர்.டி. சில்வா வரை ரொட்சிசுவாதிகள் இலங்கையில் நமக்குக் காட்டி வந்து நிற்கும் "சாதனை" என்ன? பேச்சில் அதிதீவிரவாதமும் நடைமுறையில் படுமோசமான சரணாகதியுமாகும்" 12 இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கப் பரப்பிலே ரொட்சிசத்தின் தவறான போக்கினை தத்துவத்தாலும் நடைமுறையாலும் எதிர்த்து நிற்பதில் கைலாசபதி ஏனைய மார்க்சிய லெனினியவாதிகளுடன் இணைந்து நின்று ஈடாட்டமற்ற அரசியல் நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தார்.

அறுபதுகளின் முற்கூறிலே சர்வதேசிய ரீதியாகவும், தேசிய அளவிலும் கம்யூனிச இயக்கத்தின் மத்தியில் பெரும் வாதப் பிரதிவாதம் இடம்பெற்றது. சமாதானப் பாராளுமன்றப் பாதையை முன்வைத்தவர்கள் ஒருபுறமாகவும், புரட்சிகரப் பாதையை நாடி நின்றவர்கள் மறுபுறமாகவும் அணி சேர்ந்தனர். இவ்விரு அணிகளில் கைலாசபதி நவீன திரிபுவாதப் பாதையான சமாதானப் பாராளுமன்ற பாதையாளர்களை நிராகரித்து புரட்சிகர மார்க்சிய

லெனினியத்தின் பக்கத்திலேயே தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார். மார்க்சியம் லெனினியம் மாஓ சேதுங் சிந்தனையை ஏற்றுக் கொண்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பக்கத்தில் நின்றும் வந்தார். அன்று அவர் மார்க்சிய லெனினியவாதிகளைப் பீரதிநிதித்துவம் செய்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வார இதழாக வெளிவந்த பத்திரிகையான “தொழிலாளி”யின் ஆசிரியர் குழுவுடன் இணைந்து செயற்பட்டார். அக்காலத்தில் கைலாசபதியின் மிகவும் நெருங்கிய இலக்கிய—அரசியல் தோழராக இருந்த எஸ். இளங்கீரன் தொழிலாளியின் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்து வந்தார்.

கைலாசபதி தனது இறுதிக் காலத்தில் அரசியலில் அதிக அக்கறை செலுத்துபவராகக் காணப்பட்டார். அதற்குக் காரணம் தேசிய—பிரதேச அளவிலும், சர்வதேச ரீதியிலும் நெருக்கடிகளும், போராட்டங்களும் வேகமாக வளர்ச்சி பெற்று வந்த ஓர் அரசியல் சூழலின் மத்தியில் தான் வாழ வேண்டியிருந்தது. எனவே அரசியல் அக்கறை உள்ள எவரும் தத்தமது அரசியல் நிலைப்பாட்டிற்கேற்ற கருத்தை வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியத்தேவையும் இருந்தது.

தேசிய அரசியலில் 77க்குப் பின் இடம் பெற்ற அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்கள் பாரிய தாக்கமுடையனவாய் இருந்தன. நாட்டின் அமைப்பு முறையில் வேகமான மாற்றங்கள் திட்டமிட்டே கொண்டு வரப்பட்டன. பலகட்சிப் பாராளுமன்ற முறையை வைத்துக் கொண்டே ஒரு கட்சி சர்வாதிகாரம் அரசோச்சும் நிலை வளர்க்கப்பட்டது. இதன் உள்நோக்கம் ஏகாதிபத்தியப் பிடியை வைத்திருப்பதற்கு உதவுவதே ஆகும். இவ் ஏகாதிபத்தியம் பல்தேசிய நிறுவனங்கள் என்ற பெயரிலே இங்கு தமது பொருளாதாரச் சுரண்டலை நடத்தவும், அரசியல் தலையீடுகளைச் செய்யவும் ஆரம்பித்தன. இது பற்றி

இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (இடது)யின் அரசியல் பத்திரிகையான செம்பதாகையில் (பிற்காலத்தில் இப்பத்திரிகையிலேயே கைலாசபதி அதிக அரசியல் விமர்சன கட்டுரைகளை எழுதி வந்தார்) பின்வருமாறு எழுதினார். “இன்று நமது நாட்டைச் சூறையாடும் வெளிநாட்டுச் சக்திகள் பல்தேசியக் கம்பனிகள் என்ற வடிவத்திலேயே புகுந்திருக்கின்றன. ஊசிமருந்திலிருந்து உரம் வரையாவும் வெளிநாட்டு மாபெரும் கம்பனிகளிடமே அடங்கியிருப்பதை அனைவரும் அறிவர். வெடும்பு நகரமே விரைவில் வெளிநாட்டாரின் விபசார ஸ்தலமாகவும் வர்த்தக நிலையமாகவும் மாறிவிடலாம்”¹³

இவ்வாறு நாட்டையும் மக்களையும் நாசகாரப் பாதையில் யூ. என். பி. அரசு இட்டுச்சென்ற அதேவேளை ஜனநாயகம், சுதந்திரம், வாக்குரிமை போன்றவற்றின் புனிதம் பற்றியும் அவற்றைப் பாதுகாப்பது தமது முழுமுதற் கடமையென்றும் கூறிவந்தது. அவ் அரசுக்கு முதலாளித்துவ ஆளுநர் வர்க்க நலனில் அதிக அக்கறையும், அதற்காகத் திட்டமிட்டு செயல்படுவதில் வல்லவரும், கடைக்கோடிப் பிற்போக்குவாதியுமான ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா ஜனாதிபதியாக இருந்து தலைமைதாங்கி வந்தார். 1981இல் இலங்கைக்கு சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவினை ஜே. ஆர். அரசு விமரிசையாக நினைவு கூர்ந்தது. அதன் நோக்கம் மக்கள் முதலாளித்துவப் பாராளுமன்ற மாயையை விட்டு அப்பால் சென்றுவிடக் கூடாது என்பதே யாகும். ஆனால் இப்பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறை எவ்வாறு நாட்டு மக்களையும் அவர்களது எதிர்காலத்தையும் நாசப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பதனைக் கைலாசபதி பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டினார். “ஜனநாயக வளர்ச்சியிலே வாக்குரிமை குறிப்பிட்ட கட்டத்தை வகிக்கிறது என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார். ஆயினும் சர்வசன வாக்குரிமை முதலாளித்துவ அமைப்புக்குள்ளேயே

76 □ சி. கா. செந்திவேல்

கிடைக்கப்பெற்றது நினைந்துகொள்ள வேண்டியது-பாராளுமன்ற ஆட்சி, கட்சிகளின் செல்வாக்கு, இரு கட்சிகளின் அத்தியாவசியம் முதலிய பிரித்தானியப் பாராளுமன்றவாதக் கருத்துக்கள் இந்த நாட்டிலும் பரவியபொழுது அதனைப் பயன்படுத்தி முதலாளித்துவக் கட்சிகள் தேசியம், இனம், மொழி, மதம் முதலியவற்றைப் பகடைக்காய்களாக உருட்டி அரசியல் சொக்கட்டான் ஆடக் கற்றுக்கொண்டன.

இத்தகைய பாராளுமன்ற அரசியல் பாதையில் மூலமே இலங்கையில் இன ஒடுக்குமுறை வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு தமிழ் பேசும் மக்கள் இன்றைய கொடுமை மிகுந்த நிலைமைகளுக்குள் தள்ளப்பட்டனர். இனவாதமும் பிள் பேரினவாதமும் சிங்கா ஆளும் வர்க்கத்தினால் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக அடக்குமுறை வடிவிலே திட்டமிட்டு ஏனிடப்பட்டன. அதனை எதிர்த்து நிற்பதில் அன்றைய தமிழ்த் தலைமைகள் சரியான கொள்கை தந்திரோபாயம் என்பனவற்றை முன்வைக்கத் தவறிவிட்டனர். அத்தலைமைகள் ஒருபுறத்தில் இன உரிமைக் குரலை எழுப்பிய அதேவேளை அதனிலும் பார்க்க தமது வர்க்க வளர்ச்சியின் தேவைக்கே அதிக முன்னுரிமை கொடுத்து வந்தனர். அதற்காக சிங்கள பெரு முதலாளித்துவ பிரபுத்துவ சக்திகளோடு கைகோர்த்து தின்றமையும் அவர்களுக்கு சிரமமாய் இருக்கவில்லை. வர்க்கீதியிலும் இனரீதியிலும் அடக்கப்பட்ட எந்த மனிதனும் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவையோ அன்றி அவர் வழிவந்த எந்த யூ. என். பி. தலைவரையோ இந்நாட்டின் ஜனநாயக தலைவர்கள் என்று போற்றிப் புகழமுடியாது. அப்படி புகழ்வதாயின் அத்தகையவர் உயர் வர்க்கீதியில் வளர்ச்சி பெற்ற ஒருவராக மட்டுமே இருக்கமுடியும். அந்த வகையிலேயே தமிழர் தலைமைகள் கடந்த காலத்தில் தமது அரசியல் நிலைப்பாட்டை வகித்துவந்துள்ளனர். இதனை உன்னிப்பாகச் கட்டிக்காட்டி. 1981இல்

கைலாசபதி தனது அரசியல் விமர்சனத்திலே மேல் வருமாறு எழுதினார். “இன்று கூட்டணியை எதிர்நோக்கும் தருக்கீதியான கேள்வி இதுதான்; ஜனநாயக விரோதம், பாசிசம், இனஒதுக்கல், ஏகாதிபத்திய வழிபாடு, மோசமான மதவெறி இவை போன்றவற்றை கூச்சமில்லாமல் கடைபிடிக்கும் அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பதா? எதிர்ப்பதா? ஆசணங்களைப் பாதுகாப்பதா? அரசியல் உரிமைகளுக்காகப் போராட முனைவதா? நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் பரிணமித்துள்ள யூ. என். பி—ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு சக்திகளுடன் சேர்ந்து நிற்பதா? அல்லது தமிழரை மேலும் தனிமைப்படுத்தி தமது பதவிகளைக் காப்பாற்றுவதையே பிரதான நோக்கமாய் கொண்டிருப்பதா?”¹⁵

இத்தகைய தமிழர் தலைமையைத் தமிழ்மக்கள் நிராகரித்து தமது தேசியப் போராட்டத்தை முற்போக்கான திசையில் முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பதையே கைலாசபதி தனது வாழ்நாளில் வற்புறுத்தி நின்றார். அவர் ஈழத் தமிழர்களின் தனித்துவத்தையும் தன்னடையாளங்களையும் தனது இடையறாத இலக்கிய முன் முயற்சிகளினூடே நிலை நிறுத்திக் காட்டியவர். எனவே அவர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்கள், பொருளாதாரம், கல்வி, மொழி வேலைவாய்ப்பு போன்றவற்றிலும் அத்தகைய தனித்துவங்களும் வளர்ச்சிகளும் வென்றெடுக்கப்படுவதற்கு சரியான போராட்டம் தேவை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டவராக இருந்தார். அத்தகைய போராட்டம் பரந்ததொன்றாகவும், அந்நிய ஏகாதிபத்திய உள்நாட்டு பிற்போக்கு சக்திகளுக்கு எதிரானதாய்—உறுதிமிக்கதாய் இருக்கவேண்டியதன் அவசியத்தையும் எடுத்துக்கூறி வந்தார். தமிழ்பேசும் மக்கள் மீதான பாசுபாடு, புறக்கணிப்பு, அடக்குமுறை என்பனவற்றை எதிர்த்துநின்ற அதேசமயம் தமிழரின் தேசியப் போராட்டத்தின் அவசியத்தையும் அதன் திசையையும் சுட்டிக்

78 □ சி. கா. செந்திவேல்

காட்டினார். 1956இல் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோது கைலாசபதி முருகையனுக்கு எழுதிய கடித ஒன்றிலே இவ்வாறு எழுதினார். “இனி ஏதாவது எழுத வேண்டியதுதான். எனினும் தமிழரின் தேசியப் போராட்டம்பற்றி எழுதவும் ஆசை. எழுத்தாளன் தனித்து வாழமுடியாது என்பது எனது அடிப்படை நம்பிக்கை. எனவே “சும்மா” இலக்கியம் தற்சமயம் படைக்க இயலாதல்லவா?”¹⁶ இவ்வாறு தமிழர் தேசியப் போராட்டம்பற்றி எழுத ஆவல்பட்ட கைலாசபதி அவ்வாறு தனிக்கட்டுரை எழுதவில்லையாயினும் அவ்வப் போது எழுதியவற்றிலே தமிழர் தேசியம் பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறத்தவறவில்லை. உதாரணமாக, 1979இன் இறுதியில் சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் “இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினைகள்” என்ற தலைப்பில் நடத்திய கருத்தரங்கில் கைலாசபதியும் ஒரு கட்டுரையை வழங்கினார். “தமிழரிடையே மொழி பண்பாடு பற்றிய உணர்வு” எனும் தலைப்பிலான அக்கட்டுரையின் முடிவிலே மேல் வருமாறு கைலாசபதி கூறியிருப்பது ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியதாகும். “தமிழரின் கலாசார தேசியம் இன்று முக்கியமான திருப்பு முனையில் உள்ளது. தனக்கு முன்னுள்ள இரு வழிகளில் ஏதாவதொன்றை அது தேர்ந்தெடுக்கவேண்டியுள்ளது. ஒன்று கலாசாரத் தனிமைப்பாடு, மேலாதிக்கம் ஆகியவற்றைச் சார்தல். மற்றையது, பெரும்பான்மைச் சமூகத்திற்கும் தமக்கும் பொதுப்படையான அம்சங்களை இனங்கண்டு ஜனநாயக முறையிலான வாழ்க்கை மலர உழைத்தல் இவற்றில் எதைத் தேர்வது என்பது வெளிப்படையானது. ஆனால் இதற்கு ஒடுங்கிய இன நலன்களைத் துறந்துவிட்டு, மனிதனை மனிதன் சுரண்டாத சமூக ஒழுங்கை நோக்கிச் செல்லும் தேசியப் போராட்டம், ஒன்றை இரு இனங்களும் இணைந்து மேற்கொள்ளல் தவிர்க்க முடியாததாகும்.”¹⁷

கைலாசபதி சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகளை உடனுக்குடன் அறிவதிலும் அவற்றின் போக்குகளை

ஆழ்ந்து அலசி நோக்குவதிலும் வல்லவராயிருந்தார். அவர் தொடர்புச் சாதனங்கள் வாயிலாக அறிபவற்றை மட்டும் வைத்து முடிவுகளுக்கு வருபவர் அல்லர். அவர் தனக்கிருந்த பல்வேறு மட்டத் தொடர்புகளையும் பிரமுகர்களையும் பயன்படுத்தி ஆதாரபூர்வமான தகவல்களையும் உண்மை நிலைகளையும் எடுத்துக்கொள்வார். அவரது சர்வதேசிய நிலைப்பாடு தொடர்ச்சியானதொன்றாகவும் அதேவேளை நிதானம் மிக்கதுமாக இருந்துவந்துள்ளது. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைமையிலான உலகப் பிற்போக்கு சக்திகளே உலக மக்களின் பொது எதிரி என்பதைக் கண்டுகொண்ட காலகட்டத்தில் இருந்து சோவியத் யூனியனது சோசலிச விரோத நிலையால் உருவாகிய அதன் “சமூக ஏகாதிபத்திய” உருவம்வரையான காலம்வரை வாழ்ந்தவர். சோவியத் யூனியனது முடிவு அதன் தவறான தத்துவார்த்தப் போக்கின் கருவிலேயே உற்பத்தியாகி இருந்தமையை ஏற்கனவே கைலாசபதி சுட்டிக்காட்டி இருந்தார். இரண்டு மேலாதிக்க வல்லரசுகள் உலகைக் கூறுபோட வேகமாகப் போட்டி போட்டுநின்ற சூழலிலே அவற்றின் பயங்கரத்தையும் அதனால் உலக சமாதானத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தலையும் கைலாசபதி அடிக்கடி எடுத்துரைத்து வந்தார். குறிப்பாக சோவியத் யூனியனது ஆதிக்கப் போக்கையும் அதன் செயற்பாடுகளையும் அம்பலப்படுத்துவதில் கைலாசபதி அதிக அக்கறை காட்டினார். அதற்குக் காரணமும் இருந்தது, செங்கொடியைக் காட்டிக் கொண்டே செங்கொடியை அழிக்கும் வேலையைச் செய்து வந்தபடியாலும் சோசலிசம் என்ற உயர்ந்த இலட்சியத்தை இழிவுபடுத்தி வந்ததாலும் சோவியத் யூனியனை எதிர்த்து அம்பலமாக்கும் தேவை அன்று இருந்தது. அன்று ஆப்கானிஸ்தானுக்குள் சோசலிசத்தைப் பாதுகாக்கும் பேரில் சோவியத் யூனியனின் ஆக்கிரமிப்பை நடத்தியது. இதனைக் குறித்த கைலாசபதி தீர்க்க தரிசனத்துடன் எழுதிய கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார். “கடந்த சில வருடங்களாக

80 □ சி. கா. செந்திவேல்

உலகின் பல பாகங்களிலே சோவியத் யூனியன் ஊடுருவல் செய்து, தனது மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டி வந்துள்ளது. சில இடங்களிலே தனது சூத்திரப்பாவைகளான கியூபா, கிழக்கு ஜெர்மனி, வியட்நாம் முதலிய நாடுகளின் படைகளையும் யுத்த தளபாடங்களையும் பயன்படுத்தி தனது செல்வாக்கினை ஸ்திரப்படுத்தி வந்திருக்கிறது. பிக அண்மையிலே ஆப்கானிஸ்தானில் தனது ஆதிக்கத்தை ரொம்பவும் அப்பட்டமாக எதுவித ஒழிவுமறையும் இன்றி நடத்தி வருகிறது. 'பல நாள் ஏறிய குதிரை ஒரு நாளைக்குச் சறுக்கும்' என்பது போல இப்பொழுது ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத் யூனியன் பரிதாபகரமான நிலையில் சிக்கிக் கொண்டுள்ளது¹⁸ கைலாசபதியின் கூற்றுக்கள் இன்று நிதர்சனமாகியுள்ளன. ஆப்கானிஸ்தான் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டுள்ளது. அதேவேளை சோவியத் யூனியன் அழிவுக்குள்ளாகி அற்றுப் போய் விட்டது.

இரண்டு மேலாதிக்க வல்லரசுகளின் பிடயில் சிக்காது மூன்றாம் உலக நாடுகள் தமது தேசிய பொருளாதாரத்தையும் தேசிய சுதந்திரத்தினையும் பாதுகாக்கும் போராட்டத்தை பரந்தளவில் முன்னெடுக்கும் தேவையை கைலாசபதி தனது சர்வதேசிய கண்ணோட்டத்தின் மூலம் வலியுறுத்தி வந்தார். அதே போன்று சோசலிசத்தைப் புரட்டி ஒழிக்கும் வகையில் செயற்பட்டு வரும் ஏகாதிபத்திய பிற்போக்கு சக்திகளுக்கு எதிரான தனது நிலையில் சோசலிச சீனா உறுதியாக இருந்து வருவதை ஆதரித்தும் நின்றார். தனது பாதையில் கடக்க வேண்டிய பாரிய தடைகளைச் சீனா கடந்து செல்வதில் தவறுகள், குறைபாடுகள் நிகழக்கூடுமாயினும் அதன் அடிப்படையான சோசலிச மார்க்கம் உறுதியானது என்பதனை தனது 1978ஆம் ஆண்டு சீன விஜயத்தின் போது கண்டவற்றை 'மக்கள் சீனம் காட்சியும் கருத்தும்' என்ற நூலிலே ஆங்காங்கே விபரித்திருக்கிறார். சிக்கல் மிகுந்த

சர்வதேசச் சூழலில் அவற்றின் அம்சங்களை நுனித்து ஆராய்ந்து சரியையும் தவறையும்—உண்மையையும் பொய்யையும் தெளிவுபடுத்திக் காட்டி விளக்குவதில் அவரின் ஆற்றல் தனித்தன்மைகொண்டது என்றே கூறுதல் தகும். உதாரணமாக, முன்றாம் உலகத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு இஸ்லாமிய அயல் நாடுகளான ஈரானும் ஈராக்கும் தமது பிணக்கை தம்முள் பேசித் தீர்ப்பதையே குறியாகக் கொண்டிருக்க வேண்டுமேயன்றி இரு மேலாதிக்க வல்லரசுகளின் உள்நோக்கங்களுக்குக் களமாக அமையக்கூடாது என்பதை தனது அரசியல் விமர்சனங்களிலே சுட்டிக்காட்டினார். ஈரானில் இடம் பெற்றுவந்த அரசியல் நிகழ்வுகளில் இரு மேலாதிக்க வல்லரசுகளும் எத்தனிக்கும் நோக்குகளை முறியடித்து முன்னே செல்லவேண்டியதன் அவசியத்தை கைலாசபதி 'ஈரானின் அவலம்' என்ற தனது அரசியல் விமர்சனக் கட்டுரையிலே சுட்டிக்காட்டினார். "சுருங்கச் சொன்னால் அமெரிக்க ரஷ்யா (சோவியத்) போட்டாபோட்டி ஈராளை வெகுவாகப் பாதிக்கிறது. அதிதீவிரமான மதவாதியாகத் தோற்றமளித்தாலும் அயதொல்லா கொமெனி நடைமுறையில் பல விஷயங்களில் நடுநிலைமைவகித்து வந்திருப்பது கவனிக்கக்கூடியது. நாட்டின் ஸ்திரப்பாட்டில் கொமெனிக்கு மிகுந்த கவனம் உண்டு. அவர்தான் முரண்படும் சக்திகளையும் குழுக்களையும் பிரிவுகளையும் ஒருவாறு இழுத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். பலர் நினைப்பது போல கொமெனி அராஜகவாதியல்ல. தான் தந்திரம் மிக்க அரசியல் தலைவர் என்பதை கொமெனி தக்கவாறு காட்டியிருக்கிறார். ஆனால் ஈரானின் பிரச்சினைகளை முழுமையாக எதிர்நோக்கவும் நாட்டை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் கொமெனி மாத்திரம் போதாது. அவருடைய மதியூகமும் ராஜதந்திரமும் மாத்திரம் போதாது. 19 கைலாசபதி எதிர்பார்த்தபடி ஈரான் மேலாதிக்க வல்லரசு

82 □ சி. கா. செந்திவேல்

களின் பிடிக்குள் சிக்காது. முடிந்தளவிற்கு தன்னைப் பாதுகாத்துவருவதையும், ஈராக அவற்றினால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டு இறுதியில் வளைகுடா யுத்தம் என்ற பெரும் அனர்த்தங்களையும் சந்திக்கநேர்ந்தது என்பதும் யாவரும் அறிந்ததொன்றே. அவரது பிற்காலத்திய சர்வதேச நிகழ்வுகள் பற்றிய கண்ணோட்டம் கொண்ட கட்டுரைகள் தனி நூலாக விரைவில் வெளிவரவிருக்கின்றன. அந்நூல் அவரது ஆற்றல் மிகுந்த கணிப்புகளுக்கும் கூர்மையான அரசியல் விமர்சனங்களுக்கும் தக்க சான்றாய் அமையும் என்பது நம்பிக்கை.

கைலாசபதி தனது இறுதிக் காலம்வரை தான் வரித்துக் கொண்ட அரசியல் நிலைப்பாட்டினை தளம்பல், ஈடாட்டம் இன்றி முன்னெடுத்து வந்தவர். தான் சார்ந்து நின்ற கம்யூனிச இயக்கத்திற்குள் தேசிய சர்வதேச ரீதியாக வாதப் பிரதிவாதங்களும் அதனால் பிளவுகளும் இடம் பெற்று பலனினங்கள் ஏற்பட நேர்ந்தவேளைகளிலும் வீரக்தியோ சோர்வோ அடைந்ததுகிடையாது. அவ்வேளைகளில் உறுதியாகவும் நேர்மையாகவும் சரியான வற்றை இனங்கண்டு அவை சிறிய நிலையில் காணப்பட்ட போதிலும் அதுவே வளர்க்கப்படவேண்டிய அடிப்படைச் சக்தி என்பதை உணர்ந்து தனது முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்கிவந்த ஒருவராக இருந்தார். மார்க்சிய வெனிநிய தத்துவத்தின் பூரண ஆளுமையால் வழிநடத்தப்படும் எவரும் அவ்வாறே செயல்படுவர். அவ்வாறு தத்துவ அடிப்படை தெளிவும் உறுதியும் அற்றவர்கள் பிளவுகளையும் பூசல்களையும் கண்டு வீரக்தியுற்று ஒதுங்கிக் கொள்வர். அந்தவகையில் பல புத்திஜீவிகளுக்கு கைலாசபதி சிறந்த முன்மாதிரியாக வாழ்ந்துகாட்டினார் என்று துணிந்து கூறமுடியும். அவர் தன்னை ஓர் உயர் நிலைப் புத்திஜீவியாகக் கருதி சமூகம்—மக்கள்—அரசியல் ஆகியவற்றில் இருந்து ஒருபோதும் அந்நியப்படுத்தவில்லை. தன் நிலையில் எவ்வளவுக்கு மக்கள் மத்தியில்

தன்னை நெருக்கமாக்க முடியுமோ அந்தளவுக்கு நெருக்க மாக்கி நின்றார். சமுதாய மாற்றத்திற்கான ஒவ்வொரு கருத்தையும் செயலையும் ஊக்கப்படுத்தி அவை மக்களைச் சென்றடையும் மார்க்கத்திற்கு விசைகொடுக்கும் பணியினைச் செய்துவந்தார். மக்களின் விடுதலைக்கான இயக்கப்போக்கில் எந்தவொரு முனையிலான வேலையும் ஸ்தாபனப்படுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு முன்னெடுக்கப்படுவதை அவர் எப்பொழுதும் வலியுறுத்துபவராகக் காணப்பட்டார். உதிரித்தனமான வேலைமுறை எந்த ஆற்றல் உள்ளவரையும் சீரழித்துவிடும் என்பதை கைலாசபதி அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டுவார். இதுபோன்ற அம்சங்கள்தான் அவரைப் பாட்டாளிவர்க்க அரசியல் நிலைப்பாட்டில் இறுதிவரை உறுதிருலையாமல் நிற்க வைத்தது.

கைலாசபதி பெருமுயற்சியுடன் ஈடுபட்டிருந்த கலை இலக்கியத்துறைப் பங்களிப்புக் காரணமாகவும், கல்வித்துறைப் பதவிகள் காரணமாகவும், கட்சியின் முடிவிற்கும், அவரது விருப்பிற்கும் ஏற்றவாறு சில காலத்தில் கட்சி உறுப்புரிமை பெற்றும் சில காலத்தில் உறுப்புரிமை இல்லாதும் இருந்து செயல்பட்டு வந்திருக்கின்றார். அவரது முழுக் காலத்திலும் தத்துவம்—நடைமுறை—வாழ்வுமுறை என்பனவற்றில் ஓர் மார்க்சிஸ்ட் லெனினிஸ்ட்டாக—நேர்மையான கம்யூனிஸ்ட்டாக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார் என்பது அறியமுடிந்ததொன்றேயாகும். நவீன சீன இலக்கியத்தினதும், கலாசாரத்தினதும் முன்னோடி எனப் போற்றப்படும் லூ சுனை நினைவு கூர்ந்து ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மாஓ சேதுங் பின்வருமாறு கூறினார். “லூ சுன் கட்சியில் இல்லாத ஒரு கம்யூனிஸ்ட். அவர் சீன கலாசார இயக்கத்திற்கு மாபெரும் பங்களிப்பு வழங்கியவர். அவர் சிறிய காற்றுக்கு வளைந்து முறியும் புல் போன்றல்லாது பெரும் புயல் காற்றுக்கு ஈடுகொடுத்து நிற்கக்கூடிய பெரும் விருட்சம்

போன்றவர்.” கைலாசபதியை எவரும் லூ சுனாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஆனால் லூ சுனின் சிறப்பான அம்சங்கள் பலவற்றைக் கைலாசபதியில் கண்டுகொள்ள முடியும் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

கைலாசபதி தனது இறப்புக்கு முந்திய வருடங்களில் இரண்டு இலக்கிய மேதைகளுக்கு நூற்றாண்டு விழாக்களைத் தலைமைதாங்கி நடத்தினார். இருவரும் இலக்கியத்துறையிலே கைலாசபதியின் பெருமதிப்புக்கும் போற்றுதலுக்கும் உட்பட்டவராவர். ஒருவர் சீன இலக்கியத்தின் வழிகாட்டியான லூ சுன். மற்றையவர் நவயுகக் கனியான பாரதி. லூ சுனும் பாரதியும் ஏறத்தாழ ஒரே காலத்தில் இரு பெரும் பழைமைவாய்ந்த அருகருகான நாடுகளைச் சேர்ந்த இலக்கிய புருஷர்களாவர். அவர்களது இலக்கிய நோக்கிலும் போக்கிலும் வேறுபாடுகள் இருப்பினும் இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இடையில் உள்ளார்ந்த நெருங்கிய உறவைக் கண்டிருந்ததில் அவரவர்க்குரிய தெளிவான நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தனர். அதனாலேயே இலக்கியத்திற்கும், அரசியலுக்குமிடையில் பெருமதில் எழுப்ப முனைவதை எதிர்த்துவந்த கைலாசபதி அவ்விரு இலக்கிய வழிகாட்டிகளைப்போற்றி அவர்களது நூற்றாண்டு நினைவை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஊடே தலைமை தாங்கி நடாத்தி நின்றார். இதனையொட்டி லூ சுனைப் பற்றி ஓர் கருத்துச் செறிவுமிக்க கட்டுரை ஒன்றினை கைலாசபதி செம்பதாகையில் எழுதியிருந்தார். அதில் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “சர்வ வியாபகமான மார்க்சிய வெனினியத்தை சீன தேசத்தின் பௌதீக நிலைமைகட்கு ஏற்ப மாஓ அவர்களும் பிறரும் அரசியல் முறையில் சீனமயப்படுத்திய ஆதே மகத்தான பணியையே கலை இலக்கியத்துறையில் லூ சுன் செய்தார். அந்தவகையில் மாபெரும் சீனப் புரட்சியின் ஓர் அங்கமாக விளங்கினார் லூ சுன். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு—ஜனநாயக

உரிமைப் போராட்டம் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கும் இன்றைய முன்றாவது மண்டல நாடுகளின் எழுத்தாளருக்கு லூசுன் சிறந்த வழிகாட்டியாவார்."20 என்று கூறி அவரின் படைப்புக்கள் தமிழில் பரவலாக அறிமுகப்படுத்தப்படும் அவசியத்தை வற்புறுத்தியும் சென்றார்.

இலங்கையில் பாரதியின் முக்கியத்துவத்தை ஆய்வு, அறிவு, வெகுஜன வழிகளில் அறிமுகப்படுத்தி பெரும் தாக்கத்தினை உருவாக்கியவர்களில் கைலாசபதி முன்னணிப் பாத்திரத்தை வகித்தவர். அது தனி ஆய்வுக்கும் விரித்து நோக்குதற்குமுரியதொன்றாகும்.

கைலாசபதியின் இலக்கியப் பங்களிப்பிற்கான காலத்தை 1952-1982 என ஆய்வாளர்கள் கணித்துக் கொள்வர். அவரது அரசியல் இயக்க நிலைப்பாட்டின் முழுமையை நோக்குமிடத்து ஏறக்குறைய அதேகாலப் பகுதியை குறித்துக்கொள்வது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதொன்றேயாகும். அவரது அரசியல் நிலைப்பாடு ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை வளர்ச்சிப் படிமுறை கொண்டதாகவும்—தெளிவும் உறுதியும் சமுதாய மாற்றத்தின் மூலமான மனிதகுல விடுதலை என்ற மகத்தான இலட்சியப் பற்றார்வமுமிக்கதாகவும் இருந்துவந்ததைக் காணலாம்.

அடிக் குறிப்புகள்

1. லெனின் : மார்க்சியத்தின் மூன்று அடிப்படைகளும் அதன் மூன்று உட்கூறுகளும்.
2. மு. கார்த்திகேசன் (1918—1977) சிறந்த கல்வியாளரும் ஆசிரியருமாவர். 1943இல் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உருவாக்கப்பட்டபின் வடபகுதிக்கு மார்க்சியத்தையும் கம்யூனிசக் கருத்துக்களையும் அறிமுகப்படுத்தியவர். படித்தவர் முதல்பாமரர்வரை நன்கு அறியப்பட்ட முன்னுதாரணமிக்க கம்யூனிஸ்டாக வாழ்த்து மறைந்தவர்.
3. கார்ல் மார்க்ஸ் : லூத்விக் பாயர் பேக் மீதான ஆய்வுரை II
4. எங்கள் திணைவுகளில் கைலாசபதி : இ. முருகையன், 'கைலாசபதி வரம்பும் எழுத்தும்' 1984.
5. க. கைலாசபதி 15.16.52இல் முருகையனுக்கு எழுதிய கடிதம்.
6. அபேதன் — புனை பெயரில் தொழிலாழி வார இதழ் 1965 ஓகஸ்ட் 15.
7. அபேதன்—தொழிலாளி இதழ் 1965 ஓகஸ்ட் 28.
8. மேற்படி இதழ்.
9. தொழிலாளி 1966 ஒக்டோபர் 27 இதழ். அபேதன் கட்டுரை.
10. செம்பதாகை — ஜனமகன் புனைபெயரில் 1981 கார்த்திகை.
11. லெனின் தொகுப்பு நூல் 45.
12. செம்பதாகை — ஜனமகன் 1982.
13. செம்பதாகை — ஜனமகன் 1980 ஓகஸ்ட்—செப்டம்பர்.

6

இருபெரும் பேராசிரியர்கள் பேராசிரியர்கள் வையாபுரிப் பிள்ளை—கைலாசபதி பற்றிய ஒரு நோக்கு

கலாநிதி துரை. மனோகரன்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுத் துறையில் தமது ஆளுமையினாலும், ஆற்றலினாலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியோருட் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக இருவர் விளங்குகின்றனர். ஒருவர் தமிழ்நாட்டினரான பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை (1891—1956) இன்னொருவர் இலங்கையைச் சேர்ந்தவரான பேராசிரியர் க. கைலாசபதி (1933—1982) இவ் இருபெரும் பேராசிரியர்களும் தமது அளப்பரிய சேவையால் தமிழ் ஆய்வுத் துறையின் செல்நெறியை ஆழமும், கனதியும், அகலமும் வாய்ந்ததாகப் புதிய பாதையில் அமைத்துத் தினர்.

வையாபுரிப்பிள்ளை சிக்கநரசையன் கிராமம் என்ற சிற்றூரில் சரவணப் பெருமாள் பிள்ளை—பாப்பம்மாள் தம்பதியரின் புத்திரராகத் தோன்றியவர். அவரின் பாட்டனார் சங்கரலிங்கம்பிள்ளையும் தமிழறிஞராக

விளங்கியவர். தாமிரபரணிப் புராணத்தை அவர் பாடியுள்ளார். வையாபுரிப்பிள்ளையின் தந்தையாரும் தமிழிலும், வடமொழியிலும் புலமையுடையவராகவும், ஆங்கில அறிவு கொண்டவராகவும் விளங்கினார். சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள்: சைவ புராணங்கள், தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் ஆகியவற்றில் மிகுந்த பயிற்சியுள்ளவர், அவர். வையாபுரிப்பிள்ளை சிறு வயதிற்கு தமது தந்தையைப் போன்று சைவசமய ஈடுபாடு மிக்கவராக விளங்கினார். ஆயினும், இராமாயணத்தின் சுவையறிந்த பின்னர், தீவிர சைவ நெறியில் ஒழுகிய தமது போக்கினை மாற்றி, விரிந்த மனப்பாங்கு கொண்டவராகத் தம்மை ஆக்கிக்கொண்டார். “நாளடைவில் சமய உணர்ச்சியையும் வென்றுவிட்டது தமிழார்வம்.”¹

கோலாலம்பூரில் கனகசபாபதி—தில்லைநாயகி தம்பதியரின் புத்திரராகத் தோன்றிய கைலாசபதி. தமது ஆரம்பக் கல்வியை அங்கு பெற்று, இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவில் சொந்த இடமான யாழ்ப்பாணம் வந்தார். யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியைப் பயின்றார்.

வையாபுரிப்பிள்ளையிடம் இளமையிலேயே காணப்பட்ட, தமிழார்வத்தை மேலும் வளர்த்துதவியவர்களாக அவரது கல்லூரித் தமிழாசிரியர்கள் சிவராமபிள்ளையும், எம். எஸ். சுப்பிரமணியக் கவிராயரும் விளங்கினர். தனிப்பட்ட முறையில் பாம்பன் ஸ்ரீ குமரகுருதாச சுவாமிகளிடமும் அவர் பாடங் கேட்டார். ஹிந்து கலாசாலை மாணவராக இருந்தபோது யாழ்ப்பாணம் சுவாமிநாத பண்டிதரிடமும் சில காலம் தமிழ் பயின்றார். சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் பி. ஏ. பயின்றபோது, மறைமலையடிகள் அக்கல்லூரியின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கினார். அவரது ஆதரவும் வையாபுரிப்பிள்ளையின் முயற்சிகளுக்குப் பெரும் ஊக்கத்தைக் கொடுத்தது. பி. ஏ. பரீட்சையில் தமிழில் மாகாணத்திலேயே முதன்மையானவராகத் தேர்ச்சியடைந்தார்.²

90   二   துரை . மனோகரன்

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியைப் பயின்ற கைலாசபதிக்கு ஆதர்ச ஆசிரியராக மு. கார்த்திகேசன் விளங்கினார். அதே வேளை, ஏ. எஸ். கனகரத்தினம், அற்புதரத்தினம் ஆகியோரும் அவரது கருத்துகள் வளம் பெறுவதற்கு உறுதுணையாக அமைந்தனர். அக்கல்லூரியிற் கடமையாற்றிய தமிழாசிரியர்களான வித்துவான் க. கார்த்திகேசு, பண்டிதர் க. செல்லத்துரை ஆகியோர் அவரின் தமிழார்வத்தை வளர்த்து ஊக்குவித்தனர். ரோயல் கல்லூரியில் அவர் கற்றபோது, கவிஞர் நாவற்குழியூர் நடராசனும் (கே. எஸ். நடராசா) தத்துவஞானப் பயிற்சி வாய்ந்த கி. லக்ஷ்மண ஐயரும் அவரது தமிழார்வத்தை வளர்க்கும் ஆசிரியர்களாக விளங்கினர். பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, கலாநிதி க. வித்தியானந்தன் ஆகியோர் கைலாசபதியின் வளர்ச்சிக்கு ஒருவகையில் உந்து சக்திகளாக அமைந்தனர்.³ “எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு வாய்ப்பாக ஆசிரியரும் துண்பரும் அமைந்தனர்; இது எனக்குக் கிடைத்த நற்பேறாம்”⁴ எனப் பேராசிரியர் குறிப்பிடுவது கருத்தக்கது.

வையாபுரிப்பிள்ளை 1914இல் பி. எல். பரீட்சையில் சேர்ந்து, திருவனந்தபுரத்தில் உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞரானார். ஆயினும், அத்தொழில் அவரது ஆர்வ ஈடுபாட்டுக்கு உகந்ததாக அமையவில்லை. தொழில் தவிர்ந்த வேளைகளில் தமிழ் நூல்களையும், இடையிடையே வடமொழி, ஆங்கில நூல்களையும் படித்து வந்தார். ஆயினும், திருவனந்தபுர வாழ்க்கை, வையாபுரிப்பிள்ளையின் எதிர்காலத் தமிழாய்வுத்துறை ஈடுபாட்டுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. இதுபற்றி அவரது மகள் வை. சரோஜினி கூறியுள்ளவை மனங்கொளத்தக்கவை.

“வழக்கறிஞர் தொழிலால் வரும்படி அதிகம் கிட்டாவிட்டாலும், இவரது இலட்சியம் நிறை

வேறத் திருவனந்தபுர வாழ்க்கை பெரிதும் துணை செய்தது. இவர் முதல்முதல் பத்திரிகைகளுக்கு எழுத ஆரம்பித்ததும், தமிழ்ப் பண்டித உலகத்திற்கு அறிமுகமானதும், பல பேரறிஞர்களின் நட்புறவு பெற்றதும், பாரதியாரை முதல் முதல் சந்தித்ததும், பதிப்பாசிரியர் என்ற தகுதி பெற்றதும், திருவனந்தபுரத்தில் இவர் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில்தான் என்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.”⁵

பின்னாளில் சிறந்த ஆய்வாளராகத் திகழ்வதற்குரிய தூண்டுதலும் அங்கேயே நண்பர்களிடமிருந்து கிடைத்தது. அவர்களுள், நீதிபதியாகவிருந்த கே.ஜி. சேஷையர் குறிப்பிடத்தக்கவர். வையாபுரிப்பிள்ளை கல்லூரிகளில், அல்லது பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழரசிரியராக ஆமர்வதே நல்லது என அடிக்கடி கூறி, அவரைச் சேஷையர் உற்சாகப்படுத்துவதுண்டு. பிள்ளையின் அப்போதைய இலக்கிய ஆய்வறிவு நண்பர்களாகத் தமிழறிஞர்களான கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை, கே. என். சிவராஜபிள்ளை, கே. என். குமரேசபிள்ளை, இசைப்புலவர் டி. இலக்குமணப்பிள்ளை, கே. ஜி. சங்கரையர் முதலானோரும் விளங்கினர்.⁶

பேரா தனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் தமிழழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கொண்டு கற்ற கைலாசபதி, 1957இல் முதல் வகுப்பிற் சித்தி பெற்றார். அதனையடுத்துத் தினகரன் பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியராகி, விரைவிலேயே அதன் ஆசிரியராக உயர்ந்தார். தினகரன் ஆசிரியராக அவர் கடமையாற்றிய காலம் (1959—1961) இலங்கையின் தமிழ் எழுத்துத்துறையில் ஒரு பொற்காலம் எனலாம். பத்திரிகை ஆசிரியராக விளங்கிய கைலாசபதியின் சர்தனைகளாக மூன்றினைப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கும், பத்திரிகையாளர்களுக்கும் அவர் பெற்றுக்

92 □ துரை. மனோகரன்

கொடுத்த கௌரவமும், உற்சாகமும் முதலாவது சாதனையாகும். இந்நாட்டுத் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாசகர்களின் தரத்தினையும், சுவையினையும் மாற்றியது, அவரது இரண்டாவது சாதனையாகும். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் எனச் சிறப்பாகச் சுட்டிக்காட்டத்தக்க ஓர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வளமுட்டியமை மூன்றாவது சாதனையாகும்.⁷ தினகரன் ஆசிரியர் பதவி, கைலாசபதியின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கும், புகழுக்கும் சிறந்ததோர் அடிப்படையாக அமைந்தது.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் தமிழாய்வு ஈடுபாட்டுக்குச் சிறந்த களம் அமைப்பதாக 1926இல் அவர் பணியாற்றத் தொடங்கிய சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் லெக்சிகன் பதிப்பாசிரியப் பதவி அமைந்தது. அப்பதவி அவரின் இயல்பான ஆர்வங்களுக்கு உரமளிப்பதாக விளங்கியது. தமது அகராதி நினைவுகள் என்ற கட்டுரையில் வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுவன, அவரது ஆர்வ ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துகின்றது.

“நான் தமிழாராய்ச்சித் துறைக்கே உரியவன் என்று பள்ளிப் பருவ முதற்கொண்டு என்னை நான் கருதிவிட்டபோதிலும், எனது வாழ்க்கைத் துறையின் முழுப்போக்கும் அவ் ஆராய்ச்சித் துறை அமைந்துவிடுமென்று நான் கனவிலும் நம்பியதில்லை. எனக்குரிய துறையில் நான் செல்லுவதற்குக் காரணமாயிருந்த பெ.நா. சுப்புஸ்வாமி ஐயர், கே. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் சி. ஆர். நமச்சிவாய முதலியார் முதலிய பேரன்பர்களுக்கு நான் என்றும் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.”⁸

தமிழ் லெக்சிகன் பதிப்பாசிரியராக 1926—1936 வரை கடமையாற்றிய அவர், 1936—1946 வரை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகச்

சேவையாற்றினார். பின்னர், 1951—1954 காலகட்டத்தில் திருவனந்தபுரம் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவராக அமர்ந்தார். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையைப் பொறுத்தவரையில், 1936—1946 காலகட்டமே அவரது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பெருமளவுக்கு வெளிவந்த காலமாகும். காலமாகும் வரை தமிழ் ஆய்வுத்துறை வளர்ச்சிக்காக அரும்பணியாற்றிய வராக அவர் விளங்கினார்.

கைலாசபதி 1961இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் துணை விரிவுரையாளராகக் கடமையிற் சேர்ந்தார். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் பதவி அவரது ஆளுமையையும், ஆற்றலையும் புலப்படுத்தவும், மிகுதிப்படுத்தவும் தகுந்ததொரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. 1962இல் வங்காளக் கவி தாகூரையும், தமிழ்க்கவி பாரதியையும் ஒப்புநோக்கி வெளிவந்த இருமகாகவிகள் என்ற தூலும், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடான இந்து தர்மம் சஞ்சிகையில் வெளியான நாளும் நாயன்மாரும் என்ற கட்டுரையும் அவரைச் சரியாக வெளியிலுக்கு இனங்காட்டின. தமது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினைப் (1963—1966) பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் தொம்சனின் மேற்பார்வையில், சங்கப் பாடல்களைக் கிரேக்க வீரயுகப் பாடல்களுடன் ஒப்பிட்டு நிகழ்த்தினார். அவ் ஆய்வு 1968இல் Tamil Heroic Poetry என்ற பெயரில் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழக அச்சக வெளியீடாக வெளிவந்தது. அந்நூல் கைலாசபதியைப் பரவலாக வெளியிலுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது.

1968இல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் கடமையாற்றத் தொடங்கி, 1974இல் வித்தியாலங்கார வளாக இந்து நாகரிகத்துறை தலைவராகப் பதவியேற்றார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வளாகத் தலைவராக 1974இல் பதவியேற்று புதியதான அப்பல்கலைக்கழக

94 □ துரை. மனோகரன்

வளர்ச்சியிற் பெரும் பங்கு கொண்டு உழைத்தார். பின்னர், அப்பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீடாதிபதியாகவும் கடமையாற்றினார்.

1977இல் அயோவாப் பல்கலைக்கழகம் Fellow in Creative Writing ஆகக் கைலாசபதியை அழைத்திருந்தது. கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகம் அறிதிப் பேராசிரியராக அவரை வரவேற்றது. 1978இல் சீனாவுக்கும் விஜயம் செய்தார்.

பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை தமது காலத்தில் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியிலும் பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகளுடன் இணைந்து பணி புரிந்துள்ளனர். மயிலைத் தமிழ்ச்சங்கம் போன்ற சங்கங்களிற் பணியாற்றியதோடு பல்வேறு மாநாடுகளுக்குத் தலைமை தாங்கியும், ஆய்வுரைகளை ஆற்றியும் பங்களிப்புகளை நல்கியுள்ளார். மதுரைத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு, காசி அகில இந்திய கீழைத் தேசக் கலைஞர் மாநாடு, நாகபுரி கீழை தேசக் கலைஞர் மாநாடு, லக்ஷ்மணபுரி மாநாடு, புறநானூற்று மாநாடு, தமிழ் அன்பர் மாநாடு எனப் பல மாநாடுகளிற் பங்குபற்றியுள்ளார். அவற்றோடு, சென்னை நூல் தேர்வுக் குழு, சென்னை அரசாங்கம் அமைத்த கலைச்சொல்லாக்கக் குழு, சென்னைத் திரைப்படத் தணிக்கைக் குழு முதலானவற்றிலும் பணியாற்றியுள்ளார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதியும் பல்கலைக்கழகப் பணிக் கு வெளியிலும் பயனுள்ள பங்களிப்புகளை ஆற்றியுள்ளார். யுனெஸ்கோவுக்கான இலங்கைத் தேசிய ஆணைக்குழு, இலங்கைப் பாடநூல் ஆலோசனைச் சபை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெகுஜனத் தொடர்பு ஆய்வுக் கழகம், இலங்கை வானொலி தமிழ் நிகழ்ச்சி ஆலோசனைக் குழு, இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியக் குழு, கலைக்கழகத் தமிழ் நாட்டியக் குழு முதலானவை இவ்வகையிற் குறிப்பிடத் தக்கவை.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை தமது 65ஆவது வயதில் 1956இல் காலமானார். பேராசிரியர் கைலாசபதி 1982இல் தமது 49ஆவது வயதில் மறைந்தார். இருவருமே தாம் காலமாகும் இறுதி முச்சுவரை தமிழ் ஆய்வில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளைக்கு முன்னர் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு என்பது, பழமையைப் பற்றி எடுத்துரைத்துத் திருப்தி காணும் சுகானுபவமாகவே விளங்கியது. பெரும்பாலும் சான்றுகளையோ, தர்க்க ஒழுங்கு முறைகளையோ கருத்திற் கொள்ளாது தமிழ் அறிஞர்கள் இயங்கி வந்தனர். இந்நிலையிலேயே பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் அறிமுகம் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படத் தொடங்கியது. இதுபற்றிப் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் கூறுவன மனங்கொளத் தக்கன:

“தமிழாராய்ச்சி என்பது, இலக்கியங்களையும், இலக்கணங்களையும் பதிப்பிப்பது, கற்றுச் சுவைப்பது, மரபைப் பேணுவது என்ற அளவோடு அமையாமல் தமிழர் சமூகத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்றை அறிவியல்பூர்வமாக அணுகியறிதல் என்ற நோக்கம் விரிவடையத் தொடங்கிய காலப்பகுதியது. இப்பணிக்குக் காய்தல், உவத்தல் அற்ற நடுநிலையான ஆராய்ச்சி நோக்கும் சமூகத்தையும், மொழி இலக்கியம் என்பவற்றையும் நுணுகி நோக்கிச் சர்வதேசத் தரத்தில் கருத்துக்களை வெளியிடத்தக்க ஆற்றலும் தேவைப்பட்டன. தமிழகத்திலே பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை இவ்வகை ஆராய்ச்சிக்கு வித்திட்டிருந்தார்.”⁹

தமிழிலே சர்வதேசத் தரம் வாய்ந்த ஆய்வு நெறி முறையை அறிமுகப்படுத்தியமையில், வையாபுரிப்பிள்ளை பேரிடம் பெறுகின்றார். அவர் தமிழ் ஆய்வுத் துறையில்

96 □ துரை. மனோகரன்

ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்திருக்காவிடின், இன்றைய வளர்ச்சி நிலையைத் தமிழ் ஆய்வுத்துறை பெற்றிருக்க இயலாது; இன்னும் பல ஆண்டுகள் அதன் முன்னேற்றம் பின் தள்ளப்பட்டிருக்கும். “ஏனெனில் அவர்தான் தமிழ் இலக்கியத்தையும் அதன் நூல்களையும் ஆராய்வதற்கான இறுக்கமுள்ள, கட்டுத்தளர்வற்ற ஓர் ஆய்வு முறையை வளர்த்தெடுத்தவராவர்.”¹⁰

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் அறிவாற்றலையும், பங்களிப்புகளையும் இனங்கண்டு, அவரது கருத்துகளுக்கு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் மதிப்பளித்தது. தமிழ் நாட்டின் அரசியல் ரீதியிலான அம்சங்களும், பழமையில் ஊறிய நிலையும் தமிழ் ஆய்வின் வளர்ச்சிக்குப் பாரதூரமான ஊறுகளை விளைவித்திருந்த வேளையில், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சுதந்திரமானதும், ஆரோக்கியமானதுமான ஆய்வுகளின் வளர்ச்சிக்கு உகந்த சூழ்நிலை ஐம்பதுகளிலேயே காணப்பட்டது. அதனால், தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களை முந்திக் கொண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் அவரது ஆய்வுச் சுவடுகளை விருப்போடு பின்பற்றத் தொடங்கியது. இத்தகைய கட்டத்திலேயே கைலாசபதியின் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசமும் அமைந்தது. அவரது பல்கலைக்கழக ஆசானாகிய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனின் கூற்று இவ்விடத்து மிகப் பொருத்தமானது.

“இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வழிகாட்டலிலே தமிழாராய்ச்சியைச் சர்வதேச தரத்திற் பேணத்தக்க மாணவர் உருவாயினர். தமிழகத்திலே எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை ஆராய்ச்சியூர்வழாக முன்வைத்த கருத்துகளை வளர்த்துச் செல்லும் வாய்ப்பு அன்றைய காலப் பகுதியில் இலங்கை பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சியாளருக்கே கிடைத்தது. இந்த வாய்ப்பினை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டதன் மூலம் கடந்த

இருபது ஆண்டுகளின் தமிழாராய்ச்சி வரலாற்றிலே தமது ஆளுமையை நிறுவியவர்களில் ஒருவராகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி திகழ்ந்தார்.”¹¹

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் இலக்கியச் சகாவான பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவது போன்று “தமிழ் ஆய்வுத் துறையில், வையாபுரிப்பிள்ளையின் பின்னர், மிகப் பெரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியவர் கைலாசபதி (1933—1982) ஆவர்.”¹²

இருபெரும் பேராசிரியர்களும் தமது மாணவப் பருவத்தில் ஆக்க இலக்கியத்துறை ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். வையாபுரிப்பிள்ளை சில சிறுகதைகளையும், ராஜி என்ற நாவலையும் எழுதியுள்ளார். சிறுகதை மஞ்சரி என்ற சிறுகதைத் தொகுதியொன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார். கல்லூரி மாணவராக இருந்தபோது கவிதைகளையும் இயற்றியுள்ளார்.

பிற்காலத்தில் திருமண வாழ்த்துக்கள், சாற்றுக்கவி, வாழ்த்துப் பாடல். சிறப்புப்பாயிரம், இரங்கற் பாக்கள் முதலானவற்றை எழுதியுள்ளார்.¹³ கைலாசபதி நேராயல் கல்லூரியிற் பயின்ற கால கவிதைகள், சிறுகதைகள், வானொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்தபோது, பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையினால் எழுதப்பட்டு, சு. வித்தியானந்தனால் நெறியாளப்பட்ட நாடகங்கள் சிலவற்றிலும் நடித்துள்ளார்.¹⁴ இவ்வாறு, இவ்விருவரும் தமது இளம்பருவத்திற் கலை இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், மிக விரைவிலேயே தங்களுக்கான துறைகளைத் தீர்மானித்துக் கொண்டனர். வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்புத்துறை உள்ளிட்ட தமிழ் ஆய்வுத்துறையிலும்,

கைலாசபதி தமிழ் ஆய்வுத்துறை உள்ளிட்ட விமர்சனத் துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டு உழைக்கத் தொடங்கினர்.

இருவரும் மாணவர்களாக விளங்கிய காலத்திலேயே பிற்காலத்திற் புகழ்பெற்று விளங்குவதற்குரிய அடிப்படை வாகிப்பு அறிவினைப் பெற்றிருந்தனர் என்பது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். வையாபுரிப்பிள்ளை மாணவப் பருவத்திலேயே கம்பராமாயணத்தையும், திருக்குறளையும், கலித்தொகையையும், தேவார திருவாசகங்களையும் மில்ரன் போன்றோரின் ஆங்கிலக் கவிதைகளையும் படித்துணர்ந்திருந்தார்.¹⁵ கைலாசபதி யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிற் பயின்று கொண்டிருந்தபோது, திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தாரின் நூல்களிலும், பாரதிதாசன், புதுமைப்பித்தன், ரகுநாதன், மு. வந்தராசன், சுத்தானந்த பாரதி, ச. து. சு. யோகியார் முதலானோரின் படைப்புகளிலும், கம்பர், சேக்கிழார், வள்ளுவர், திருமூலர் முதலான பழந்தமிழ் கவிஞர்களின் ஆக்கங்களிலும் அக்கறை காட்டி வந்துள்ளார். நோயல் கல்லூரியிற் பயின்ற காலத்தில் அவரது வாசிப்புப் பழக்கம் மேலும் பரந்து விரிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆங்கில இலக்கிய கர்த்தாக்கள், இலக்கிய விமர்சகர்களின் நூல்களையும் பரந்த அளவிற்கு கற்றார்.¹⁶

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் தமிழ் லெக்சிகள் பதிப்பாசிரியப் பணி, அவரது ஆழ்ந்த சொல்லாராய்ச்சியும், இலக்கண, இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் மேன்மேலும் செழுமைபெற உதவியது. பழந்தமிழ் நூல்களுட் பதிப்பிக்கப்படாமல் இருந்தவற்றைப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்ற பேரவா அவரிடத்து காணப்பட்டது. இயன்ற முறையிற் சிறந்த வகையிற் பதிப்புப்பணி நிகழ வேண்டும் என விரும்பிய அவரது பதிப்புச் செயற்பாட்டினைப் பின்வரும் கூற்று தெளிவுபடுத்துகிறது:

“ஒரே நூலில் பல பிரதிகளை ஒப்புநோக்கிப் பரிசோதித்து, சிறந்த பாடம் எனத் தாம் கருதி

யதை நூலிற் சேர்த்து, பிறவற்றைப் பாடபேதம் என உடுக்குறியிட்டு கீழே தருவது வழக்கம். படிப்போருக்குப் பெரும்பயன் விளைக்கக் கூடிய சொல்லகராதி, அருஞ்சொற்பொருளகராதி, பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி முதலியவற்றைப் பிற சீர்வாக அமைப்பார். நூல் வரலாறு, நூலாசிரியர் வரலாறு முதலியவற்றை விளக்கும் சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்று முன்னுரையாக நூலை அணிசெய்யும். பிள்ளையவர்களின் தமிழ்ப்புலமையையும் பன்மொழித் திறத்தையும் மிகப் பரந்துபட்ட பலதுறை நூலறிவையும் இம் முன்னுரைகள் விளக்கவல்லன." 17

அதேவேளை, பேராசிரியர் சிறந்த ஆய்வாளராகவும் விளங்கினார். அவரது ஆய்வுத்திறத்தைப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் வார்த்தைகளிற் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக அமையும்:

“எந்த ஆராய்ச்சியாளனும் அறிவியல்பூர்வமான வரலாற்றுத் தகவல்களை கணக்கெடுக்கத் தவறும் ஒரு நிலைமையை இல்லாதாக்கினார். அவரைப் பொறுத்தவரையில் ஆதாரமில்லாத எடுகோள்களுக்கும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட முடிவுகளுக்கும் இடமிருக்கவில்லை. முற்றுமுழுதாகச் சான்றுகளின் அடிப்படையிலேயே தமது முடிவுகளை எடுத்துக் கூறினார்.” 18

தமிழில் முதன்முதலாக அறிவியல்பூர்வமான தமிழ் ஆய்வுக்கு வழிகோலினார், பேராசிரியர். சங்க இலக்கியம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை அவையாபுரிப்பிள்ளையின் ஆய்வுநோக்குப் பரந்திருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளையும் பல நூல்களையும் வெளியிட்டு, தமது ஆய்வுநெறி வழியாகப் புதிய கருத்துகளை முன்னவத்தார்; புதிய வழிகாட்டியாக விளங்கினார். அவரது

100 □ துரை. மனோகரன்

இலக்கியச் சிந்தனை, தமிழின் மறுமலர்ச்சி தமிழ்ச்சுடர் மணிகள், தமிழர் பண்பாடு, இலக்கிய உதயம், இலக்கிய தீபம், இலக்கிய மணிமாலை, கம்பன் காவியம், இலக்கணச் சிந்தனைகள், சொற்கலை விருந்து, சொற்களின் சரிதம், காவியகாலம், Research in Dravidian Languages, History of Tamil Language and Literature முதலான பல நூல்களை அவர் எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொரு நூலிலும் வையாபுரிப்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த இலக்கிய, இலக்கணப் புலமையும், பரந்த சிந்தனைத் தெளிவும், துணிகரமான கருத்து நிலைப்பாடும், தர்க்கநிலைப்பட்ட வாதமுறையும், சொல்வன்மையும் இணைந்து காணப்படுகின்றன.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை தமது ஆய்வுகளில் இயன்றவரை ஒப்பியல் நோக்கைக் கையாண்டுள்ளார். ஒப்பியல் நோக்கின் இன்றியமையாமையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, “இந்த ஒப்புநோக்குக் கல்வி நமது அறிஞர் களுடைய குறுகிய மனப்பான்மை என்னும் திண்ணிய சுவரை இடித்துத் தகர்த்துவிடும். அச்சுவரை அரணாகக் கொண்டு நம் அறிஞர்கள் மறைந்துவாழ முடியாது. இவ்வகைக் கல்வியின்மேல் எழுந்த ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு புதிய பொருண்மையும் புதிய பெருமையும் ஏற்படும்”¹⁹ என்று அவர் கூறியுள்ளார். அவரது ஒப்பியல் நோக்குக்கு மதிப்பளித்துக் கைலாசபதி கருத்துத் தெரிவிக்கும்போது, “யாமறிந்தவரையில் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களைப் போல் சமயம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் ஒப்பியலை வற்புறுத்திய தமிழறிஞர் வேறு யாருயில்லை”²⁰ எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை பதித்த அடிச்சுவட்டில், தமது குறுகிய வாழ்நாளுக்குள் மிக நீண்டதூரம் பயணம் செய்தவராகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி விளங்கினார். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டமை

போன்று, "சங்க இலக்கியம் முதல், நவீன இலக்கியம் வரை வரும் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் சமூக—இலக்கியப் பின்னணியைத் தெளிவுபடுத்திய ஆய்வுத்துறையில், கைலாசபதியின் பணி மிகச்சிறந்ததாகும்"²¹ கைலாசபதியின் ஆய்வுகளிலும், விமர்சனங்களிலும் ஆழ அதலம் பெற்று விளங்குபவை, ஒப்பியல் நோக்கும் சமூகவியற் பார்வையுமாகும். அவர் வரித்துக்கொண்ட இவ்விரு அம்சங்களும் அவரது மார்க்சிய ஈடுபாட்டின் இருபெரும் தூண்களாக அமைந்துள்ளன. பேராசிரியர் தமது நூலொன்றின் முன்னுரையிற் குறிப்பிடுவன, இவ்விடத்து கருதத்தக்கனவாகும்.

"கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாக நான் எழுதி வெளியிட்டிருப்பவற்றைப் பார்க்கும் பொழுது அவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் சமுதாயத் தொடர்பமைவு உள்ளவாய் இருக்கக் காண்கிறேன். திறனாய்வுத்துறையில் முக்கிய கவனஞ் செலுத்தத் தொடங்கிய காலமுதல் கலை இலக்கியம் முதலியவற்றை அவற்றுக்குரிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் சமுதாயச் சூழலிலும் வைத்தே ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறேன். மார்க்சியத்தைத் தழுவிக்கொண்ட நான்முதலாக அதன் முனைப்பான கூறுகளில் ஒன்றாகிய சமூகவியலை எனது பல்வேறு ஆய்வுகளுக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுவந்துள்ளேன். சமூகவியலில் உண்டாகிய ஈடுபாடே ஒப்பியல் ஆய்விற்கு என்னை இட்டுச் சென்றது. இவற்றின் பயனாக இலக்கியத்தை அறிவியல் அடிப்படையிலே அணுகக் கற்றுக்கொண்டேன்."²²

தமிழ் ஆய்வுத்துறையில் வையாபுரிப்பிள்ளை ஒரு கட்டம் எனில், கைலாசபதி இன்னொரு கட்டத்தின் வளர்ச்சி நிலையைக் குறித்து நிற்கின்றார். வரலாற்றுப் பொருள்

102 □ துரை. மனோகரன்

முதல்வாத அடிப்படையில் இலக்கியத்தைச் சமுதாய வளர்ச்சி நிலைகளோடு பொருத்தி நோக்கும் பக்குவத்தை கைலாசபதி பெற்றிருந்தார். தமது தமிழ் வீரயுகக் கவிதை என்னும் நூல் முதற்கொண்டு, அவர் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் இலக்கியத்தின் ஆய்வெல்லைகளை அகலப் படுத்தி வந்துள்ளார். சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் பரந்து விரிந்த ஒப்பியல் நோக்கும், ஆழ்ந்த ஆய்வுப் பார்வையும், நிறைந்த அறிவுத்திறனும் ஒன்றிணைந்து, கைலாசபதியிடம் நிறைவுபெறுவதனைக் காணமுடிகின்றது. இவர்களுள் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் பாதிப்பு கைலாசபதியிடம் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. எனலாம். பட்டுக்கோட்டை வே. சிதம்பரம் குறிப்பிடுவதுபோன்று "பல கருத்துகளில் வேறுபட்டாலும் கைலாசபதியின் அணுகுமுறையீது வையாபுரிப்பிள்ளை அபரிமிதமான செல்வாக்குச் செலுத்தியதை அவரது நூல்களில் பரக்கக் காணலாம்." 23

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் பங்களிப்பினை நான்கு நிலைப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்: (1) பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களைச் சமூகவியல் அம்சங்களோடு பொருத்தி நோக்கியமை; (2) நவீன இலக்கியத்துக்குச் (சிறப்பாக நாவலுக்கு) சிறந்த அங்கீகாரத்தைத் தேடிக்கொடுத்தமை; (3) ஈழத்திலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை முற்போக்குச் செல்நெறியில் இயக்கியமையும்; அவ்விலக்கியத்தின்பால் தமிழ்நாட்டினையும் ஈடுபாடுகொள்ளச் செய்தமையும்; (4) தமிழ் இலக்கியத்தின்மீது சர்வதேசப் பார்வையைத் திருப்பியமை. இவற்றினைக் கைலாசபதி தமது அயராது உழைப்பின் காரணமாக ஈடேற்றினார்.

கைலாசபதி தமது இரு மகாகவிக்கள், Tamil Heroic Poetry, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ஒப்பியல் இலக்கியம், அடியும் முடியும், தமிழ் நாவல் இலக்கியம், நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள், இலக்கியமும்

திறனாய்வும், திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், கவிதை நயம் (இணையாசிரியர்) ஈழத்திலக்கிய முன்னோடிகள், சமூகவியலும் இலக்கியமும், இலக்கியச் சிந்தனைகள், பாரதி ஆய்வுகள் முதலான நூல்கள் வாயிலாகவும், இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள் மூலமாகவும், பிறரது நூல்களுக்கு அளித்த முன்னுரைகள் ஊடாகவும் தமது நிறைந்த பங்களிப்புகளை நிகழ்த்தியுள்ளார். புனைபெயர்களில் அரசியற் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில், கைலாசபதி தொடராத துறைகளே இல்லை என்று கூறத்தக்க அளவுக்கு. அதன் சகல அம்சங்களிலும் தமது ஆழமானதும் அகலமானதுமான பார்வையைச் செலுத்தியுள்ளார்.

இருபெரும் பேராசிரியர்களதும் இறுதி இலட்சியங்களாக அமைந்தவை, அவர்களின் இறுதி மூச்சுவரை தொழிற்பட்டுள்ளன. பல ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டபோதும், கம்பனைப் பற்றிய ஆய்வே வையாபுரிப்பிள்ளையிடம் மேலோங்கியிருந்தது. கம்பராமாயணத்துக்கு ஒரு சுத்தப் பதிப்பு வேண்டும் என்ற இலட்சிய தாகம் அவரை மிகவும் உந்தியது. அதேபோன்று கைலாசபதியைப் பொறுத்த வரையில், பாரதி பற்றிய ஆராய்ச்சியே அவர் உணர்வில் உயர்ந்து விளங்கியது. பாரதியியல் என்ற சொல்லை முதன்முதற் பயன்படுத்தியவராகவும் அவர் விளங்கினார். இவ்விரு பேராசிரியர்களையும் தமிழின் இருபெரும் மகாகவிகள் கவர்ந்து நின்றனர். கம்பனது காவியத்தால் புது வலிமை பெற்றவராக வையாபுரிப்பிள்ளையும், பாரதியால் புதிய வளம் பெற்றவராகக் கைலாசபதியும் விளங்கினர்.

இரு பேராசிரியர்களும் தாம் கையாண்ட உரைநடை தொடர்பாக அதிக அக்கறை கொண்டவர்களாக விளங்கினர். இருவரது ஆளுமையும், ஆற்றலும் புலப்படத் தக்க வகையில் அவர்களது உரைநடைகள் அமைந்துள்ளன.

104 □ துரை. மனோகரன்

உரைநடைக்கு உயிர்நிலையாக அமைய வேண்டியது தெளிவு என்பதில், வையாபுரிப்பிள்ளை உறுதியான கருத்துக் கொண்டிருந்தார். கருத்துத் தெளிவே உரைநடையின் தெளிவுக்கு அடிப்படையானது என்பது அவரது கொள்கையாக இருந்தது இத்தகையே பண்புக்கேற்பவே அவரது உரைநடையும் அமைந்திருந்தது. தெளிவும், பரந்த நூற்பயிற்சியின் வீச்சும் அவரது உரைநடையின் பலமாக விளங்கின. கைலாசபதியும் தெளிவினையே பிரதான இலக்காகக் கொண்டு எழுதியவர். கைலாசபதியின் நடை என்று கூறத்தக்க அளவுக்குத் தமக்கெனத் தனித்துவம் வாய்ந்த நடையொன்றினை அவர் கையாண்டார். எளிமையும், கனதியும், கவர்ச்சியும் நிறைந்த நடையாக அது மிளர்கிறது. கவிதையில் பாரதியும், சிறுகதையிற் புதுமைப்பித்தனும் ஏற்படுத்தியிருப்பது போன்ற நடைக்கவர்ச்சியை, தமது எழுத்தின் வாயிலாகக் கைலாசபதியும் ஏற்படுத்தினார். சான்றுகளைக் கோவைப்படுத்தி, தர்க்கரீதியாகத் தெளிவுடனும், மனங்கவரும் முறையிலும் எழுதிச் செல்வது கைலாசபதியின் பாணியாகும்.

பேராசிரியர் இருவரும் தமது முயற்சிகளோடு கூட்டு முயற்சிகளிலும் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டினார். அதே வேளை, பிறரை உற்சாகமூட்டி உழைக்கச் செய்வதிலும், சிறந்தவற்றைப் பாராட்டுவதிலும், அவற்றைப் பிறருக்கு இனங்காட்டுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டு விளங்கினார். இருவரும் இளைய பரம்பரைக்கு ஆதர்சமாக அமைந்தனர். அதனால், அவர்கள் காலமான பின்னரும் அவர்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் இலக்கிய உலகில் நின்று நினைவுகின்றன.

பேராசிரியர்கள் வையாபுரிப்பிள்ளை கைலாசபதி ஆகியோர் பற்றிய ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், இருவருமே கடுமையான கண்டனங்களுக்கு ஆளாகியமையாகும். சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு தர்க்கரீதியான வகையில் ஆய்வு செய்து வந்த வையாபுரிப்

பிள்ளையை இனவுணர்வுடன் செயற்பட்டு வந்த “தமிழ்நிஞர்கள்” கடுமையாகக் கண்டித்தனர். ஆயினும், அவர் கையாண்ட ஆய்வுமுறைமைக்கு ஏற்ற பதிலளிப்பினை அவர்களாற் செயற்படுத்த இயலவில்லை. பதிலாக, “தமிழ்த்துரோகி” என்று தமிழ்நிஞர்களால் கண்டிக்கப்பட்டார். ஞா. தேவநேயப்பாவணர் போன்றோர், “தமிழைக் காட்டிக் கொடுக்கும் வையாபுரிகள்” எனச் சொற்களால் அவரைச் சுட்டனர். சிலர் மறைமுகமாக வேளும் அவரைக் கண்டிக்கத் தவறவில்லை. தமிழ் இலக்கியங்களின் காலத்தைப் பின்தள்ளிக் கூறுவதும், தமிழ் இலக்கியங்களில் வடமொழிச் செல்வாக்கை மிக்கப் படுத்திக் குறிப்பிடுவதும் அவர் மீதான தமிழ்நிஞர்களின் முக்கிய குற்றச்சாட்டுகளாகும். அவரது அத்தகைய கருத்துகளில் தவறுகள் இருப்பது உண்மையே. ஆயினும், அவரது கருத்துகளைத் தகுந்த முறையில் ஆதாரங்களோடு மறுக்காமல், அவர்மீது அவதூறுகளைப் பொழிவதே “தமிழ்நிஞர்களின் பணி”யாக அமைந்தது.

கைலாசபதியும் பலத்த கண்டனங்களுக்கும், அவதூறுகளுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டவர். பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையின் பின் மிகுந்த சர்ச்சைக்குரியவராகப்பட்ட தமிழ்நிஞராக அவர் விளங்கினார். பல “தமிழ்நிஞர்களுக்கு” அவர் சிம்மசொப்பனமாகவும் விளங்கினார். தமிழ் ஆய்வு என்பது, பழம் பெருமை பேசுவதற்கும், அந்தச் “சுகத்திற்” குளிர் காய்வதற்கும், சமகாலப் பிரச்சினைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் விடுவதற்கும் வாய்த்ததொரு வசதிக்களமாகக் கணிசமான அறிஞர்களாற் கருதப்பட்டு வந்த வேளையிலே, கைலாசபதி மார்க்சிய ஒளியில், சமூகவியல் அடிப்படை கொண்டு தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்தி வந்தமை அவர்களுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. தி. க. சிவசங்கரன் பொருத்தமாக குறிப்பிட்டமை போல, “அவரது ஆய்வுமுறை, பல்கலைக் கழகங்களிலும் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியேயும்

106 □ துரை . மனோகரன்

பழமைவாதிகளை உலுக்கிவருகிறது. புதுமைவாதிகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகிறது. இதன் விளைவுகள் நீண்ட நெடுங்காலம் நீடிக்கும் என்பது உறுதி". பழமைவாதிகளை அவரது கருத்துகள் எவ்வாறு கலக்கினவோ, அதேபோன்று "நவீனவாதிகளுள்" ஒரு சாராரையும் அவை உலுக்கின. இதன் ஒரு பிரதிபலிப்பே வெ. சாமிநாதனின் "மார்க்சின் கல்லறையிலிருந்து ஓர் குரல்" என்ற கண்டனக் கட்டுரை. இதுபோன்ற பல குரல்கள் பல பக்கங்களிலிருந்தும் கைலாசபதிக்கெதிராக ஒலித்தன. அவர்களுக்குப் பதிலளிப்பதுபோல கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: "வெறி கொண்டவராய் சிலர் கருத்துக்களுக்குப் பதிலாக ஆசிரியரையே தாக்கியபோதும், அவர்கள் அவ்வாறு துடித்துப் பதைத்து கொண்டு எனது நூல்களைத் தாக்கியமையே, அத்தகைய நூல்கள் மென்மேலும் இயற்றப்பட வேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தை எடுத்துக் காட்டியதுடன், நான் சரியான நெறியிலேயே சென்று கொண்டிருக்கிறேன் என்பதையும் உறுதிப்படுத்தியது."²⁴ கண்டனங்கள் அவருக்கெதிராக அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவரது ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகளும் வளர்ந்து கொண்டே சென்றன.

இரு பேராசிரியர்களின் ஆய்வுகளில் பல சிறப்பியல்புகள் காணப்பட்டமை போன்று, சில குறைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் ஆய்வு நெறியிற் காணப்படும் முக்கிய குறையை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

"தமது ஆய்வுகளில், சொற்களின் பயன்பாடு பற்றி, எவ்வெவ் நூற்றாண்டுகளில் அவை பயன்படுத்தப்பட்டன என்பது பற்றிக் கவனம் செலுத்தும் அவர், அவ்வக்காலச் சமூக வரலாற்று நிலைமைகள் பற்றி அதிகமாக அக்கறை செலுத்தவில்லை. அவரது தட்டுத் தளர்வற்ற ஆர்வுமுறையை அவர் வரலாற்றில் பொருள்

முதல்வாத உணர்வுடன் பிரயோகித்திருப்பின், அதிக பயனைப் பெற்றிருக்கலாம்.”²⁵

இத்தகைய குறை. சில நூல்களின் காலத்தைத் தேவையற்ற அளவுக்குப் பின்தள்ளச் செய்து விட்டது. அதேவேளை, தமிழ்நூல்களின் மூலத்தை எப்போதும் வடமொழி நூல்களிற் தேட முயற்சிப்பதும் ஒரு குறையே.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் நோக்கிலும் சில வேளைகளிற் சில குறைகள் காணப்பட்டன. குழு மனப்பான்மை சில சமயங்களில் அவரைப் பாதித்திருந்தது. அத்தகைய மனப்பாங்கே, ஈழத்தின் சிறந்த கவிஞருள் ஒருவராகிய மஹாகவியை (து. உருத்திரமூர்த்தி) அவரின் பார்வையிலிருந்து மறைத்து விட்டது. இன்னொரு குறையும் கைலாசபதியிடம் காணப்பட்டது. நவீன இலக்கியங்களில் உள்ளடக்கச் சிறப்புப் பற்றிக் கவனம் செலுத்திய அவர், அவற்றின் கலைச்செழுமை பற்றி அதிக அக்கறை காட்டத் தவறி விட்டார்.

தமிழ் இலக்கிய ஆய்வின் செல்நெறியை வளம்படுத்திய இவ்விரு பேராசிரியர்களதும் வாழ்க்கை வரலாறுகளும், பணிகளும் விரிவாக எழுதப்பட வேண்டிய தேவையுள்ளது. பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை பற்றி அவரது மகள் வை. சரோஜினி, வையாபுரிப்பிள்ளை வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் (1957) என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். தரமான அந்நூலின் வாயிலாகவே வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் பற்றிய பல செய்திகளை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. ஆனால், கைலாசபதி பற்றி இத்தகைய தனியான நூல் இதுவரை வெளிவரவில்லை. கே. எஸ். சிவகுமாரனின் கைலாசபதியும் ஈநானும் (1990) ஓரளவு இக்குறையை நிறைவு செய்கிறது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கைலாசபதி நினைவேடு (1988) என ஒரு நினைவுமலர் வெளிவந்ததாயினும் அது கைலாசபதியை

108 □ துரை. மனோகரன்

நினைவுகூர்வதை விடவும், கட்டுரையாளர்களின் பல் வேறு ஆக்கங்களை வெளியிடுவதற்கான ஒரு களமாகத் தன்னை ஆக்கி விட்டது. இந்நினைவேட்டில் இடம் பெற்ற 23 விடயங்களில், 7 மாத்திரமே கைலாசபதியோடு தொடர்புள்ளவனவாகக் காணப்படுகின்றன. இலங்கை மின் மல்லிகை இதழ் பேராசிரியரின் சிறப்பிதழ் (1983) ஒன்றினை வெளியிட்டது. பிற பத்திரிகைகள் இதழ்கள் முதலியனவும் அவரை இயன்றமுறையில் கௌரவிக்க முயன்றன. ஆயினும், அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளும் பணிகளும் விரிவாக நூல்வடிவம் பெறுதல் வேண்டும். (தற்போது வெளிவரும் இந்நூல், அத்தேவையை இயன்ற முறையில் ஓரளவாயினும் நிறைவு செய்யும் எனலாம்) அதேவேளை, அவர் பிறரது நூல்களுக்களித்த சிறந்த முன்னுரைகளும் நூல்வடிவம் பெறுதல் வேண்டும்.

சான்றாதாரம்

1. சரோஜினி, வை. (1957) வையாபுரிப் பிள்ளை வாழ்க்கைக் குறிப்புகள், சென்னை : தமிழ்ப்புத்தகாலயம், ப. 6.
2. மேலது பக். 8—11
3. முருகையன், (மே 1983) “கைலாசபதி—வாழ்வம் எழுத்தும்”, மல்லிகை (பேராசிரியரின் சிறப்பிதழ்) யாழ்ப்பாணம். பக். 16, 17.
4. கைலாசபதி, க. (1969) ஒப்பியில் இலக்கியம், சென்னை, பாரி நிலையம், ப. viii.
5. சரோஜினி, வை., மு. கு. நூ. ப. 20
6. மேலது ப. 21.
7. தில்லைநாதன், சி. (1990 ஜனவரி — பெப்ரவரி) “எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகையாளர்களிடையே கைலாசபதி,” தாயகம், இதழ் 21 யாழ்ப்பாணம், பக். 20, 21.
8. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ். (1959) அகராதி—நினைவுகள், சென்னை, தமிழ்ப்புத்தகாலயம் ப. 8.
9. வித்தியானந்தன், சு. (மே 1983) “தமிழியல் வரலாற்றிற் கைலாசபதியின் பங்களிப்பு,” மல்லிகை (பேராசிரியரின் சிறப்பிதழ்) யாழ்ப்பாணம். பக். 9, 10
10. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு (1988) தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட். ப. 127.
11. வித்தியானந்தன், சு., மு. கு. நூ. ப. 10
12. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு, மு. கு. நூ. ப. 138

110 □ துரை. மனோகரன்

13. சரோஜினி, வை., மு. கு. நூ. பக். 58, 59
14. முருகையன், மு. கு. நூ. ப. 17.
15. சரோஜினி, வை., மு. கு. நூ. பக். 9. 10.
16. முருகையன், மு. கு. நூ. பக். 15, 16.
17. சரோஜினி. வை., மு. கு. நூ. பக், 41, 42.
18. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு, மு. கு. நூ.
பக். 130, 131.
19. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ். (1962) தமிழ் இலக்கிய
சரித்திரத்தில் காவியகாலம், இரண்டாம் பதிப்பு,
சென்னை, தமிழ்ப்புத்தகாலயம், பக். 19, 20
20. கைலாசபதி, க., மு.கு.நூ. ப. 38
21. சிவத்தம்பி, காத்திகேசு, மு. கு. நூ. ப. 138
22. கைலாசபதி, க., (1979) சமூகனியலும் இலக்கிய
மும், சென்னை, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட் ப. V.
23. சிதம்பரம், பட்டுக்கோட்டை, வே., (மே 1983)
"பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆய்வுறிவுச்
சிந்தனை உருவகம்", மல்லிகை, (பேராசிரியரின்
சிறப்பிதழ்), யாழ்ப்பாணம், ப. 22.
24. கைலாசபதி, க. (1970) அடியும் முடியும்,
சென்னை, பாரி நிலையம். ப. 5
25. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு, மு. கு. நூ. ப. 130

பாரதியியலுக்கு கைலாசபதியின் பங்களிப்பு

செ. யோகராசா

1

- “சுப்பிரமணிய பாரதி (1882—1921) புதிய யுகத்தைச் சேர்ந்த தனிச்சிறப்பு மிக்க இந்தியக் கவிஞர்களில் ஒருவர் எனச் சரியாகவே அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளார்.”¹
—டாக்டர் எல். புச்சிக்கினா
- “தமிழ் ஆய்வுத் துறையில் வையாபுரிப்பிள்ளைக்கு பின் பெரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியவர் கைலாசபதி”²
—டாக்டர் கி. வேங்கடசுப்பிரமணியன்
- “பாரதியியலின் ஆய்வுப்பரப்பை விரிவாக்கிய பெருமையாளராக மதிக்கத்தகுந்த பேராசிரியர் க, கைலாசபதி...”³
—சீனி. விசுவநாதன்
- “பாரதியியல் என்ற சொற்றொடரும் அவராலேயே முதல் முதல் கையாளப்பட்டது எனலாம்”
—பதிப்பகத்தார்^{3அ}

112 □ செ. யோகராசா

மேலே தரப்பட்டுள்ள மேற்கோள்கள், பாரதியியலுக்கு பேராசிரியர் கைலாசபதியின் பங்களிப்புப் பற்றிய ஆய்வொன்றின் அவசியம் பற்றியும் பொருத்தப்பாடு பற்றியும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இல்லையா?

2

‘பாரதியார் பழமையும் புதுமையும்’ (Ceylon University Magazine, Sept. 1955) என்ற முதற்கட்டுரையிலிருந்து, எஸ். திருச்செல்வம் எழுதிய மகாகவி பாரதி என்ற சிறு பிரசுரத்திற்கு அளித்த முன்னுரை (22-12-1982) வரை ஏறத்தாழ 30 கட்டுரைகள் பாரதி பற்றி கைலாசபதியினால் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஆழமான ஆய்வுகளுமுள்ளன; அவசரமான கட்டுரைகளுமுள்ளன; சுருக்கமான குறிப்புகளுமுள்ளன. இவற்றுள்ளே சில, ஒப்பியல் இலக்கியம் (1969) தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.⁴ பல, பாரதி ஆய்வுகள் (1984) என்ற நூலாகியுள்ளன.⁵ இரு மகாகவிகள் (1962) தனி நூலாகும்.⁶ இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே இவ்வாய்வு நிகழ்கின்றது.

3

இரு அடிப்படைகளில் இவ்வாய்வினை அணுகுவது பொருத்தமானது:

- அ) பாரதி பற்றிய கைலாசபதியின் ஆய்வுகள்
- ஆ) பாரதியியல் ஆய்வுகளுக்கு கைலாசபதி உந்து சக்தியாகின்றமை.

4

முதலில் பாரதி பற்றிய கைலாசபதியின் ஆய்வுகள் பற்றி விரிவாக நோக்குவோம். இவ்வாறு நோக்கும் போது, இத்தகைய ஆய்வுகள் மூன்று தளங்களில் நிகழ்ந்துள்ளனமையை அவதானிக்கலாம்.

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 113

- அ) பாரதியை பல்வேறு விதங்களில் இனங்காணல்.
ஆ) பாரதியியல் வளர்ச்சியை மனங்கொள்ளல்.
இ) சமகால பாரதி ஆய்வுகளை மதிப்பிடுதல்.

5

மேற்கூறியவற்றுள், முதலில் பாரதியைப் பல்வேறு விதங்களில் இனங்காணும் கைலாசபதியின் முயற்சிகள் பற்றிக் கவனிப்போம். இதற்கு அனுசரணையாக, அது வரை காலமும், பாரதி எவ்வெவ்வாறு இனங்காணப்பட்டு வந்துள்ளான் என்பதனை நினைவுகூர்வது பொருத்தமானது. இதுபற்றி விரிவாக ஆராய்வதற்கு ஏற்ற இடம் இதுவன்று; முனைப்பான சில போக்குகளை மட்டும் சுருக்கமாக இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டலாம்:

- i) பாரதியின் வேதாந்த நெறிக்கு அழுத்தங் கொடுக்கும் போக்கு (ராஜாஜி, பி. ஸ்ரீ. முதலானோர்)
- ii) தேசிய நோக்கிற்கு அழுத்தங் கொடுக்கும் போக்கு (பலரும்)
- iii) சமூகச் சீர்திருத்த நோக்கிற்கு அழுத்தங் கொடுக்கும் போக்கு (தி. க., தி. மு. க.)
- iv) பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களுக்கு அழுத்தங் கொடுக்கும் போக்கு (ஜீவா, ஆர். கே. கண்ணன், ரகுநாதன் முதலானோர்)
- v) பாரதியை 'மகாகவி'யாகக் காணுகின்ற போக்கு (வ. ரா. பாரதிதாசன் முதலானோர்)
- vi) கவிதாரசனைக்கு முதன்மை கொடுக்கும் போக்கு (கு. ப. ரா., பெ. கோ. சுந்தரராசன் முதலானோர்)

114 □ செ. யோகராசா

ஆயின், பாரதியை இனங்காண்கின்ற கைலாசபதியின் முயற்சிகள் மேற்கூறிய வழிகளில் அமையவில்லை; பின்வரும் தடங்களிலே செல்கின்றன:

- அ) பாரதியின் ஊற்றுக்கள் பற்றி
- ஆ) பாரதியின் படைப்புகளிலும், சிந்தனை வளர்ச்சியிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றி
- இ) பாரதியின் தனித்துவம், மேதாவிலாசம் என்பன பற்றி
- ஈ) பாரதி களிதையுலகில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புப் பற்றி.

இது மட்டுமன்று, வலியுறுத்தப்பட வேண்டிய இன்னொரு விடயமும் உள்ளது. கைலாசபதிக்கு முன்னர் வெளிவந்த கட்டுரைகளுள் ஆய்வு நோக்கிலமைந்தவை சிலவே. பொருள் விளக்க விவரணக் கட்டுரைகளே பெரும்பாலானவை. இன்னொரு விதமாகக் கூறின், பாரதியியல் ஆய்வு அதன் மழலைப் பருவத்திலேயே காணப்பட்டது.

மாறாக, கைலாசபதியின் கட்டுரைகள் முறையான ஆய்வுநோக்கில் அமைகின்றன. ஒப்பியல் நெறிமுறையையும் [Comparative Method), வரலாற்று நெறிமுறையையும் (Historical Method) ஆய்வணுகுமுறைகளாக அவை கொண்டிருந்தன. பல்கலைக்கழகக் கல்வி மரபிலே வந்து மேனாட்டிலே கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட வராக புதிய, வரன்முறையான ஆய்வு நெறிமுறைகளை நன்கறிந்தவராக—மார்க்சிய விமர்சகராக—கைலாசபதி விளங்கியமையாலேயே அது கைகூடுவதாயிற்று. அதே வேளையில், முற்கூறிய போக்குகளைச் சார்ந்திருந்தோர் பலரும் இத்தகைய பின்னணியிலே வந்தவரல்லர் என்பதும் மனங்கொள்ளத் தக்கது.

6

இனி, பாரதியின் ஊற்றுக்கள் பற்றிய கைலாசபதியின் ஆய்வுகள் பற்றிக் கவனிப்போம்.

பாரதியின் ஊற்றுக்களுள் அவனது முன்னோடிகளுக்கும் சகபாடிகளுக்கும் முக்கியமானதொரு இடமுண்டு என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. இத்தகைய—இத்தகையோர் பற்றிய ஆய்வுகளில் கைலாசபதி நாட்டங் கொண்டதேன் என்ற வினா இவ்விடத்தில் எழுவது தவிர்க்கவியலாதது. அவரே விடை தருகின்றார்.⁷

...“எனினும், பாரதியின் புதுமையைப் பலவாறும் எடுத்துக் காட்டும் இரசிகரும் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியரும் அவனுக்கு முன்னோடிகளாக இருந்து கனிவளமுட்டிய இலக்கிய கர்த்தாக்களை எடுத்துக் காட்டுவது குறைவு. பழமையைப் பழமையாகவும், புதுமையைப் புதுமையாகவும் காணும் எமது இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் ஏற்படுத்தியுள்ள வரலாற்றுக் குருட்டுணர்வின் பிரதிபலிப்பு இதுவெனலாம். பாரதியின் புதுமைப் பண்பின் ஆழத்தையும், இயல்பையும் அறிந்து கொள்வதற்கு அவனது சகபாடிகளையும் முன்னோடிகளையும் சேர்த்து தெரிந்து கொள்ளல் அத்தியாவசியம்”

இன்னோசிடத்தில் இவ்வாறு குடுப்பிட்டார்.⁸

“சுந்தரம்பிள்ளையையும் பாரதியையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வது இருவரையுமே நன்கு தெரிந்து கொள்ள உதவும் முயற்சியாக இருக்கும். அதே சமயத்தில் பாரதியின் தனிச் சிறப்பைக் கண்டு கொள்ளவும் வாய்ப்பு ஏற்படும்”

ஆக, இத்தகைய ஆய்வு முயற்சியின் பயன்பாடும் அதனை பலரும் உணராத நிலையுமே கைலாசபதியை இவ்வழியே செல்லத் துரண்டியுள்ளன என்பது தெரிய வருகிறது.

இவ்விதத்தில், 'சிந்துக்குத் தந்தை, 'பாரதியும், சுந்தரம்பிள்ளையும்', பாரதியும் மேனாட்டுக் கவிஞரும்', 'பாரதிக்கு முன்', 'பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டு' 'பாரதியும் வேத மரபும்" என்பன இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டிய முக்கிய ஆய்வுகளாகின்றன.

'சிந்துக்கு தந்தை" விரிவானதொரு ஆய்வாகும்; 'சொனற்பா" இயற்றிய பாரதி அதிலிருந்து விடுபடுகின்றமை, தேசபக்தியை பொருளாகக் கொள்கின்றமை, பொதுமக்களுடன் உறவாடுகின்றமை, சிந்துப்பா வடிவத்தை நாடுகின்றமை, (உள்ளடக்கம் மாற உருவம் மாறுகின்றமை), சித்தர்கள், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், அண்ணாமலை ரெட்டியார், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலானோர் பாரதிக்கு முன்னோடிகளாகின்றமை, சமகாலப் புலவர் மத்தியிலே பாரதி கவிஞனாக ஒளிர்கின்றமை முதலான விடயங்கள் அலசப்படுகின்றன. 'பாரதியும் சுந்தரம்பிள்ளையும்' சகபாடியான சுந்தரம்பிள்ளையும் தமிழுணர்ச்சி பாரதியிடம் எவ்வாறு எந்தளவிற்கு சுவறியதென்பது பற்றிய ஆய்வு.

'பாரதியின் கண்ணன் பாட்டு' 'பாரதிக்கு முன்' ஆகிய இரு ஆய்வுகளும் பாரதியின் முன்னோடிகளாக இரு புதியவர்களை பாரதியியல் ஆய்வாளருக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றன. முதற்கட்டுரை கண்ணன் பாட்டில் பங்கிம் சந்திரர் செல்வாக்குப் பற்றித் தொட்டுக் காட்டுவது மற்றையது, தஞ்சாவூர் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் பாரதிக்குப் பல விதங்களில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தமை பற்றி விளக்குகிறது. இவ்வாறாக கைலாசபதியினால் பாரதியியல் உலகினுள் இரு புதியவர்கள் துழைந்து மேற்கொண்டு விரிவான ஆய்வுகளை விழைந்து நிற்கின்றமை குறிப்பிடத் தக்கது.

விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய இன்னொரு ஆய்வு, பாரதியும் மேனாட்டுக் கவிஞரும். மேனாட்டுக் கவிஞர்களான வால்ட் விட்மன், ஷெல்லி பைரன், கீட்ஸ், எழில் வெர்ஹரேன், டெனிசன் ஆகியோர் சிந்தனா ரீதியிலும், படைப்பு ரீதியிலும் பாரதியிடம் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் சுருக்கமாக அதேவேளையில் ஆழமான முறையில்—இக்கட்டுரையினூடாக வெளிக் கொணரப்படுகின்றன.

இத் தொடர்பில் இரு மகாகவிகள் (1962) முக்கிய கவனிப்புக்குரியதாகிறது. வங்கக் கவிஞன் தாகூரையும், பாரதியையும், இந்திய அரசியல் சமய, சமூக பொருளாதாரப் பின்னணியிலே வைத்து பரந்த தளத்தில் ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் காண்கின்ற முயற்சியே இது; முன்னோடி முயற்சியுமாகும். இதன் பின்னரே ரகுநாதனின் கங்கையும் காவிரியும் (1966), பி. ஸ்ரீயின் பாரதியும் தாகூரும் (1970) வெளிவரவிருக்கின்றன.⁹ இவற்றுள் ரகுநாதனின் ஆய்வு, கைலாசபதி காட்டிய ஆய்வுத் தடத்தினை அடியொற்றி அமைந்து, (ஒருவிதத்தில்) அதற்குப் பெருமை சேர்க்கிறது. பி. ஸ்ரீயின் ஆய்வு ஒப்பியல் ஆய்வு முறையினைக் கேலிக்கூத்தாக்கு வதனூடாக (இன்னொரு விதத்தில்) கைலாசபதியின் ஆய்வுக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது எனலாம்.

மேற்கூறிய ஆய்வுகளிலிருந்து சற்று வேறுபடுகிறது. 'பாரதியும் வேதமரபும்' என்ற ஆய்வு. நவீன இந்துசமய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களுள் ஒன்றான ஆரிய சமாஜம் பாரதியிடத்தில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்குப் பற்றி—பாரதிக்கு ஊற்றாக விளங்கியமை பற்றி—அலச முற்படுகிறது இது. பாரதியை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் மொருவர் (நவீன இந்துசமய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களுள் மற்றொன்றான) பிரம சமாஜத்தின் செல்வாக்கு அவரில் சுவறியிருக்குமென்ற அபிப்பிராயத்திற்கு வருவராதலின் அதனை மறுத்துரைக்கும் இக்கட்டுரை முக்கியமானதே. அவ்விதத்திலே தொடர்ந்து சிந்திக்கத் தூண்டும் சிறு

பொறிகளைக் கொண்டுள்ளது இது. கட்டுரையிலே கைலாசபதி தெரிவித்திருக்கும் இரு விடயங்கள் இங்கு எடுத்தாளத் தக்கன.

‘பாரதியார் கவிதைகளை ஆராய்ந்திருப்பவர்கள் இவ்விஷயம் குறித்து விரிவாயெழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதை ஆராய்வதற்கு உதவும் வகையில் முற்குறிப்புக்கள் சில இங்கு கூறப்படுகின்றன¹⁰...’ இக்குறிப்புக்கள் பாரதியைத் தக்கபடி இனங்கண்டு கொள்ளவும் சில புதிய கோணங்களிலிருந்து பார்க்கவும் உதவும் என்று நம்புகிறேன். பாரதியார் ஆரிய சமாஜத்தவர் என்று நாமம் சூட்டுவதல்ல இக்கட்டுரையின் நோக்கம். ஆனால் இறுதி ஆய்வில், வேதத்தை மூலாதாரமாகக் கொள்ளும் வைதீக நெறியில் வருபவரே பாரதி என்னும் அடிப்படை உண்மையை நிறுவுவதற்கு இத்தகைய நோக்கு உபயோகப்படும் என்று எண்ணுகிறேன். அது பாரதியின் நிறைவை மட்டுமன்றி, குறையையும் கண்டுகொள்ள வழிவகுக்கும் அல்லவா?¹¹”

தொகுத்துக் கூறின், ‘பாரதியின் ஊற்றுக்கள்’ என்ற நோக்கிலமைந்த கைலாசபதியின் ஆய்வுகள், பாரதி தமது முன்னோடிகளின்—ஊற்றுக்களின்—செல்வாக்கிற்கு எவ்வளவு தூரம் உட்பட்டிருந்தான், தேவையற்ற தளைகளை அறுத்தெறிந்து (கைலாசபதி அடிக்கடி கூறுவதுபோல, கட்டறுத்த புரோமத்தியஸ் ஆக) நவயுகக் கவிஞனாக எவ்வாறு நிமிர்ந்து நின்றான், அவனது புதுமைப் பண்பின் அல்லது பழமைப் பண்பின் இயல்புகள் ஊற்றுக்கள் எனவென்பன பற்றியெல்லாம் ஆராய முற்படுகின்றன எனலாம்.

7

பாரதியின் படைப்புகளிலும் சிந்தனையுலகிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் தொடர்பான கைலாசபதியின் ஆய்வு

களுள், 'பாரதியார்—பழமையும் புதுமையும்" பாரதி வகுத்த தனிப் பாதை" ஆகியன குறிப்பிடத் தக்கன. இவற்றுள் முதற்கட்டுரை, பாரதியின் கவிதா வளர்ச்சியை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாக திலகர் முதலான தீவிரவாதிகளால் கவரப்பட்டமை (அதேவேளையில் நிவேதிதா அம்மையார் சந்திப்புத் தந்த குழப்பம்), அனுபவம் தந்த முதிர்ச்சியுடன் சமூக அரசியல் ஏற்ற இறக்கங்களைப் பழைய பாரம்பரியத்துடன் இணைத்து இனங்கண்டமை, வேதாந்தத்தைப் பற்றிக்கொண்டமை—பிரித்து ஆராய்கின்றது. பாரதியின் வாழ்க்கையிலே ஏற்பட்ட சம்பவங்களுக்கேற்ப அவரது கருத்தும் உணர்வும் பதம் பண்ணப்பட்டு வந்துள்ள விதம் காட்டப்படுகின்றமை ஆய்வுக்கு வலிமை சேர்க்கின்றது. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பாரதிக்கேற்பட்ட மனப்போராட்டங்களும் தொட்டுக் காட்டப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கது. பாரதியின் படைப்புக்களை விரிவாக ஆராய முற்படுவோருக்கு ஏற்றதொரு தளத்தினை இக்கட்டுரை வழங்குகின்றது எனலாம். இவ்வடையாளம் புதிய பந்திகளின் ஆரம்பம். ஆரம்பத்தில் மேலைத் தேயச் "சொனற்பா" வடிவத்தை (அதிலும் தனித்துவங் காட்டி)க் கையாண்ட பாரதி, அதிலிருந்து விரைந்து விடுபட்டு சிந்துப்பாவகையினைக் கையாளத் தொடங்கியது பற்றியும், அதற்கான காரணம் பற்றியும் எடுத்துக்கூறுவது, பாரதி வகுத்த தனிப்பாதை "தமிழிலே சொனற்பாவின் வருகையும் வீழ்ச்சியும் நவீன கவிதையின் பிறப்பைக் கூறும் கவிதையின் ஒரு கூறாக அமைந்துள்ளன. அதனை அறிவது, பாரதியைச் சமகாலக் கவிஞர் பிறரிடமிருந்து பிரித்துப் பார்க்க உதவுவதாகும்"¹² என்று அக்கட்டுரையை முடிக்கின்றபோது விரிவானதொரு ஆய்விற்கான அடித்தளத்தை அமைத்து விடுகின்றார் கைலாசபதி.

8

பாரதியின் தனித்துவம், மேதாவிவாசம் என்பன பற்றிய கைலாசபதியின் ஆய்வுகள் அடுத்துக் கவனிக்கப்

120 □ செ. யோகராசா

படவேண்டியவை. பாரதியும் யுகமாற்றமும், பாரதி செய்த புரட்சி, பாரதி கண்ட இயக்கவியல் என்பன இவற்றுள் முதன்மையானவையாகின்றன.

பழைய கற்பனைகளுக்குப் புதுமெருகு ஊட்டியவன் பாரதி என்பதனை எடுத்துக் காட்டுவது பாரதியும் யுகமாற்றமும் கலியுகம், கிருதயுகம் என்ற சொல்லாட்சிகள் பற்றி இங்கு பேசப்படுகின்றது. கட்டுரை நிறைவுறும் போது முன்வைக்கப்படும் கருத்துக்கள் சிந்தனைக்கு விருந்தாகின்றன:13

“மண்ணுலகில் விண்ணுலகைக் காணல் வேண்டும் எனத் துடித்த மகாகவிக்குப் பழமைகள் யாவும் கவியாயும் புதுமைகள் யாவும் கிருதமாகவும் உருமாறின. பாரதியார் கவிதைகளிற் காணப்படும் ஆன்மீகத் துடிப்பின் உயிர் இங்குதானிருக்கிறது. இருள்—ஒளி. அஞ்ஞானம்—மெய்ஞ்ஞானம், பழமை—புதுமை, கிழக்கு—மேற்கு முதலிய பலதரப்பட்ட முரண்பாடுகளைச் சமய வழிவந்த பிரயோகங்களில் வெளிப்படுத்தினார் அவர். அதிலே வெற்றியும் தோல்வியும் கலந்தே ஏற்பட்டது. ஆனால், பெருவெற்றி புதுமைக்கே”

பாரதி கவிதைப் பொருளிலும் மொழியாட்சியிலும் செய்த புரட்சிபற்றி அலசுகிறது பாரதி செய்த புரட்சி என்ற ஆய்வு. மேலும் இவ்வாய்வுலே எடுத்துரைக்கப்படும் இரு விடயங்கள் விதந்துரைக்கத் தக்கன. பாரதி செய்த புரட்சியை உலக இலக்கிய வரிசையில் வைத்து நோக்குவது இவற்றுள் ஒன்று. பாரதியின் கால உணர்வு, வரலாற்றுத் தெளிவு என்பன இனங்காணப்பட்டு வற்புறுத்தப்படுவது பிறிதொன்று.

கைலாசபதியின் பாரதியியல் ஆய்வுகளுள் காத்திரமானதொன்றாக அமைவது பாரதி கண்ட இயக்கவியல்

பாரதியின் மேதாவிலாசத்தினதும், பலவிதமான வரம்புகளையும் கடந்து சென்ற அவனது அணுகுமுறையினதும் அடியும் முடியும் தேடுகின்ற முயற்சியே இதுவாகும். தேடிக் கண்டுகொண்டதோ இதுவாகும்,¹⁴

“இவ்வாறு பழமையின் நல்லம்சங்களையும் புதுமையின் இன்றியமையாக் கூறுகளையும் அளவறிந்து பயன்படுத்தவும் மனதாரப் போற்றி வரவேற்கவும் சொல்லால் மட்டுமின்றி செயலாலும் தேவையைச் சாத்தியமாக்க முற்படவும் பாரதியாருக்கு உறுதியும் தெளிவும் ஏற்பட்டிருந்தது. வரலாற்றின் ஓட்டத்தைப்பற்றி அவருக்கிருந்த ஞானமேயாகும். காலத்தின் தேவைகளை அறிவாலும் உள்ளுணர்வாலும் தனதாக்கிக் கொண்டமையே இவரின் வெற்றிக்குக் காரணம். அதற்கு ஏதுவாக அமைந்ததே அவர் மாற்றம் குறித்துக் கொண்டிருந்த இயக்கவியல் விளக்கம்...”

ஒருவிதத்தில், கைலாசபதியின் இருபத்தேழு ஆண்டுக்கால பாரதியியல் ஆய்வு—ஏன், அவரது வாழ்வுக் கூட — முழுமையெய்தும் நிலைக்கு வந்துள்ளதை மேற்கூறிய பகுதி உணர்த்தி நிற்கின்றது போலும்.

இவ்வாறாக மேலேகூறிய ஆய்வுகள் மட்டுமன்றி, பாரதியின் ஊற்றுக்கள் என்ற விதத்தில் முன்னர் கவனித்த ஆய்வுகளும் பாரதியின் தனித்துவம், மேதாவிடாசம் முதலியனவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பது இவ்விடத்தில் நினைவுகூறத்தக்கது.

கருங்கக்கூறின், பாரதியின் தனித்துவமும் மேதாவிடாசமும் அவற்றிற்கான அடிப்படையும் புதிய கோணத்திலும் ஆழமாகவும் கைலாசபதியினால் நோக்கப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

9

இனி, பாரதி ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் தொடர்பான கைலாசபதி ஆய்வுகள் பற்றிக் காண்போம் இவ்விதத்தில் 'இலங்கை கண்ட பாரதி', 'ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையில் பாரதியின் தாக்கம்' ஆகிய இரு கட்டுரைகள் அடங்குகின்றன.

இவற்றுள் இலங்கைத் தமிழர்கள் பாரதியின் ஆக்கங்களை அணுகுவதில் சிற்சில தனித்தன்மைகளைப் பெற்றிருப்பதைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறி, இவர்கள் மத்தியில் பாரதிபற்றிய உணர்வும் சிந்தனையும் பரிணமித்து வந்திருக்குமாற்றை ஆராய்வது இலங்கை கண்ட பாரதி யாகும். இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளில் பாரதியின் தாக்கம்பற்றிய பிரதானமான சில அம்சங்களை எடுத்துக்காட்ட முற்படுகிறது. 'ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையில் பாரதியின்தாக்கம்' பின்வருமாறு அம்சம் இங்கு அழுத்தப்படுகின்றது:¹⁵

“...ஈழத்துப் புலவர்கள் தல புராணங்களையும் தனி நபர் ஸ்துதிகளையும் மரபுவழிப்பட்ட பல்வேறு பிரபந்தங்களையும் பாடிவந்த சூழ்நிலையில் பாரதியாரின் கவிதைகள் புதிய அரசியல்—சமுதாயப் பாடல்கள் தோன்றுவதற்குத் தூண்டு கோலாய் அமைந்தன என்பது தெளிவாகும்... ஈழத்தில் எழுந்த தேசியப் பாடல்களை ஆராய்மிடத்து பாரதியின் தாக்கம் நமது கவிதையில் நெகிழ்ச்சியும் உருக்கமும் வேகமும் புதுமையும் ஏற்பட ஏதுவாயமைந்தது என்னும் செய்தி புலப்படுகிறது”

கைலாசபதியின் இவ்விரு முயற்சிகளும் இத்துறை தொடர்பான முன்னோடி ஆய்வுகளாகும். அதுமட்டுமன்று பாரதியியல் ஆய்வுப்பரப்பை விசாலித்து இன்னொரு பரிமாணத்தை வழங்கியுள்ளனவுமாகும்.

10

இனி, பாரதியியல் வளர்ச்சி கருதிய கைலாசபதியின் ஆய்வுகளைக் கவனத்திற்கெடுப்போம். 'பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும்-சில குறிப்புகள்' 'பாரதி நூல் பதிப்புகள்; பாரதி நூற்றாண்டை நோக்கி-செய்ய வேண்டியவை; செய்யக்கூடியவை' ஆகிய மூன்று கட்டுரைகள் இவ்விதத்தில் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியவை.

பாரதியியலில் பல புதிய ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை மேற்கூறிய கட்டுரைகள் முன்வைக்கின்றன; வற்புறுத்துகின்றன. இவற்றுளொன்று, பாரதி நூல்களுக்கு ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு வெளியிட வேண்டுமென்பதாம். இத்தகைய பதிப்பு அவசியமென்பதை பாரதியியல் ஆர்வலரெவரும் உணர்ந்திருக்கவில்லை. இப்பரிதாபகரமான நிலைபற்றி தமக்கேயுரிய பாணியில் கைலாசபதி கூறுவதாவது: 16

"சென்ற வருடம் (1973) விஜயபாரதி சுந்தரராஜன் இலங்கைக்கு வந்திருந்த சமயம் என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். பொதுவாக இலக்கிய விஷயங்களைப் பற்றியும், குறிப்பாகப் பாரதிபாரைப் பற்றியும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தபொழுது, பேச்சினூடே, 'இன்றுவரை ஆராய்ச்சிபூர்வமான பதிப்பு ஒன்று வெளியிடப்படாதிருத்தல் பெருங்குறையே' என்று குறிப்பிட்டேன். பாரதியாரின் பேர்த்தியான அவர், நான் குறிப்பிட்ட பதிப்பு விஷயத்தைப் போதியளவு கிரகித்துக்கொண்டவராகக் காணப்படவில்லை. 'கடினமான காரியம்; யார் முன்வந்து வெளியிடப் போகிறார்கள்?' என்று ஏதேதோ கூறி விஷயத்திலிருந்து நழுவினீட்டார். விஜயபாரதி மட்டுமன்றி, பாரதி இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுள்ள பலரும், பாரதி நூல்கள் 'திருத்தப்' பதிப்பாக

வெளிவருவதில் அக்கறை அற்றவராகவே உள்ளனர்...”

இத்தகைய ஆதங்கத்தின் வெளிப்பாடே, மூலபாடத்திறனாய்வுக் (Textual Criticism)கண்ணோட்டத்தில்¹⁷ ‘பாரதிநூல்களும் பாடபேத ஆராச்சியும்-சில குறிப்புகள்’ என்ற விரிவான ஆய்வாக உருப்பெறுகிறது. பாரதி நூல்களின் பாடபேதங்களும், இவை காரணமாக பாரதியின் நடைநோக்கு, இலக்கிய நோக்கு, இலக்கண நோக்கு என்பன விகற்பமுறுவதும் இவ்வாய்வில் சான்றாதாரங்களூடல் நிறுவப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பாரதியியல் வளர்ச்சியை மனங்கொண்டு கைலாசபதி வற்புறுத்திய ஆக்கபூர்வமான பிறிதொரு கருத்து, ஆதாரபூர்வமான பாரதியின் வாழ்க்கை வரலாறு எழுதப்பட வேண்டுமென்பது. அத்தகைய வாழ்க்கை வரலாறு இல்லாவிடின் அரங்கின்றி வட்டாடுவதாகவே பாரதி ஆய்வு முயற்சிகள் அமையும் என்பது கைலாசபதியின் ஆணித்தரமான முடிவாகும். இதுபற்றி தமிழ்நாட்டிலுள்ள பாரதியியல் ஆய்வாளர் கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே சிந்திக்கத் தலைப்பட்டுள்ளனர். குறிப்பிடத்தக்க பாரதியியல் ஆய்வாளருள்ளோடு வருமான சீனி. விசுவநாதன், பாரதி ஆய்வுகள்-சில சிக்கல்கள் என்ற தமது நூலிலே ஈரிடங்களில்¹⁷ அ கைலாசபதியின் மேற்கூறிய கருத்தினை கிலாகித்து வலியுறுத்துவதனை இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

இத்தொடர்பில், பாரதி நூல் விவரணப்பட்டியல், பாரதிபற்றிய கட்டுரைகளின் பட்டியல், பலவகைப் பதிப்புகள் வெளியிடுதல் என்பனவற்றின் அவசியம்பற்றிக் கைலாசபதி வற்புறுத்துவதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

பாரதியியலின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியை மனங்கொண்ட கைலாசபதி வற்புறுத்தும் இன்னொரு முக்கிய

விடயமுமுள்ளது. மார்க்சிய சமூகவியல் அடிப்படையில் பாரதி நூல்கள் மேலும் மேலும் ஆராயப்பட வேண்டும் என்பதே அது. எனினும், மேலே சுட்டிய விடயங்கள் போன்று இவ்விடயம் பாரதியியல் ஆய்வாளர் எல்லோராலும் வரவேற்கப்படுமென்று கூறுதற்கில்லை. அத்தகையேர மனங்கொண்டுதான்போலும் கைலாசபதி இவ்வாறு விளக்கம் தருகிறார்: 18

...“பாரதிபற்றிய முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பது எப்படி? பாரதியை அவனது சரித்திரச் சூழலில் வைத்து நோக்குதல் வேண்டும். இந்தியாவின்—ஆசியாவின்—நவீன வரலாற்றுப் பின்னணியில் பாரதியை நுட்பமாக எடைபோடுவது எப்படி? இவை முக்கியமான கேள்விகள். ஆழமான நுட்பமான—மார்க்சிய ஆய்வுகளின் பயனாகவே இவ்வினாக்களுக்குத் திருப்திகரமான விடைகள் கூறலாம்...”

இது எவ்வாறாயினும் பாரதியியல் ஆய்வுகள் ஆரோக்கியமான தடத்திலே செல்வதற்கு அடிகோலியவர்களுள் ஒருவராகக் கைலாசபதி விளங்குவதற்கு இவ்வாய்வுகள் வழிசமைத்துள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

11

இனி, சமகால பாரதி ஆய்வுகள் பற்றிய கைலாசபதியின் மதிப்பீடுகள் எத்தகையன என்பது நமது கவனத்துக்குரியதாகின்றது. இவ்விதத்தில், ‘பாரதியார் கவிதையும் தமிழ்ப்புலமையும்’, ‘பாரதியின் சமகாலத்தவரும் பாரதி பரம்பரையினரும்’ ‘சிறுசஞ்சிகைகளில் பாரதி ஆய்வுகள்’, ‘முற்போக்காளரின் பாரதி ஆய்வுகள்’, ‘பாரதியினுக்கு ஒரு பங்களிப்பு’ ஆகிய கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. பெ. சு. மணி (பாரதியாரும் தமிழ்ப் புலவர்களும்), வ. வே. சு, ஐயர் (கட்டுரைகள்), கி. செம்பியன் (பட்டுக்

126 □ செ. யோகராசா

கோட்டையின் பாட்டுத்திறம்), தா. பாண்டியன் (பாரதியும் சாதிகளும், பாரதியும் யுகப் புரட்சியும்) பெ. மணியரசன், மா. வளவன் (பாரதி—ஒரு சமூகவியல் பார்வை) ரகுநாதன் (பாரதி: சில பார்வைகள்) முதலானோரின் ஆய்வு நூல்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகள் இவற்றில் இடம்பெறுகின்றன. நூல்கள் மட்டுமன்றி, சஞ்சிகைகளில் வெளியான கட்டுரைகளும் (எ-டு: விழிகள் சஞ்சிகையில் ராமசாமி எழுதிய பாரதிபற்றி 'கட்டுரை') கவனத்திற்குட்பட்டுள்ளன. ஆய்வாளரது அணுகுமுறைகள், அவற்றின் நிறை குறைகள், பாரதியிலுக்கு ஆய்வாளரது பங்களிப்பு. முதலான விடயங்கள் இம்மதிப்பீடுகளிலே இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாய்வாளர்களும், இனி வரும் ஆய்வாளர்களும் பயனும் ஊக்கமும் பெறக்கூடியவாக இம்மதிப்பீடுகள் அமைந்துள்ளன என்பதே நாம் மனங்கொள்ள வேண்டியது.

12

இறுதியாக, பாரதியியல் ஆராய்வாளருக்கு கைலாசபதி எவ்வாறு உந்துசக்தியாக விளங்கினார் என்பது பற்றிச் சுருக்கமாக அவதானிப்போம்.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக விளங்கிய கைலாசபதி ஆற்றல்மிக்க மாணவர் பரம்பரையொன்றை உருவாக்குவதிலும் முன்னின்றார். இத்தகைய மாணவர் குழாத்தினருள் சிலர் பாரதியியல் ஆய்வினும் நாட்டங்கொண்டனர். இத்தகையோருள், முன்னாள் மாணவரும் இந்நாள் விரிவுரையாளர்களான மௌ. சித்திரலேகா (எ-டு: பாரதியும் அறிந்தரும், பாரதியும் திரு. வி.க. வும்...) எம். ஏ. நூஃமான் (பாரதியும் நவீனத்துவமும், பாரதியின் மேதானிலாச அடிப்படை) சி. மௌனருகு (பாரதியும் கலைகளும், பாரதியும் மரபுகளும்) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க பாரதியியல் ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளனர்.

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 127

அதுமட்டுமன்று. “பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் பல்கலைக்கழக எல்லைக்குள் மட்டுமல்ல, வெளியேயும் பல மாணவர்களையும் ஆய்வாளர்களையும் உருவாக்குவதில் வெற்றி கண்டிருந்தார்”,¹⁹ ‘பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்’ என்ற ஆய்வு நூலைத்தந்த ந. இரவீந்திரன் அத்தகையோருள் ஒருவரே; இப்பொருள்பற்றி ஆய்வு செய்யும்படி தூண்டியவரும் கைலாசபதியே.

கைலாசபதி கலை இலக்கிய மன்றங்களை, பாரதியியல் ஆய்வுகளில் ஆற்றுப்படுத்தியும் ஊக்கப்படுத்தியும் வந்துள்ளமையும் அவதானிக்கத் தக்கதாகும். எடுத்துக்காட்டாக, தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை (யாழ்ப்பாணம்) பாரதி நூற்றாண்டு தொடர்பாக கருத்தரங்குகளையும் ஆய்வரங்குகளையும் நடத்தி வந்தமை பாரதி ஆர்வலர் அறிந்ததொரு விடயமே. இது தொடர்பாக, “ஆய்வுரைகளின் தலைப்புகளை தேர்வதில் ஆய்வாளர்களைத் தெரிவதில், அவர்களது ஆய்வுரைகள் சிறப்புற உதவுவதில் மறைந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் முன்னின்றார். ‘பாரதியும்—மறுமலர்ச்சிக் கோட்பாடும்—ஒரு மறுமதிப்பீடு” என்ற தலைப்பில் முதலாவது ஆய்வுரையை தாமே நிகழ்த்தி ஆய்வரங்கை ஆரம்பித்து வைத்த அவர் தொடர்ச்சியாக மாதந்தோறும் நடைபெற்ற ஆய்வரங்குகளுக்கும் உற்சாகத்துடன் தலைமை தாங்கினார்...”²⁰ என்று தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை நினைவு கூர்வதனை இங்கு குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும்.

மேற்கூறியவாறான கைலாசபதியின் ஆற்றலும் ஆளுமையும் ஏனைய பாரதியியல் ஆய்வாளரிடத்தில் காணப்படுவது அரிதேயாம்.

13

ஆய்விற்சூரிய பொதுவான பண்பொன்று கைலாசபதியின் பாரதியியல் ஆய்வுகளிலும் வெளிப்படுவதை அவ

128 □ செ. யோகராசா

தரணிக்கலாம். அது என்ன? ரகுநாதனின் ஆய்வுகள் பற்றி ஒருதடவை கைலாசபதி பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்.²¹

“...இவ்வாறு தொடர்ந்து நிகழும் பாரதி ஆராய்ச்சிகளுக்குத் தூண்டுகோலாகவும் ரகுநாதனின் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. ஆராய்ச்சி என்பதே அதுதானே, தன்னளவில் ஒளி பாய்ச்சுவது மரத்திரயின்றி பிறர் ஒளியை நாடத் தூண்டுவதும் ஆராய்ச்சியின் பண்பாகும். அப்பண்பு ரகுநாதன் கட்டுரைகளில் அலாதியாய் காணப்படுகிறது..”

ரகுநாதன் கட்டுரைகள் மட்டுமல்ல கைலாசபதியின் கட்டுரைகளும் இத்தன்மையான என்பதுவே இங்கு கூற னிழைவது. இரு எடுத்துக்காட்டுகள் மட்டும் தருவது போதுமானது; பாரதியிடம் ஆரிய சமாஜத்தின் செல்வாக்குக் காணப்படுவது பற்றிக் குறிப்பிடுவதும் (பாரதியும் வேதமரபும்) பாரதியின் கண்ணன் பாட்டிற்கு பங்கிம் சந்திரரின் கிருஷ்ண சரிதமும் உதவியிருக்கலாம். (பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டு) என்றுரைப்பதும் தொடர்ந்து நிகழ வேண்டிய ஆய்வுகளாகின்றன.

14

இன்னுமொன்று, கைலாசபதியின் பாரதியியல் ஆய்வுகளை ஒருசேர வைத்து ஆய்வு நோக்கில் அவதானிக்கும் போது பாரதியியல் ஆய்வுகள் பற்றி மட்டுமன்றி, நவீன தமிழியல் ஆய்வுகள் தொடர்பான ஆக்கபூர்வமான கருத்துகளையும் அவை ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டி வந்துள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இத்தொடர்பில் பழமையைப் பழமையாகவும், புதுமையைப் புதுமையாகவும் காண்கின்ற ஆரோக்கியமற்ற நிலை.²² இலக்கியக் கொள்கை, வரலாற்றுணர்வு, சமூகவியல் அறிவு என்பன பற்றிய

பயிற்சியும் பரிச்சயமும் பேரதியளவிற்கு ஆய்வாளரிடம் இல்லாமை²³, இருவரது படைப்புக்களை ஒப்பிடும்போது ஒப்புமை வேற்றுமைகளைக் கூர்நோக்குடனும் நுட்பமாகவும் ஆய்வு செய்யாமை²⁴ முதலான கருத்துகள் இவ்விடத்தில் நினைவுக்கு வருகின்றன. பாரதி நூற்றாண்டு விழா தொடர்பாகச் செய்ய வேண்டியவை பற்றிக் குறிப்பிட்ட விடயங்களும்—சுத்தப் பதிப்பில்லாமை, ஆராய்ச்சிபூர்வமான வரலாறு எழுதப்படாமை, நூல் விவரணத் திரட்டு இல்லாமை முதலியன—பாரதியியல் மட்டுமன்றி நவீன ஆய்வுலககூட இன்னமும் ஆரம்ப நிலையில் நிற்பதையே கோடி காட்டுகின்றன. நூற்றாண்டு விழாக் காண்கின்ற அறிஞர் பலரது பரிதாபகரமான நிலையும் இதுவன்றோ. நவீன தமிழாய்வுலகம் நிமிர்ந்து நிற்கின்ற காலம் வரையும், பாரதி நூற்றாண்டினை ஒட்டி கைலாசபதி எழுதிய 'பாரதி நூற்றாண்டை நோக்கிச்—செய்ய வேண்டியவை; செய்யக் கூடியவை' என்ற ஆய்வு பயன் தந்து கொண்டிருக்கும் என்றே கூறத் தோன்றுகிறது.²⁵

15

தொகுத்துக் கூறுவதாயின், கைலாசபதி, பாரதியியல் ஆய்வுகளை வித்தியாசமான கோணங்களில்—புதிய அணுகுமுறைகளில்—பரந்த தளங்களில் நிகழ்த்தினார்; நிகழ்கால உந்து சக்தியானார்; எதிர்கால ஆலோசகரானார். அனுபவத்தினதும் முதிர்ச்சியினதும் சிந்தனை வீச்சினதும் சங்கமிப்பில் மறுமதிப்பீட்டு முயற்சிகளிலும் இறங்கத் தொடங்கினார். (தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினது பாரதி நூற்றாண்டு நினைவு ஆய்வரங்கில் அவரது ஆய்வுரை “பாரதியும் மறுமலர்ச்சிக் கோட்பாடும்—மறு மதிப்பீடு” என்பதாக அமைந்திருந்தது) ஆயினும் அவர் பாரதி பற்றிய தனது முதற்கட்டுரையில் கூறியது போன்று, “அதற்கிடையில் அவருக்கு மரணம் வந்தே விடுகிறது.”

அடிக் குறிப்புகள்

1. புச்சிக்கினா, டாக்டர் எல்.வி., 'என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் கவிதை' (கட்டுரை), மகாகவி பாரதி பற்றி சோவியத் அறிஞர்கள், (கட்டுரைத் தொகுப்பு), சோவியத் நாடு பிரசுரங்கள், 1982, ப. 79
2. வேங்கடசுப்பிரமணியன், டாக்டர். கி, 'தமிழ் ஆராய்ச்சி—நேற்று இன்று நாளை' (கட்டுரை), கலைமகள், தீபாவளி மலர்—1991, ப. 111
3. விசுவநாதன், சீனி, பாரதி ஆய்வுகள்—சில சிக்கல்கள், ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி பதிப்பகம், சென்னை ப. 83
(முக்கிய ஆய்வாளர் ஒருவரது முக்கியமான இந்நூல் பிரசுர ஆண்டு பற்றிய விவரக் குறிப்பின்றி வெளிவந்துள்ளமை விசனிக்கத்தக்கது.) 'பாராட்டுரை', 'என்னுரை' என்பனவற்றிலும் அது பற்றிய செய்திகள் இல்லை. நவீன தமிழியல் ஆய்வுலகின் வறுமை நிலையையே இது சுட்டுகின்றது.)
3. அ. பாரதி ஆய்வுகள் பதிப்புரை, நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, அக் 87 ப. 4
4. கைலாசபதி, க. ஒப்பியல் இலக்கியம், பாரி நிலையம் சென்னை, முதற்பதிப்பு, மார்ச் 1969
5. கைலாசபதி, க. பாரதி ஆய்வுகள், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, அக். 1987
(இவ்வாய்வுக்குப் பயன்பட்ட கைலாசபதியின் கட்டுரைகள் பலவும் இந்நூலிலிருந்தே பெறப்பட்டனவாதலின் அவை பற்றிய அடிக் குறிப்புகள்

இக்கட்டுரையில் பொதுவாகத் தவிர்க்கப் பட்டுள்ளவை.)

6. கைலாசபதி, க. இருமகாகவிகள், நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட், சென்னை, ஆறாம் அச்சு ஜூலை 1987
7. சிந்துக்குத் தந்தை, பாரதி ஆய்வுகள், ப. 24
8. பாரதியும், சுந்தரம்பிள்ளையும், மே, கு. நூ., ப. 67
9. ரகுநாதன், கங்கையும் காவிரியும், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1966
பி. ஸ்ரீ, பாரதியும் தாகூரும், ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை 1970
10. பாரதியும் வேதமரபும், பாரதி ஆய்வுகள், ப. 140
11. மே. கு. நூ, பக். 142—143
12. பாரதி வகுத்த தனிப்பாறை, மே. கு. நூ. ப. 128
13. பாரதியும் யுகமாற்றமும், மே. கு. நூ. ப. 23
14. பாரதி கண்ட இயக்கவியல், மே. கு. நூ. பக் 290—291
15. ஈழத்துக் கவிதையில் பாரதியின் தாக்கம் (சில குறிப்புகள்), மே. கு. நூ. ப. 246
16. பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும் மே. கு. நூ. ப. 151
17. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழைச் சிறப்புப் பாடாக கற்ற (1968—1972) மாணவர்களுக்கு 'மூலபாடத் திறனாய்வு நெறிமுறை யினை பயிற்றுவித்த முன்னோடியாகவும் கைலாசபதி விளங்குகின்றார். அம் மாணவர்களுள் சிலர் இத்தகைய ஆய்விலே கரிசனை காட்டி வருகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, விபுலாநந்த அடிகள் பற்றி இக்கட்டுரையாளன் எழுதிய

132 □ செ. யோகராசா

- கட்டுரையைக் குறிப்பிடலாம்: "முலபாடத் திறனாய்வு நோக்கில் அடிகளார் கனிதை நூல்கள்" தமிழறிஞர் விபுலாநந்தர் வாழ்வும் பணிகளும் (கட்டுரைத்தொகுப்பு) இந்து கலாசார அமைச்சு, கொழும்பு, 1992
17. அ. விசுவநாதன், சீனி, மு. கு. நூ., பக் 71-72; ப. 83
18. 'பாரதி நூற்றாண்டை நோக்கி செய்ய வேண்டியவை செய்யக் கூடியவை!', மு. கு. நூ. ப. 190
19. தணிகாசலம், க. வும் தேவராஜா, சோ. வும், அறிமுகம் பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம், சென்னை புகல், டிச. 66, ப. 1
20. தணிகாசலம், க. வும். தேவராஜா, சோ. வும், 'நூலுருவாக' பாரதி பன்முகப் பார்வை, தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடு, 1984
21. பாரதியியலுக்கு ஒரு பங்களிப்பு, பாரதி ஆய்வுகள், ப. 279
22. சிந்துக்குத் தந்தை, மே. கு. நூ., ப. 24
23. பாரதி நூற்றாண்டை நோக்கி, மே. கு. நூ. ப. 184
24. பாரதியின் சம காலத்தவரும் பாரதி பரம்பரையினரும், மே. கு. நூ. ப. 218
25. நூற்றாண்டு காணும் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கும் இது பொருத்தமுடையது. இத் தொடர்பில் இக் கட்டுரையாளனது கட்டுரை கிழக்கொளி (கார்த்திகை 91) சஞ்சிகையில் (வெளியீடு : கிழக்குப் பல்கலைக்கழக ஊழியர் சங்கம்) வெளியாகியுள்ளது.

தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடும் கைலாசபதியும்

ந. இரவிந்திரன்

பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் ஆய்வுக்குட்பட்ட, பன்முக இலக்கியவாதிகளும் அதிகம் கவனஞ் செலுத்தப் பட்டவர் பாரதி. சமத்துவ சமூகத்தை சிருஷ்டிக்க கலை இலக்கியம் பயன்படுமாறு நவீன இலக்கியத்தை நெறிப்படுத்துவதில் மகத்தான பங்களிப்பை நல்கிய பேராசிரியர் தேசிய எழுச்சிக்கு இலக்கியத்தை ஊடகமாகப் பயன்படுத்தி மக்கள் நலன் சார்ந்த அரசியல் இலக்கிய முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த பாரதியின் ஆய்வுக்கு முதன்மையளித்தது இயல்பானதே.

கீட்ஸின் Beauty is truth, truth Beauty என்ற அடிகளை பாரதி தமது 'ஞானரதம்' என்ற வசன காவியத்தில் "லௌ நந்தரியத்தைத் தாகத்துடன் தேடுவோர்களுக்கு ஸத்தியமும் அகப்பட்டுவிடும். 'உண்மையே வனப்பு, வனப்பே உண்மை' என்று ஓர் ஞானி சொல்லியிருக்கிறார்" எனக் கையாண்டிருந்ததை எடுத்துக்காட்டிய பேராசிரியர், கீட்ஸின் கவிதை வரிகள் பாரதியின் கையிலே 'பாரதியின் தின்' அங்கமாகிவிடுகிறது என்றார்.

134 □ ந. இரவீந்திரன்

இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பந்தொட்டு முனைப் படைந்து வளர்ந்த தேசிய வாதத்தினால் பாரதியும் ஈர்க்கப்பட்டு இந்திய தேசிய உணர்வை இலக்கியமயப் படுத்தினார்; அத்தகைய புதிய இலக்கியப் போக்கினை 'பாரதீயம்' என இனங்காட்டுவது கவனத்துக்குரியது. தேசிய இலக்கியப் போக்குக்கு அத்திவாரமிடும் ஆரம்பப் படிகள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தோற்றம் பெற்றன.

"பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழிலக்கியத் திலே பொதுமக்கள் சார்ந்த இலக்கிய வடிவங்கள் சில தோன்றலாயின. நாடகப் பண்பும் இசைப்பாங்கும் கொண்ட இவ்விலக்கியங்கள், வித்துவக் காச்சலும் வீண் அலங்காரமும், பகட்டும், படாடோபமும் மலிந்த இலக்கிய நெறிக்கு எதிர் விளைவாகத் தோன்றின. இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியத்திற்கு முன்னறிவிப்புக் கொடுத்து நின்றன. ஆதினங்களும் மடங்களும் ஆதரித்த மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை போன்ற மகானித்துவான்கள் கல்வி யுலகில் கம்பீர நடைபோட்டுத் திரிந்து சூழ்நிலையிலே 'தெருப் பாடக'ராகப் புற எல்லையில் நின்றவர்களே இப்புதிய வடிவங்களைப் படைத்தளித்தனர்"² எனக் காட்டிய பேராசிரியர், இத்தகைய தெருப்பாடகர்களை பாரதி அறிவு பூர்வமாக பின்பற்றியமை பாரதியின் இசை ஞானத்தால் இயல்பாயமைந்தது எனக் கூறுகிறார்; அவ்வாறே 'சேரிமொழியை' செந்தமிழோடு கலக்கும் விடயத்தில் கம்பன் மதத்தைத் தமக்குச் சம்மதமாக பாரதி கொண்டிருந்ததையும் காட்டுகிறார்.

மடாலயங்களில் சமஸ்தானங்களிலும் தங்கி வாழ்ந்தோரையன்றி "தனியார்களாக இருந்த கோபால சிருஷ்ண பாரதியார், அண்ணாமலை ரெட்டியார், இராமலிங்கர் முதலியோரையே பாரதி கூடியளவு" உட்கொண்டிருந்தார் என்பது பேராசிரியரின் கருத்து³ இவர்கள் 'பொதுமக்கள் சார்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள்'⁴

என்பதாலேயே பாரதி இவர்களைத் தனது முன்னோடிகளாக்க முற்பட்டார்.

ஒப்பியல் நெறியை முழுமையாகப் பயன்படுத்துவதில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர், சுந்தரம்பிள்ளையின் 'பாஷாபிமானமும் தேசாபிமானமும்' பாராதியிடம் பன்மடங்காகப் பரிணமித்தமையையும் காட்டுகிறார்.⁵ சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தலையாய தமிழ் மக்களில் சுந்தரம்பிள்ளை குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர்; பிரித்தானிய ஆதிக்கம் ஆங்கிலம் கற்ற புதிய நாகரிகம் படைத்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் எழுச்சிக்கும் கைத்தொழில் பெருக்கத்துக்கும் கால்கோளமைத்தது; ஆங்கிலேயரது செல்வாக்கு அதிகமாகக் காணப்பட்ட சென்னை, வங்காளம், பம்பாய், இராசதானிகளிலே இந்த மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் பத்திரிகை வாயிலாகவும், நூல்வடிவிலும் மலரத் தொடங்கின. அவர்களில் ஒருவரான சுந்தரம்பிள்ளையும் அவர் போன்றோரும் "தமது தாய்நாட்டின் பழஞ்சிறப்பையும், தாய்மொழியின் சொல்வளத்தையும் உணர்ந்திருந்தனர். அதே சமயத்தில் மேனாட்டின் நவீன காலச்சிறப்பையும் பெருமையையும் கண்டறிந்தனர். தமது படைப்புக்கள் இவ்விரு தகைமைகளுக்கு மேற்ப இருத்தல் அவசியம் என்று கருதினர்" என்பது பேராசிரியர் கருத்து⁶

சுந்தரம்பிள்ளை பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய இப்போக்கும் பொதுமக்கள் சார்ந்த 'தெருப்பாடகர்களின்' இயல்பும் பாரதியில் ஒருங்கிணைந்து புதிய பரிணமிப்பைப் பெற்றன.

இத்தகைய புதிய செல்நெறிக்கு அச்சியந்திர சாதனமும் அதன் வருகையால் வளர்ந்த வெகுஜன சாதனமாகிய உரைநடை இலக்கியமும் காரணமாயிருந்தன. அச்சுக்கலையின் வருகையால் வெகுஜன மார்க்க நெறி தமிழிலக்கியப் பரப்பில் விருத்தியடைந்ததை 'தமிழ் நாவல்

136 □ ந. இரவீந்திரன்

இலக்கியம்' என்ற தூலிற் காட்டிய பேராசிரியர், இதற்கு முன்னோடியாகிய ஆங்கில இலக்கிய வரலாற்றிலும் இணையொத்த அடிப்படையிலான விருத்தியைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். நிரானியின் சக்தியால் அச்சியந்திரமும் இயங்குவதற்குகைத்தொழிற் புரட்சி வகைசெய்தது என்பதோடு கைத்தொழிற் புரட்சியின் காரணமும் காரியமும் ஆகிய முதலாளித்துவம், நவீன சமூகத்தின் இலக்கிய சாதனமாகிய அச்சடித்த தாளின் வாயிலாக புதிய சமூகத்தின் தலைவர்கட்கு செவி வழியாகவும், மூத்தோர் வார்த்தை யுமாகவும் விளங்கா மொழிகளில் இருந்த உண்மைகளை கண்ணாற் பார்த்து சமுதாய வாழ்க்கை என்ற உரை கல்லிற் தாமே சரிபார்க்க வாய்ப்பேற்படுத்தியும் கொடுத்தது என்கிறார் பேராசிரியர்.7

அச்சுத்தாள புதிய சமூகத் தலைவர்களுக்கு அறிவூட்டுவதாய் மட்டுமன்றி வெகுஜன தொடர்பு சாதனமாகவும் பயன்பட்டது. முதலாளித்துவத் தலைவர்கள் இவ்வகையில் தாம் அறிவைப் பெற்றதோடமையாது கைத்தொழிற் புரட்சியின் காரணமாக விருத்தியான இத்துறையை வெகுஜன தொடர்பு சாதனமாகப் பயன்படுத்தி வெற்றிகளைத் துரிதப்படுத்து முகமாகவும் கையாண்டனர்; அவர்கள் தமது கோரிக்கைகளை வெகுஜனங்களின், குறிப்பாக விவசாயிகளின் கோரிக்கைகளுடன் இணைத்து, நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு எதிரான தமது போராட்டத்தில் அவர்களையும் இணைத்துக் கொண்டனர்.

இதற்கு பொதுமக்களின் மொழியில் கருத்துகளை வெளியிடுதல் அவசியமானதாயிருந்ததால் மொழியின் விருத்தி பன்மடங்காயிற்று. இங்கு இன்னொரு அவசியமும் மொழிவிருத்திக்குக் கால்கோளாய் அமைந்திருந்தது; முதலாளித்துவம் தனது உற்பத்தியை சந்தைப் படுத்துவதற்கு முதன் முதலில் தனது தேசத்தை தனதாக்கிக் கொள்ளல் அவசியமெனவும், அதனை உறுதி செய்த பின்னரே அயல் நாடுகளையும் தமது சந்தையாக்க

வலுவுண்டாகும் எனவும் அறிந்து கொண்டது. அதனால் முதலாளித்துவத் தலைவர்கள் மொழிப்பற்றையும் தேசிய உணர்வையும் வெகுஜன மட்டத்தில் தூண்டினர். கூடவே சந்தைகளை விரிவாக்கும் வரலாறும் தொடர்ந்தது.

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளை பிரித்தானியா ஆக்கிரமித்த வரலாறு இத்தகையதே; இந்திய தேசிய முதலாளித்துவக் கருத்துக்கள் முளை கொண்டமையே மீனாட்சி சந்தரம்பிள்ளையின் மொழிப்பற்றும் தேசப்பற்றும் எடுத்துக் காட்டியது. முழுமை பெற்ற தேசிய இலக்கியவாதியாக பாரதி பரிணமிக்கக் கூடிய வரலாற்றுப் போக்கும் வளர்ந்து வரலாயிற்று.

தேசிய எழுச்சியின் விளைவாக பழந்தமிழர் இலக்கியங்களையும் தேசிய இலக்கியமாகக் காணும் ஒரு மயக்கம் இருக்கிறது; “இத்தகைய எண்ணத்துடனேயே ஓர் எழுத்தாளர் சிலப்பதிகாரம் தமிழ் இனங்கண்ட தலைசிறந்த ‘தேசிய காவியம்’ என்று கூறுகிறார். ஆனால் வேறோர் எழுத்தாளர் பெரிய புராணமே தமிழ்த்தேசிய இனத்தின் ஈடிணையற்ற இலக்கியம் என்கிறார். யாரை நம்புவது? எவர் கூற்றை ஏற்றுக் கொள்வது? பாரதிக்கு முன் தேசியம் என்ற அடைமொழியை இலக்கியத்துக்குப் பயன்படுத்தல் பொருத்தமா? இது சிந்திக்கவேண்டிய கேள்வி”⁸ என்ற வினாவினாடு முதலாளித்துவத்தின் பிறப்புடன் தோன்றிய தேசிய எழுச்சிக்கு முன்னர் தேசிய இலக்கியம் சாத்தியமில்லை என்பதைப் பேராசிரியர் உணர்த்துகிறார்.

ஒரு வகையில் இந்திய தேசிய எழுச்சிக்கு ஒத்ததாயுள்ள, அதேவேளை தனக்கேயுரிய தன்மைகளையுடைய தாயும் இலங்கையின் தேசிய இயக்க வரலாறு அமைந்தது.

ஈழத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ‘சனங்கள்’ எனும் சொல்லை ‘பரந்த—ஆழமான—பொருளில் நாவலர் பயன்படுத்தியுள்ளார்’ என்பதையும், ‘பொதுசனத் தொடர்பின்

138 □ ந. இரவீந்திரன்

முக்கியத்துவத்தை அறிவு பூர்வமாகவும் உணர்வுபூர்வமாகவும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் தெளிந்திருந்தார்' என்பதையும் கூறும் பேராசிரியர் "அன்றுவரை நிலவிவந்த வழக்கத்திற்கு மாறாக ஜமீன்தார்களுையோ, ஆதீனகர்த்தாக்களையோ அல்லது பரம்பரைப் பிரபுக்களையோ மாத்திரம் சற்காரியங்களுக்கு நம்பியிராமல் சாதாரண கல்வியறிவுடைய மக்களிடமும் பொதுக் காரியங்களுக்கு உதவி கோரினார் நாவலர்' என்கிறார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பொதுமக்கள் குறித்துக் கற்றோர் சிலர் மத்தியில் ஏற்பட்ட மன மாற்றத்தையே நாவலர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்.⁹

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குரிய முக்கியத்துவத்தை சிலர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனராயினும் போதிய அளவில் இன்னமும் விளக்கப்படவில்லை எனக் குறிப்பிடும் பேராசிரியர், ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையிலே சில சிறப்பியல்புடைய வரலாற்றுக் காரணங்களினால் சென்ற நூற்றாண்டு அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது என்ற அடிப்படையில், அக்காலத்து இலக்கியவாதிகளை "ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்" என்ற நூலில் வரிவாக ஆராய்ந்துள்ளதாக அந்நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.¹⁰

"ஒவ்வொரு சமூக மக்களும், தாம் ஒரு குறிப்பிட்ட பாரம்பரியத்துக்கு வாரிசுகள் என்னும் உணர்வுடைய வராய் வாழ்கின்றனர். அது அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தத்துவத்தையும் உலக நோக்கையும் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கிறது. குறிப்பாகக் கலை இலக்கிய சமய நம்பிக்கை, ஒழுக்கவியல் ஆகிய துறைகளில் பாரம்பரிய உணர்வு முனைப்பாகச் செயல்படுவதைக் காணலாம். ஆனால் அதே வேளையில், வெவ்வேறு காலப் பகுதிகளில் பாரம்பரியத்திற்கு வாரிசுகளாக இருப்பவர்கள் தமது பாரம்பரியக் கூறுகளில் சிற்சில பொருத்தமின்மைகளும்

குறைபாடுகளும் இருப்பதைக் கண்டு அவற்றிற்குப் பரிகாரந்தேட முற்படுவதையும் காண்கிறோம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அத்தகைய ஒரு உணர்வு இலங்கைத் தமிழிலக்கிய உலகில் ஏற்பட்டது. பொதுவாகத் தமிழ்க் கூறு நல்லுலகிற்கு இது பொருந்துமாய்நும் பல்வேறு காரணங்களினால், தமிழகத்திலும் பார்க்க இலங்கையிலே, அதிலும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு பல மாற்றங்களைக் கண்டதோடு, பின்வந்த மாற்றங்கள் பலவற்றுக்கு அத்திவாரம் இடப்பட்ட காலப் பகுதியாயும் அமைகின்றது¹¹ எனக் கூறுகிறார் பேராசிரியர்.

இந்துக் கோயில்களில் இடம்பெறும் கணிகையரின் நடனம், வான வேடிக்கை முதலிய கேளிக்கைகள் காழகர் கூட்ட்த்துக்கே உகந்தன எனப் பாதிரிமார் கிண்டல் செய்த நிலையில், இக்குறைகள் திருத்தப் படவும்—பல தரப்பட்ட ஆதிக்ககாரர்களின் அந்தஸ்தைப் பிரதிபலிக்கும் இடமாவன்றி சைவ சித்தாந்த அடிப்படையிலான வழிபாட்டு இடங்களாக கோயில்கள் விளங்கவும் விரும்பிய நாவலர் அதற்கான போர்க்குரவை எழுப்பினார். “கோயிலதிகாரிகளும், பிராமணர்களும் பிறப்புரிமையாலும் சொத்துடமையாலும் கோயில்களிலே தாம் எண்ணியவாறு நடந்தமையை நாவலர் கண்டிப்பதை நாம் கவனிக்கலாம். கோயிலோடு நேரடியாகச் சம்பந்தப் பட்டிராத நாவலர்வர்கள் கோயில் நிர்வாகமும் வழிபாட்டு முறைகளும் சமயாசாரங்களும் எவ்வாறிருத்தல் வேண்டும் என நிர்ணயிக்க விரும்புவதை அவரது கூற்றுக்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன”¹² என்பது பேராசிரியர் கருத்து.

கோயில்களில் கேளிக்கைக் கொண்டாட்டங்களுக்கு மாற்றிடாக சித்தாந்த விரிவுரைகளையும், காலாட்சேபங்களையும் நடாத்த நாவலர் வழி அமைத்தார். “தமிழ் வேதமாகிய” தேவாரத்தை கோயில்களில் பண்ணோடு இசைத்து மக்களுக்கு அறிவூட்டவல்ல கலைச் செல்வங்களைப்

140 □ ந. இரவீந்திரன்

பயன்படுத்துமாறு வலியுறுத்தியதோடு அதைச் செயற்படுத்தியுங் காட்டினார். நாவலர் காலம்வரை சைவ சமயம் கோயில்களிலும் மடாலயங்களிலுமே பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. அவற்றுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டோரே, சமயம், தத்துவம், இறையியல் என்பன குறித்து அதிகாரபூர்வமாகப் பேசவும் எழுதவும் தகுதியுடையளர்களாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தனர். இந்நினைவுகளுக்கு வெளியே சைவ சித்தாந்த நூல்களைக் காண்பது தானும் அரிதாயிருந்தது. நாவலரே முதன் முதலாக எந்த ஒரு கோயிலையோ, தேவஸ்தானத்தையோ, மடாலயத்தையோ சார்ந்து நிற்காமல் சமயத்துறையில் அதிகாரபூர்வமான கருத்துக்களைத் துணிவுடன் கூறத்தக்கவராய் இருந்தார். சைவ சமய சம்பந்தமான சொற்பொழிவுகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கியதன் மூலம், கோயில்திகாரிகளினதும் மடாதிபதிகளினதும் ஏகபோக உரிமையாயிருந்த சைவத்திற்கு விடுதலையளித்து சமயத்தில் நேர்மையான அக்கறை கொண்ட எவரும் அதில் ஈடுபட்டு உழைக்கலாம் என்னும் கருத்துக்கு நாவலர் வலுவூட்டினார் எனக் காட்டுகிறார் பேராசிரியர். 13

நாவலரை இப்புது நெறியில் உழைக்கத் தூண்டியது சைவ சமயத்தின் அக முரண்பாடே ஆயினும், கிறிஸ்தவ பாதிரிமாரின் கிண்டல்கள் அதற்கு புறநிலை ரீதியாக உந்துதலளித்தது; ஏனெனத்திற்குரிய அம்சங்களை மரபின் பெயரால் திருத்த மறுத்த நிலப்பிரபுத்துவ ஆதிக்க உணர்வு படைத்த மடாலயத்தினர்க்கும் பிராமணர்க்கும் எதிரான இத்தகைய போராட்டம் தவிர்க்கவியலாததாயிருந்தது. அத்தகைய இறுக்கமான மரபுப்பிடியைத் தகர்க்கும் போர்க் குரலுக்கான கருத்துகளுக்கு ஆதாரத்தையும் பழமையிலிருந்தே தேடவேண்டியமை அன்றைய புறநிலை நியதியாகும்.

சைவ வேளாளர் எனக் கூறிக்கொண்டு சமயாசாரங்களினின்றும் பிறழ்ந்து வாழ்ந்தோரைக் கண்டு சினந்து,

சாதியாசாரங்களை இறுக்கமாகப் பேண வேண்டுமென நாவலர் வலியுறுத்தியதை பேராசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்; “சாதிமுறை தகரட்டும் சமத்துவ நீதி ஒங்கட்டும்” என்ற கோஷம் முனைப்படைந்து சமூக மாற்றத்தை விழைந்து நின்ற சக்திகள் தீண்டாமை ஒழிப்பு போராட்டத்தை முன்னெடுத்த வேளையில், நாவலர் இயக்கமும் முன்னணிக்கு வந்தது. நாவலர் சாதியாசாரம் இறுக்கமாகப் பேணப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தியமையால் நிராகரிக்கப்பட வேண்டியவர் எனும் பேர்க்கு, வருணாசிரம தர்மம் வலியுறுத்தும் அற நெறிகளை மீறும் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்கள் தவறானவை என்ற மூழைமவாதிகளின் கருத்தும் நிலவிய வேளையில் பேராசிரியர் இவ்விடயத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

நாவலர் மதவழிப்பட்ட போராட்டங்களினூடாக தேசிய உணர்வை வளர்க்கும் வகையில் செயற்பட்டதன் மூலமாக தமது காலத்துக்குரிய வரலாற்றுப் பணியை நிறைவு செய்கிறார்; பின்தொடர்ந்த தேசிய எழுச்சியின் முன்னோடியாகிறார். மாறாக, நவீன சமூகத்தின் தேசியப் பிரச்சினைகள் மேலும் பரிணமித்த கூறுகளை உள்ளடக்கியனவாகிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நாவலருக்கு (1822-1879) சமகாலத்தவராக வாழ்ந்த கோபால கிருஷ்ணபாரதி (1785-1875) ‘நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை’யில் (முதற்பதிப்பு 1861—2) சாதிப் பிரச்சினையைச் சமயப் பிரச்சினையாக நோக்கியிருந்ததைக் குறிப்பிடும்போது “கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் காலத்தில் இது ஒருவேளை பொருத்தமாயிருந்ததிருக்கலாம். ஆனால் எமது காலத்தில் சாதிப் பிரச்சினையை சமயப் பிரச்சினையாக மாத்திரம் கணிக்கவியலாது. வர்க்கப் பிரச்சினையாகவும், தேசியப் பிரச்சினையாகவும் அது இருக்கிறது”¹⁴ என்று பேராசிரியர் வலியுறுத்துகிறார்; தீண்டாமையை ஒழிக்கும் வகையிலான ஆலயப்

142 □ ந இரளிந்திரன்

பிரவேசப் போராட்டம் உள்ளிட்ட "சாதிமுறை தகரட்டும் சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்" என்ற 1966 அக்டோபர் 21 எழுச்சியின் தொடர் போராட்டங்களின் வளர்திசை மிலேயே (1969ஆம் ஆண்டில்) இதனை அவர் குறிப்பிடுவதும் "ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்று ஆலயப் பிரவேசம் ஒரு தேசியப் பிரச்சினையாகிவிட்டது"¹⁵ என அவர் வலியுறுத்துவதும் கவனிக்கத் தக்கன.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்க சிறப்பு மலரில் (1969இல்) 'போராட்டமும் வரலாறும்' என்ற தலைப்பில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: "பழைய இலக்கியங்களைக் காட்டி 'காந்தியும் சமாதானமும்' போதிப்போர் உண்மையில் மாற்றத்தை எதிர்ப்பவர்கள்; போராட்டத்தை விரும்பாதவர்கள். அவர்கள் இலக்கியத்தைத் தமது நோக்கிற்கு ஏற்பப் பயன்படுத்துகிறார்கள். வள்ளுவன் முதல் வள்ளலார் வரை, சோலோ முதல் ஷொலொக்கொவ் வரை மனிதாபிமானம் பேசியோர் தொகை பெரிதுதான், ஆனால் மனிதனது அடிமைத் தளைகள் தான் பலவிடங்களில் இன்னும் அறுபடவில்லை... 'நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொறுட்டு எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை, என்பது பழைய இலக்கியக் குரல். எல்லோரையும் உழைத்துண்ணும் நல்லவராக்கும் புரட்சியை நாடி நிற்கிறது இன்றைய உலகம் அந் நாட்டத்தின் ஒரு சிறு பொறியே சாதிப்போராட்டம்".¹⁶

தேசிய விடுதலையுடன் அதன் தவிர்க்கவியலாத பகுதியான சமூக விடுதலைக்கூறுகள் இணைக்கப்படாதமையினால், சுதந்திரத்தின் பின்னரும் தேசியப் பிரச்சினையின் இத்தகைய அம்சங்கள் தொடர்ந்தன. மகாகவி பாரதி தேசிய விடுதலையுடன் பெண் விடுதலையும் சாதியமைப்பின் தகர்வும் வறுமை ஒழிப்பும் உள்ளிட்ட சமூக விடுதலை அம்சங்கள் இணைக்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தியிருக்கிறார்; ஆயினும் அவரது மறைவின் பின் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சமுதாய வரலாறு

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 143

வேறுவிதமாக அமைந்தது: தேசிய விடுதலை சமூக விடுதலையை ஈட்டத் தவறியது. சுதந்திரத்தின் பின்னர் அப்பணி முன்னெடுக்கப்பட்டதன் பகுதியாகவே தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டம் தொடர்ந்தது.

நிலவுடமைச் சமூகத்தின் மிச்ச சொச்சமாக நீடித்த சாதியமைப்பைத் தகர்க்கும் போராட்டங்களை ஆதரித்தது போன்றே பெண் விடுதலை அம்சங்களையும் பேராசிரியர் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டி வந்துள்ளார்; பெண்ணைச் சிறையிட்டு வந்த தந்தை வழிக்கூட்டுக் குடும்பத்தின் தகர்வைக் குறிப்பிட்டதோடு¹⁷, இருகட்சிக்கும் கற்பு நெறியைப் பொதுவாக வைக்காத சமூகக் கொடுமையினால் பழி சுமத்தப்படும் அகலிகைகளின் கதையைத் தனியாக ஆராய்ந்து அந்நிலை மாற்றப்படும் சரியான மார்க்கத்தையும் காட்டியுள்ளார். ¹⁸ சமூக மாற்றத்துக்கான போராட்டத்துடன் பெண் விடுதலை இலட்சியம் இணைக்கப்படுதல் அவசியம் என அவ்வப்போது பேராசிரியர் வலியுறுத்துவதை அவதானிக்க முடியும்; தேசிய விடுதலையையொட்டி பெண்விடுதலைக் குறிக்கோள்களின் சில நிறைவு பெற்றது போலன்றிச் சாதியமைப்பில் தளர்வு ஏற்படாத நிலையில் சாதியமைப்புக்கெதிரான பலதரப்பட்ட போராட்டங்கள் தவிர்க்க முடியாதனவாயிருந்தன. அந்த வகையில் தேசிய விடுதலை வரலாற்றைத் தொடர்ந்து தேசியப் பிரச்சினையின் பகுதியாகிய சாதிப் பிரச்சினை வரலாற்று அரங்கின் முன்னணிக்கு வந்தது.

இதற்குரிய வரலாற்றுப் போக்கை பேராசிரியர் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். இலங்கையில் விடுதலைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இந்திய தேசியவாதத்தின் செல்வாக்கு பல வழிகளில் இலங்கை தேசியவாதிகளை பாதித்தது எனக் குறிப்பிடும் பேராசிரியர், இலங்கையில் நவீன தேசியவாதத்தின் தொடக்கத்தை பாரதியின் சமகாலத்தவரும் பாரதியுடன் பல வகையில்

144 □ ந. இரவீந்திரன்

ஒப்புவுமையுடையவருமான துரையப்பா பிள்ளையிற் காண்கிறார். “இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து இலங்கையிலே தேசியவாதம் படிப்படியாகப் பரிணமித்து வந்துள்ளது. இத்தேசியவாதம் முற்பகுதியிலே சமய, சமூக, கலாச்சார துறைகளிலும் பிற்பகுதியிலே, பொருளியல் அரசியல் துறைகளிலும் முனைப்பாக வெளிப்பட்டது” என்கிறார்¹⁹

பேராசிரியர் குறிப்பிடுவதுபோல, “ஆறுமுக நாவலரின் பன்முகப்பட்ட முயற்சிகளின் தருக்க ரீதியான வளர்ச்சியின் வடிவமாக”²⁰ துலங்கிய துரையப்பா பிள்ளையின் தேசியவாதம் முற்பகுதியின் முதிர்நிலையாயிருந்தது; பொருளியல் அரசியற் துறைகளில் முனைப்படைந்த தேசிய இலக்கிய நெறிஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே அரும்பத் தொடங்குகிறது. “ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதி வரையில், சமூகத்தின் அடிநிலைகளில் உள்ள மாநகர் நாவல்களிலே பாத்திரங்களாக இடம் பெறவில்லை. அதனால் இல்லாமையின் அடிப்படையில் உலகை நோக்கி மாற்றம் கோரியவர்கள் இலக்கிய உலகில் சஞ்சரிக்கவில்லை. மத்தியதர வர்க்கத்தினரே தத்தம் குடும்பப் போராட்டங்களிலும், போட்டா போட்டிகளிலும், மனப் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டிருப்பதை நாவல்கள் சித்தரித்தன. உழைக்கவும், ஊதியம் பெறவும் சாதாரண உரிமைகளுடன் வாழவும் அவர்கள் யோராடவில்லை”²¹ என்பது பேராசிரியர் கருத்து.

இலங்கையில் 1953 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தின் தேசம் பரந்த மாபெரும் ஹர்த்தால் போராட்டம் இத்தகைய போராட்டங்களின் முன்னறிவிப்பாயிருந்தது. அதன் பரிணமிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் அறுபதுகளின் தேசியப் பிரச்சினையாகிய சாதிப்பிரச்சினை முன்னணிக்கு வந்தது.

இவ்விடத்தில் பேராசிரியரது இலக்கியப் பணிய் பிரவேசம் பற்றியும் பரிணமிப்புப் பற்றியும் கவனஞ்

செலுத்துவது தரும். மாபெரும் 53ஆம் ஆண்டு ஹர்த்தால் காலத்தில் “இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் புகழகத் தேர்வு எழுதிவிட்டுச் சிலமாத காலம் விட்டிற் “சும்மா இருந்த” வேளையில் ஆர்வத்தோடு நாவல்களைக் கற்று தொகுத்தும், வகுத்தும், பகுத்தும் ஒழுங்குபடுத்தி எழுதி, 1954இல் வீரகேசரி ஞாயிறு இதழில் வெளிவந்த ‘தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ என்ற கட்டுரைத் தொடரே அவருடைய முதலாவது ஆய்வுப் படைப்பாகிய “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்”²², உழைக்கும் மக்களுடைய பேராட்டம் முனைப்படைந்து ஏகாதிபத்திய சார்பு யு. என். பி. ஆட்சியைத் தூக்கியெறிந்து தேசிய முதலாளித்துவ சக்திகள் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற வழிகோலியு மக்கள் எழுச்சிக் காலகட்டம் அது; அந்த ஆண்டுகளே (ஐம்பதுகளின் முற்பகுதியே) பேராசிரியர் பல்கலைக்கழக படிப்பை மேற்கொண்ட காலமாகும்.

அப்போது மார்க்சிய சித்தாந்தம் உழைக்கும் மக்க னிடமும் இளஞ் சந்ததியிடமும் உணர்வையும் அறிவையு ம் தூண்டும் தத்துவமாய் வீறுகொண்டு வளர்ந்தது; பேராசிரியரும் புதிய தேசிய எழுச்சியாலும் மார்க்சியத் தாலும் கவரப்பட்டார். படிப்பை முடித்து “தினகரன்” பிரதம ஆசிரியராக இருந்தபோது, 1960ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 12-14ஆம் திகதிய கல்கத்தா மாநாட்டில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பிரதிநிதியாக கலந்து கொண்டார். தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு வேகம் பெற்றிருந்த அவ்வேளையில்—அந்தப் பின்னணியில்—முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பிரதிநிதி என்ற வகையிலும் தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் என்ற வகையிலும் ஈழத்து இலக்கியத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் இயன்றவரை எடுத்து விளக்கியிருந்தது பற்றி அவர் 1981இல் எழுதியுள்ளமை²³ மனங்கொள்ளத் தக்கது.

தேசிய எழுச்சி முனைப்படைந்த அவ்வேளையில் பாரதியை முன்னிறுத்தி தேசிய இலக்கியப்பணி முனைப்படைவதாயிற்று. அவ்வியக்கத்தில் ஆர்வத்தோடு பங்கு கொண்ட பேராசிரியர் "1956இல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஏற்பாடு செய்த பாரதி விழா இலங்கையில் பாரதி இயக்கப் பரிணாமத்தில் முக்கியம் வாய்ந்தது" எனக் குறிப்பிடுகிறார்; தேசிய எழுச்சியின் காரணமும் காரியமுமான பாரதி இயக்கம் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கும்போது முருகையனின் கருத்தையும் இணைத்து செசல்கிறார்: "பாரதி விழாவின் விளைவாக எழுந்த புத்துணர்ச்சியும், தூண்டுகோலாக அமைந்துதான் 1956களில் இலங்கையில் இலக்கிய முற்போக்குவாதம் முனைப்புடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இதன் மீள்முக வெளிப்பாடாகவே "தேசிய இலக்கியம் வேண்டுமென்று கோரி நின்று குடல் கொடுத்தமை, சாகித்திய மண்டலத்தின் சீர்கேடுகளை எதிர்த்து நின்றமை, மரபு வரதிகளின் பழமைவாதத்தைச் சாடியமை, தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்காக உழைத்தமை, தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளின் ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த கோரியமை (முருகையன் "நாவலர் இயக்கம்" புதுமை இலக்கியம்—பாரதி தூற்றாண்டு முன்னோடி மலர்) இயக்க அடிப்படை யில் அமைந்தன" 24

தேசிய இலக்கியப்போக்கின் பரிணமிப்பில் மண்ணாசனையும், சமகாலப் பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்ட ஆக்கங்களும் இத்தகைய இயக்க ரீதியான போராட்டங்களினூடாக முனைப்புப் பெற்ற அதேவேளை, ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் வரலாற்றுப் போக்கை பின்னொக்கிப்பார்த்து ஒழுங்கமைக்கும் போக்கும் முன்னணிக்கு வந்தது. "கடந்த நூற்றாண்டைப் பின்னொக்கிப் பார்க்கும் பொழுது, முன் எப்பொழுதும் இல்லாத அளவில் தற்சமயம் நாவலர் ஆய்வுகளுக்கு மிகவும் வாய்ப்பான ஒரு குழுவை இருத்தல் புலனாகும். இதற்குக் காரணங்கள்

பல: நாவலர் இயக்க வளர்ச்சியின் காரணமாகவும், இந்நாட்டின் பொதுவான கலாசார எழுச்சியின் பெறுபேறாகவும் அண்மைக்காலத்தில் இலங்கைத் தமிழிலக்கியம் பலரது கவனத்தை கவர்ந்துள்ளது. படைப்பிலக்கியத் தேவைகளின் விளைவாகத் தோன்றிய தேசிய இலக்கிய இயக்கம், தொடக்கத்திலே சமகால இலக்கியங்களுக்கே முதன்மையளித்ததாயினும், தவிர்க்க இயலாதபடி விரைவிலேயே இலங்கைத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் முழுவதையும் தழுவித் தனதாக்கிக் கொள்ள முனைந்தது. ஆற்றலும் அழகும் நிறைந்த பழைய படைப்புகளிலிருந்து நவீன ஆக்கங்களுக்கு உயிர்ச்சத்துப் பெறவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தது. இவ்வியக்கத்தின் விளைவுகளில் ஒன்றாகவே நாவலர் ஆய்வுகள் சரித்திர நோக்கிலும் சமூகவியற் கண்ணோட்டத்திலும் நடைபெறலாயின. பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த தமிழிலக்கியம் துருவி ஆராயப்படும் நிலை தோன்றியது”²⁵ எனும் பேராசிரியரது கருத்து மனங்கொள்ளத்தக்கது.

தேசிய இலக்கிய மறுமலர்ச்சியே நாவலரியக்கத் தோற்றத்துக்குக் கால்கோளாயிற்று எனும் பேராசிரியர், நவீன இலக்கியப்போக்கை நாவலர் மரபின் தொடர்ச்சியாகவே காண்கிறார். ஐம்பதாம் ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்த “கூடந்த இரு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக, சமுதாயநோக்கும் தேசாபிமானமும் தமிழிலக்கிய ஆர்வமும் கொண்டு, இன்றைய தேவைகளை இலக்கியத்திற் கலந்து ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் இயங்கி வருவதும், நாவலர் மரபின் நவீன வெளிப்பாடு என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில், உண்மையான—உயிர்த்துடிப்பான—மரபு என்பது கடுமையான வரையறையற்றது; அது புனிதமான பெயர்ப்பட்டியலில் தங்கியிருக்காதது. காலத்துக்குக் காலம் தன்னைத்தானே புதுப்பித்தும் தனக்கு வேண்டிய ஜீவுசத்துப் பெற்றும் இயங்கிச் செல்வதே மரபு ஆகும்.

148 □ ந. இரவீந்திரன்

“இவ்வாறு பார்க்கும்போது நாவலர் மரபு என ஒன்று இருப்பதின் உண்மையையும், அது தொடர்ந்து இலங்கையில் இயங்கி வந்திருக்கிறது என்பதையும், அதற்குச் சில சிறப்பியல்புகள் உண்டு என்பதையும், வெளித்தோற்றத்தில் சிற்சில மாற்றங்கள் தென்படினும் அம்மரபு இன்றைக்கும் வாய்ப்புள்ள சில ஆக்கக்கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது என்பதையும், அக்கூறுகளில் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய நோக்கு, மக்கட்சார்பு, நாட்டுநலநாட்டம் என்பன சிறப்பானவை என்பதையும் அவை மறைமுகமாக வேனும் உள்ளார்ந்த சக்தியுடன் செயற்படுவதனாலேயே தற்கால ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் சிற்சில அம்சங்களில் தமிழக இலக்கியப் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டு விளங்குகிறது என்பதையும் நாம் ஐயத்துக்கிடமின்றி உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது” என்கிறார் பேராசிரியர்.²⁶

நாவலர் தமது சமகாலத்தவரின்றும் மாறுபட்டு காலதேச வர்த்தமானத்துக்கு அமைவாக முன்னெடுக்கப்படவேண்டிய வழிமுறைகளை அறிந்து செயற்பட்டவர்;²⁷ அந்தநெறி (தத்துமது கால—இட மக்களது தேவைகளை முதன்மைப்படுத்தும் போக்கு) இலங்கையில் முத்துக்குமார கனிராசர் (1780—1851)²⁸, உடுப்பிட்டி குமாரசாமி முதலியார் (1791—1874) ஆகியோரிடம் முகிழ்க்க ஆரம்பித்து²⁹ நாவலரிடம் பரிணமிப்பைப் பெற்றது; தொடர்ந்த நாவலர்மரபு இராமலிங்கம், தி. த. சரவண முத்துப்பிள்ளை, குமாரசாமிப்புலவர், (1854—1922), தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை, இடைக்கடார் நாகமுத்து, அம்பலவாணர், சோமசுந்தரப் புலவர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை போன்றோருடாக வளர்ந்த வரலாற்றை “ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்” என்ற நூலில் பேராசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளார்.

இந்த நூற்றாண்டின் ஐந்தாம் தசாப்தத்தில் (நாற்பதாம் ஆண்டுகளில்) மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர் இந்த மரபின் நேர்சீரான வளர்ச்சியை இறுதிநிலையில் வெளிப்

படுத்தினர்; ஐம்பதாம் ஆண்டுகள், குறிப்பாக 53இன் மகத்தான ஹர்த்தால் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து சமய-சமூகத் துறைகளில் இருந்த தேசிய எழுச்சி பொருளியற் துறைக்குப் பரிணமித்ததும் வீறுகொண்ட புதிய மரபு ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியையொட்டி வளரலாயிற்று. அப்புதிய மரபுடன் தன் பணியை இணைத்த பேராசிரியர் அந்தநெறி சரியான மார்க்கத்தில் தொடர்வதற்கு அயராதுழைத்தார்.

அறுபதுகளிருந்து தென்னிந்தியத் தாக்கத்தை பெருமளவில் தவிர்க்கும் வகையில் இயக்க ரீதியாகச் செயற்பட்ட அணியில் பேராசிரியரின் பங்களிப்பு மகத்தானது. நாவலரிலிருந்து மறுமலர்ச்சிக்க கால இலக்கிய வாதிகள்வரை தமிழகத்துடன் கொண்டிருந்த உறவு வலுவானது. புதிய தேசிய மரபுக்கு அவசியப்பட்ட செல்நெறியை ஒழுங்கமைக்க முடிந்தமையினால் தமிழகறு நல்லுலகெங்கும் திராவிடரியக்க மரபு தளது வரட்டுத்தனமான நடையைத் திணீத்தபோதும் இலங்கைத் தமிழிலக்கியப் பரம்பை அதனால் வெற்றி கொள்ள முடியாமற் போனது (திராவிடரியக்கத்தின் பிரதான அம்சமாகிய பிராமணிய எதிர்ப்புக்கான சமூக அடித்தளம் இலங்கையில் இருக்கவில்லை என்பதும், தமிழகத்தில் பிராமணர் கொண்டிருந்த சமூக ஆதிக்கங்களைக்கூட இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் திராவிடரியக்கத் தலைமைச் சக்தியான வெள்ளாளரே கொண்டிருந்தனர் என்பதும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய பிரதான அம்சமாகும்.)

பேராசிரியர் கோயில் பிரபந்தங்களுக்கு முன்னுரை எழுதும் போதும் “இப்பிரபந்தங்களில் இடம்பெற்ற தலக்காட்சிகள் பிரதேச வருணனைகள், ஊர்-உணர்வுகள் முதலியவற்றினடியாகவே, காலப்போக்கில் தேசிய இலக்கிய மரபு ஒன்று இந்நாட்டிலே பரிணமித்துள்ளது”³⁰ என்று தனது கருத்தை வலியுறுத்தி சமூகப் பார்வையும்

150 | ந. இரவீந்திரன்

இலக்கிய நெறியும் செழுமைப்பட உழைத்தமையை அவ் தானிக்கலாம்; மார்க்சியம் பேசி கோயில் மலர்களுக்கும் முகவுரை எழுதுவதா என்ற அர்த்தமற்ற கண்டனங் களுக்கு அவர் அஞ்சியதில்லை; அவரைப் பொறுத்தவரை சமூக மாற்றத்துக்கு அனுசரணையான விடயங்களே பிரதானமானவை; அதைவிடுத்து சமூகப் பிரச்சினையின் நிழல்களோடு³¹ மோதி தனது பலத்தை அவர் விரய முடிக்கியதில்லை.

ஈழத்து இலக்கியம் உலகப் பொதுவான தமிழிலக்கியத் தின் பகுதியேயாயினும் தேசிய இலக்கிய நெறி என்ற வகையில் ஈழத் தமிழிலக்கிய மரபு தனித்துவப் போக்குடையதாய் மிளிர்வது தவிர்க்கவியலாததாகும்: ஒரே மொழியில் வெவ்வேறு தேசிய இலக்கியங்கள் அமைவது சாத்தியமானதே. நெனே வெல்லேக்கும் (Rene Welleke) ஓஸ்டின் வாரனும் (Austin Warren) ஆக்கிய 'இலக்கியக் கொள்கை' (Theory of Literature) எனும் நூலில் ஐரிஸ், அமெரிக்க தேசங்களில் எழுந்த ஆங்கில மொழியுடான அந்தந்த நாட்டு தேசிய இலக்கியங்களை பிரித்தானிய இலக்கியத் திலிருந்து வேறுபிரித்துக் காட்டியுள்ளமையை அவ் தானிக்க முடியும்.³²

அந்த வகையில் இலங்கையின் தேசிய இலக்கியமும் தமிழிலக்கிறத்திற்கு வளமுட்டவல்ல வகையில் வளர்க்கப் பட்டது. தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக இருந்தது முதல் பேராசிரியராக மறைந்த இறுதிக் காலம்வரை வடக்கு, கிழக்கு, மலையகத் தமிழர்கள் அனைவரதும் விசேட அம்சங்களையும் அவ்வப் பிரதேசத்திற்கான மண்வாசனையையும் ஆக்க இலக்கியங்களில் வெளிக்கொணரத் துணை புரிந்தார். அவரிடம் தேசம்பரந்த விசாலமான பார்வை இருந்தமையினாலேயே அனைத்துப் பிரதேச மக்களையும் இவ்வாறு பிரதிநிதித்துவப் படுத்தக்கூடிய செயற்பாட்டுக்கு வாய்ப்பிருந்தது.

நவீன ஈழத் தமிழிலக்கியத்தின் முழுப் பரிமாணத்திலும் கவனஞ் செலுத்திய பேராசிரியர், ஒவ்வொரு பிரதேச மக்களதும் வாழ்முறையை இலக்கியமாக்கத் தகுதியானவர்களை உற்சாகமுட்டி எழுதவைத்துள்ளார்; அவ்வாறு எழுதத் தூண்டப்பட்டவர்களில் ஒருவரான மறைந்த மலையக இலக்கிய மேதை சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, தன்னால் எழுதமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை தனக்கு வளர்த்து எழுதவும் தூண்டிய முறையை பேராசிரியரின் அஞ்சலியுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³³

ஒவ்வொரு பிரதேசத்துப் பிரச்சனையையும் பேராசிரியர் தேசிய நலனின் அடிப்படையிலேயே நோக்கி, அவற்றை பிரதேசவாதமாக கொச்சைப்படுத்தும் போக்கை எதிர்த்தார். அவ்வாறே இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் தேசிய இண்பிரச்சனை அணுகியபோது, ஒருபுறம் சிறுபான்மை மக்கள் என்ற வகையில் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளை சரியான நிலைகொண்டு நோக்கி நியாயமான போராட்டங்களை ஆதரித்தார்; மறுபுறம் குறுகிய தேசியவாதமாக வளர்க்கப்படும் போக்கை எதிர்த்தார்.³⁴

1956ஆம் ஆண்டின் பின்னர் தேசிய எழுச்சியின் பெருளாதாரத் துறைப் பரிணயிப்பு முண்ப்படைந்ததைத் தீதாடர்ந்து தேசிய இலக்கியம் முழு இலங்கையிலும் ஈட்டிய இத்தகைய புத்தூக்கம் பெற்ற மறுமலர்ச்சிப் பாறை, இலக்கியப் பரப்பில் மாற்றுக் கருத்துடையோன்ற மீறியலா வரையறைக்குட்படுத்தியது; பேராசிரியர்து முன்முயற்சியுடனும் வழிகாட்டலின் கீழும் பல படைப்புகள் பரந்த நோக்கிலான தேசிய இலக்கியபோக்கை நெறிப்படுத்தியதால் மாற்றுப்போக்குடையோர் அரசியல் ரீதியில் ஏறக்குறைய திராவிடப் பாரம்பரியப்போக்கை மேற்கொண்ட போதிலும் இலக்கிய நடையில் தேசியப்போக்கை மீற முடியாதவர்களாயினர்.

152 □ ந. இரவீந்திரன்

பேராசிரியர் தொடர்பும் ஒரு காரணமாக இருந்தமை உடல் இனப்பற்றிலிருந்து தேசிய இலக்கிய நெறிக்கு விரைவாக ஈர்க்கப்பட்டமைக்கு அவரது பால்ய குண்பர்களினர் முருகையன் சிறந்த உதாரணமாவர்; கவிஞர் முருகையனின் பரிணமிப்புக்களை பேராசிரியர் மேல்வரும் மூன்று கட்டங்களாக வகுத்துக்காட்டியுள்ளார்:

1. தொடக்க நிலை (1955 வரை): காந்தீயம், வள்ளுவம், போர் வெறுப்பு, அமைதி நாட்டம், அற ஒழுக்கம் ஆகியன மேலோங்கியிருந்தன.

2. ஐம்பதுகளின் பிற்பாதி: இனப்பற்று, மொழியுரிமைகோரும் அரசியல், வாழ்க்கைத் தத்துவத்தேடல், சமூக முரண்களின் அடியான நையாண்டி வெளிப்பட்டது.

3. அறுபதுகளின் பின்: சமுதாய நீதி, பகுத்தறிவுப் பார்வை, பொதுவுடைமை நாட்டம், வாழ்க்கை அனுபவ விமரிசனங்கள் எனும் தளத்துக்கான பரிணமிப்பு.³⁵

இத்தகைய பரிணமிப்புப் படிநிலைகள் ஏனைய பல ஆக்க இலக்கியவாதிகட்கும் பொதுவாயிருந்தன³⁶ எனக் குறிப்பிடும் கவிஞர் முருகையன் பேராசிரியர் குறிப்பிடும் மூன்றாங்கட்ட வளர்ச்சிக்கு அவருடைய பால்யகால நட்பு நீடித்தமையும் காரணமாயிருந்ததெனக் கூறினார்.

1956ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து வளர்ச்சி பெற்று வந்த தேசிய இனப்பிரச்சினை அவருடைய மறைவின் போது தேசியப் பிரச்சினையாக வளர்ந்திருந்தது. அப்போதுங்கூட தேசியப் பிரச்சினையின் பகுதியாகவே தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தையே அவர் கொண்டிருந்தார்; 'ஈழம்' என்பதை ஒருங்கிணைந்த இலங்கையின் மறுபெயராகவே கருதி வந்த காரணத்தினால் இலங்கையின் தேசிய இலக்கிய மூன்னோடிகளை இனங்காட்டும் தளது இறுதிப் படைப்புக்கு 'ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்' எனப் பெயரிட்டிருந்தார்.

அவருடைய தேசிய உணர்வும் குறுகிய கண்ணோட்டத்தை விலக்கியதாயமைந்தது; தேசிய உணர்வை பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியத்தின் பகுதியாக அவர் கண்டார். எமது தேசிய இலக்கியம் ஏனைய தேசங்களின் இலக்கியங்களோடு இணைந்து ஒரே உலகத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடையவராக பேராசிரியர் விளங்கினார்.

தேசிய உணர்வுக்கான புறநிலையை உருவாக்கிய முதலாளித்துவமே ஒரே உலகுக்கான முன்தேவையையும் உருவாக்கியிருப்பதை காட்டுவதற்கு மார்க்ஸ்—ஏங்கெல்ஸின் மேற்கோளை எடுத்தாள்கிறார்: “உலகச் சந்தையைச் சுரண்டுவதன் மூலம் பூர்ஷ்வா வர்க்கம் ஒவ்வொரு நாட்டின் பொருளுற்பத்திக்கும் பொருள் உபயோகத்திற்கும் ஒரு பொதுவான உலகத்தன்மை அளித்திருக்கிறது. புதிய தொழில்களின் உற்பத்திப் பொருட்கள் உள்நாட்டில் மட்டுமல்ல, உலகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உபயோகிக்கப்படுகின்றன... தேசங்கள் உலகரீதியாக ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றன. பெளதிகப் பொருளுற்பத்தியைப் போலவே, அறிவுப் பொருளுற்பத்தியிலும் இதே நிலைமை தனிப்பட்ட நாடுகளின் அறிவுப் படைப்புக்கள் பொதுச் சொத்தாகின்றன. ஒருதலைப் பட்சமான தேசியப் பார்வையும் குறுகிய மனப்பான்மையும் மென்மேலும் அசாத்தியமாகின்றன. மிகப்பல தேசிய இலக்கியங்களிலிருந்தும் பிரதேச இலக்கியங்களிலிருந்தும் ஓர் உலக இலக்கியம் உதயமாகிறது”³⁷. இவை ‘கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை’யின் வரிகள்; இப்பகுதியை தனது ‘ஒரே உலக’ இலட்சியத்திற்கு அனுசரணையாகக் காட்டுகிறார் பேராசிரியர்.

இவ்வகையில் முதலாளித்துவத்தின் சந்தை பிடிக்கும் போட்டி தேசிய உணர்வை துணையாக்கிக் கொள்ளும் போதே ஒரே உலகக் குறிக்கோளுக்கும் அடிப்படையை

154 □ ந. இரவீந்திரன்

அமைக்கிறது. பொதுவாக ஒவ்வொரு தேசிய இனங்களிடையிலேயும் ஒடுக்குபவர்களதும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களினதுமாக இருவேறு தேசிய கலாச்சாரங்கள் உள்ளன³⁸ முதலாளித்துவ சமூகத்தில் வரலாற்றுரீதியில் தவிர்க்கவியலாத கோட்பாடாகிய தேசிய இயக்க குறிக்கோள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது யோராட்டமரய் உள்ளவரை, பாட்டாளி வர்க்க உணர்வை மங்கச் செய்யாத வரைவறைக்குள் மார்க்சியவாதிகள் ஆதரிப்பர்³⁹ அங்கே ஒரே தேசிய இனத்துள் உள்ள சுரண்டற் சிந்தனையுடனான தேசிய கலாச்சாரத்துக்கு எதிராக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் தேசிய கலாச்சாரம் தனது தவிர்க்கவியலாப் போராட்டத்தை நிகழ்த்தும் அக்காரணத்தினால் இயல்பாகவே அவை ஜனநாயக சோசலிசக் குறிக்கோளுடைய தேசிய கலாச்சாரங்களாக அமையும்; அத்தகைய ஜனநாயக, சோசலிச அம்சங்களையுடைய தேசிய கலாச்சாரங்கள் அனைத்தும் இணைந்தே⁴⁰ ஒரு உலகக் கலாச்சாரம் கட்டி வளர்க்கப்படுகிறது.

இத்தகைய புறநிலை யதார்த்தத்தை முதலாளித்துவம் இக்குறிக்கோள்களை முழுநிறைவானதாகக் முயற்சிக்கவில்லை. பேராசிரியரின் வார்த்தைகளில், "இவை முதலாளித்துவ சகாப்தம் தோற்றுவித்த வாய்ப்பான அம்சங்கள். ஆனால் முதலாளித்துவம் தனது உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகள் காரணமாக மனுக்குலம் ஒற்றுமையாகவும் அமைதியுடனும் வாழ்வதற்குத் தடையாக அமைந்து விடுகிறது. சுரண்டல் போட்டி, ஆக்கிரமிப்பு, யுத்தங்கள் முதலியனவும் முதலாளித்துவ சகாப்தத்தில் உலகளாவியனவாக உள்ளன. இந்நிலையிலேயே சோசலிசம் முதலாளித்துவத்தின் கொடுமையை நீக்கிப் புதியதொரு சமூக அமைப்பை உருவாக்கும் மார்க்கத்தை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. சோசலிசத்திலே 'மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம்' இல்லாமை யால் பேதமும் குரோதமும் மறைய வாய்ப்புண்டு"⁴¹ எனக் கூற முடியும்.

பேராசிரியரிடம் இத்தகைய பரந்த நோக்கு அமையப் பெற்றமையினால் ஒவ்வொரு பகுதிப் பிரச்சினையிலும் மனிதகுல விடுதலை குறிக்கோளுக்கு சாதக பாதக நிலைகளை அவதானித்துத் தனது ஆதரவையும் எதிர்ப்பையும் தீர்மானித்துக்கொண்டார், எடுத்துக் காட்டாக ஈரான்—ஈராக் யுத்தத்தின் போது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி புகிரங்கமாகவே ஈராக்கை ஆதரித்தது; பேராசிரியர் இவையிரண்டுமே மூன்றாமுலக நாடுகள் என்ற வகையில், மேலாதிக்கவாதிகளின் சதிகளை முறியடித்து அந்தப் போது எதிரிகட்டு எதிராக ஈரானும் ஈராக்கும் ஐக்கியப்பட வேண்டியது அவ்விதமாக உள்ளமையினால் தமக்குள் உள்ள பிரச்சினைகளை சமாதானமாகத் தீர்க்க வேண்டுமென வலியுறுத்தினார், (ஈரானின் நிலைப் பாட்டை அடாவடித்தனமானது என பலரும் வர்ணித்த போது, ஈரானின் சமூக அமைப்பு எவ்வாறு அமைய வேண்டும், தமது நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் பேணும் இலட்சியத்துடன் இருமேலாதிக்க வல்லரசுகளுக்குமெதிராகப் போராடும் ஈரான் மக்கள் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்ற கருத்தை பேராசிரியர் வலியுறுத்தினார்)⁴²

ஒட்டுமொத்தமாக தேசிய உணர்வை மனிதகுல விடுதலையின் திசைமார்க்கத்துக்கு எதிரான நடைகல்லாகப் பாவிக்கும் கபடத்தனங்களை இனங்கண்டு, காட்டி, பாட்டாளி வர்க்க தேசிய நெறியில் தேசிய இலக்கியம் உருவாக உழைத்தமை பேராசிரியரின் குறிப்பான இயல்பாகும். அவரது எழுத்துக்களினூடாகவே அவர் தேசிய இலக்கியத்திற்கு வழங்கிய இத்தகைய வரைவில் கணத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியும். தாம் வாலும் குழலைப் பிரதிபலித்து, தமது சமகால மக்களின் வாழ்வை—உணர்வை பிரதிபலிப்பதோடு அவற்றை மனிதகுல விடுதலையின் திசை மார்க்கத்திற்கு இட்டுச் செலுத்தும் வகையில் சர்வதேச உணர்வோடு படைக்கும் இலக்கியம் தேசிய இலக்கியமாக அமையும் என்பது பேராசிரியர் கருத்து.

குறிப்புகள்

1. க. கைலாசபதி
பாரதி ஆய்வுகள் NCBH, 41 — சிட்கோ
இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், சென்னை - 600 098,
முதற்பதிப்பு மார்ச் 1984 ப. 100
2. அதே நூல் ப. 37
3. அதே நூல் ப. 41
4. அதே நூல் ப. 117
5. அதே நூல் பக் 74—5
6. அதே நூல் பக் 56—7
7. க. கைலாசபதி, 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' NCBH
சென்னை 600 098, 3ஆம் பதிப்பு ஜூலை 1984,
பக் 72—4
8. க. கை, 'அடியும் முடியும்' (இலக்கியத்திற்
கருத்துக்கள்) பாரி நிலையம், 59, பிராட்வே,
சென்னை 1, மார்ச் 70. ப. 261
9. க. கை, 'ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்' பதிப்
பாசிரியர் மே. து. ராசுகுமார் முதற்பதிப்பு,
1988, பக் 18—19
10. அதே நூல் பக். 9—10
11. அதே நூல் ப. 14
12. க. கை, 'இலக்கியச் சிந்தனைகள்' விஜயலட்சுமி
புத்தகசாலை, 248, காலினீதி, கொழும்பு 6
ஜனவரி 1983, பக் 35—6
13. அதே நூல் பக் 39—40
14. அடியும் முடியும் ப 340

45. அதேநூல் ப. 345
16. இலக்கிய சிந்தனைகள் பக். 130-1
17. அதேநூல்
18. அடியும் முடியும் பக். 126, 200
19. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் பக் 111-2
20. அதேநூல் ப. 110
21. இலக்கிய சிந்தனைகள் பக். 108-9
22. தமிழ் நாவல் இலக்கியம் ப. 01
23. இலக்கிய சிந்தனைகள் ப. 29
24. பாரதி ஆய்வுகள் 218-9
25. க. கை. நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் 1979
பதிப்பாசிரியர் க. கை. ப. 12
26. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் பக் 65-6,
27. நாவலர் மலர் 1969
28. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் பக். 44-6.
29. அதேநூல் பக். 31-3,
30. கைலாசபதி (முகவுரை) "திருக்கேதீச்சரத்துக்
கௌரிநாயகி பிள்ளைத்தமிழ்" சி. இ. சதாசிவம்
பிள்ளை, யாழ் விவேகானந்தா அச்சகம் 1976
31. பார்க்க; பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் "மதமும்
மார்க்சியமும்" தாயகம் 19 அக்டோபர் 1988.
32. ரெனே வெல்லேக், ஒஸ்ரின் வாரன் "இலக்கியக்
கொள்கை" தமிழில் Dr. வி. ஐ. சுப்ரமணியத்தின்
மேற்பார்வையில் Ph.d. மாணவி எல். குளோறியர்
சுந்தரமதி, பாரிநிலையம் 59, பிராட்வே,
சென்னை மார்ச் 66, பக். 66-7
33. மாவலி 1983, ப. 6

158 □ த. இரவிந்திரன்

34. செம்பதாகை, Red Banner சஞ்சிகைகளில் ஆவர் எழுதிய கட்டுரைகளைப் பார்க்க (மேலும் இத் தொகுதியின் சி. கா. செந்திவேல் 'கைலாசபதியின் சமூகநோக்கும் அரசியலும்' ஆய்வுக்கட்டுரையைப் பார்க்க)
35. சமூகத் தொண்டன் 1981 "எமது கவிஞர்கள் -1" பேராசிரியரின் இக்கட்டுரை கவிஞர் முருகையரின் "மாடுகள் கயிறு அறுக்கும்" கவிதை தொகுப்பில் பின்னிணைப்பாக உள்ளது.
36. முருகையன் "ஒரு சில விதி செய்வோம் - கவிதைச் சிந்தனை" வரதர் வெளியீடு யாழ்ப்பாணம் முதற் பதிப்பு 1972 ப. 6
37. இலக்கியச் சிந்தனைகள் ப. 87
38. வெளிள் தேசியக் கொள்கையும் பாட்டாளிவர்க்கச் சர்வதேசிய வாதமும் — சில பிரச்சினைகள். முன்னேற்றப் பதிப்பகம் 1969 பக். 39—40
39. அதே நூல் ப. 43
40. அதே நூல் ப. 27
41. இலக்கியச் சிந்தனைகள் பக். 87—8
42. செம்பதாகை மலர் 2 இதழ் 6-7 1981 ஆனி—ஆடி ப. 5 உதயன் என்ற புனைபெயரில் "உலக அரங்கில் — அங்கும் இங்கும்."

9

கைலாசபதியும் நாவலர் ஆய்வுகளும்

அம்மன்கினி முருகதால்

"சைவர்கள் நாவலர் அவர்களை ஐந்தாம் குரவர் என்று பாராட்டி, இதுகாறும் விழா எடுத்து வந்தார்கள். இப்போது தமிழர்கள், தமிழர்கள் அல்லாதவர்கள், இத்தேசத்தவர், இத்தேசத்தவர் அல்லாதவர்கள், யாபேரும் ஏகோபித்துக் கொண்டாடும் நிலை தோன்றியிருக்கிறது."

இக்கூற்று 1972இல் நாவலர் சபையால் நாவலர் பெருமாள் ஜயந்தி விழாமலர் வெளியிடப்பட்ட போது பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையினாற் கூறப்பட்டது. இக்கூற்றிற் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களுக்கும் கைலாசபதிக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு.

நாவலர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 1822—1879 ஆண்டு வரையிலானது ஆகும். 57 ஆண்டுகள் நாவலர் ஆய்கில ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து மறைந்திருக்கிறார். கைலாசபதி 1933-1982 வரையிலான காலப் பகுதியில் 49 ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறார். இவரின் பதினைந்தாவது வயதில் இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்து விடுகிறது. இருவருக்கும் இடையே ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு கால இடைவெளி உண்டு.

160 □ அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

நாவலர் ஒரு தமிழாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், பதிப்பாசிரியர். பாடசாலை நிறுவாகர், பாடநூலாசிரியர், உரையாசிரியர், சமய சீர்திருத்தவாதி, பிறசமய எதிர்-ப் பாளர் என அவரைப் பற்றிச் சுருக்கிக் கூறலாம். அவரது பணிகள் பத்துறைப்பட்டன. அதனால் அவரைப் பற்றிப் பல்வேறு அறிஞர்களும் எழுதியுள்ளனர். 1979ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட நாவலர் நூற்றாண்டு மலரில் நாவலரால் எழுதப்பட்டனவும் பதிப்பிக்கப்பட்டனவும் போக அவரைப் பற்றி முழுமையாக எழுதப்பட்டனவும் குறிப்பிடப்பட்டவையுமான கட்டுரைகள் 277 உள்ளன என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் பேராசிரியர் கைலாசபதி 13 கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். நாவலரை பற்றி, பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையை அடுத்து அதிக மான கட்டுரையை எழுதியவர் கைலாசபதியே என்பது இவ்விடத்திற் குறிப்பிடற்குரியது. அந்த 277 ஆக்கங்களினுள்ளும் 18 ஆக்கங்களே 1950இற்கு முன் ஆறுமுக நாவலரைப் பற்றி வெளிவந்தவை. ஏனையவை 1950 இற்குப் பின் வெளிவந்தவை.

இதற்கான காரணங்கள் யாவை? 1948இல் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின் ஈழத்து இலக்கிய ஆர்வம் அதிகரித்தது. "ஈழத்து இலக்கியங்களில் ஆர்வம் ஏற்பட்டமைக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. சுதந்திரத்துக்கு முன் இலங்கைத் தமிழகமும் இந்தியத் தமிழகமும் "தாய்நாடு-சேய்நாடு" எனக் கூறப்பட்டதனால் இலங்கை இலக்கியம் தனியாக நோக்கப்படுவதற்கு எந்த முயற்சியும் இருக்கவில்லை. இந்தியத்தமிழ் இலக்கியமே இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியமாகவும் கொள்ளப்பட்டது. 1956இல் ஈழத்திலே தமிழர் சிறுபான்மையினர் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டபோது ஈழத்துத் தமிழர் முதன் முதலாகத் தாம் இலங்கையர் என்று எண்ணத் தொடங்கினர். இவ்வெண்ணத்தினாலே தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த ஆத்மார்த்தத் தொடர்பு பலவீனமடையத் தொடங்கிற்று. தேசியப் பண்பு பொருந்திய இலக்கியம்

படைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஈழத்துப் பண்டைய இலக்கியங்களைப் பேண வேண்டும் என்ற உணர்வும் பிறந்தன. இக்காலத்திற் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வு தமிழ் மக்களையும் தூண்டிற்று. பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த மூவர் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே பணிபுரிந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சிலருடன் சேர்ந்து ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் நெறியை வகுப்பதிலே முன்னின்று உழைத்தனர். ஈழ மண்டலப் புலவர் சரித்திரம் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம் என்பவற்றின் வழியே இலங்கையில் இன்பத்தமிழ் ஈழமும் தமிழும் என்பன தோன்றின. (கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞர் பெருமுயற்சிகள்.)

இந்தத் தொடர்ச்சியில் ஈழத்தில் அந்திய மத்திணிப்பு, கலாசாரத் திணிப்புகளுக்கெதிராகக் குரல் கொடுத்தவர் போற்றப்பட வேண்டியவராகின்றனர். சிங்கள பௌத்தத்தைப் பேணியமைக்காக அநகாரிக தர்மபாலவும் சைவத்தமிழைப் பேணியமைக்காக ஆறுமுக நாவலரும் போற்றப்பட்டனர்.

இந்த எழுச்சியினூடாக ஆறுமுக நாவலர் தேசிய மட்டத்திற்கு உயர்த்தப்படுகிறார். இதற்கு மேற்குறிப்பிட்ட காரணங்களுடன் வேறும் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. 1946இல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாவலர் தேசிய மட்டத்தில் உயர்த்தப்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. 1954இல் மு. எ. ச. விரைவாகப் பணியாற்றத் தொடங்கியபோது அது ஈழத்து இலக்கியத்தைச் சமய இனப் பாகுபாட்டுக்கு அப்பாலான ஒரு முயற்சியாகக் கருதியது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற கோஷம் அதன் முக்கிய கோட்பாடாக இருந்தது. அதர்வது ஈழத்து மண் வாசனையை இலக்கியம் பிரதி

162 □ அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

பலிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அந்நேரத்தில் க. கைலாசபதி தினகரன் பத்திரிகையிற் சேர்ந்து அதன் ஆசிரியரானார். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய இயக்கம் தினகரனில் முக்கியம் பெறத் தொடங்கிற்று. இதன் விளைவாக தேசிய இலக்கியம் என்ற நிலைப்பாடு வளரத் தொடங்கிற்று, கைலாசபதியும் இதுபற்றிய கருத்துக்களை தினகரனில் வெளியிட்டார். அந்த நேரத்தில் (1960) கங்கை ஆசிரியர் பகீரதனின் “ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதைகளைவிட 10 வருடங்கள் பிந்திய நிலையில் இருக்கின்றன” என்ற கருத்துப் பலவாதப் பிரதிவாதங்களைக் கிளப்பி ஈழத்து இலக்கியக் கோட்பாட்டை இன்னும் அழுத்தமுறச் செய்தது. இ. மு. எ. ச. தனது வெளியீடாக புதுமை இலக்கியத்தில் “நமது பரம்பரை” என்ற பகுதியைத் தொடங்கி ஆறுமுக நாவலர், சித்திலெப்பை, யாழ்ப்பாணத்துச் சாயியார் பற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிடத் தொடங்கிற்று. இது “எமது இலக்கிய ஆக்கத்தின் பாரம்பரியத்தையும், தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் அறிவதற்காகவும் நமக்கென ஓர் இலக்கிய வழியை வகுப்பதற்காகவும் ஈழத்து எழுத்தாளன் இலக்கிய அனாதையல்லன் என்பதை உணர்த்துதற்காகவும்” தொடங்கப்பட்டது.

இவ்வாறான ஒரு பின்னணியில் பேராசிரியர் கைலாசபதியும் தமது கட்டுரைகளில் ஆறுமுக நாவலரைப் பற்றிஎழுதத் தொடங்கினார். பேராசிரியர் கைலாசபதி நாவலர் பற்றிய ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ள முனைந்த னைக்கு அவரது யாழ் இந்துக் கல்லூரிச் சூழல் முக்கியமானதாக இருந்தது என்பது கவிஞர் முருகையனின் கருத்து. ஆறுமுக நாவலர் பணிகளின் பேறாகவே இந்துக் கல்லூரி ஸ்தாபிதமாயிற்று. மேலும் இந்துக் கல்லூரியுடன் சேர்ந்திருந்த இந்து சாதனம் இதழில் கைலாசபதி தமது கட்டுரைகளை மாணவனாக இருந்த காலத்தில் எழுதியிருக்கிறார். அந்தச் சூழல் நாவலரைப் பற்றி அறிய அவருக்கு உதவியிருக்கிறது. மேலும்

ஈழத்து இலக்கிய ஈடுபாடு காரணமாக இவர் ஈழத்து இலக்கியத்தின் பண்பாட்டு வேர்களைக் கண்டறிய வேண்டும் என்ற ஆவலினால் உந்தப் பெற்றே” ஈழத்து இலக்கிய முக்கியஸ்தர்களில் கவனம் செலுத்தியுள்ளார்: (இ. முருகையன் கைலாசபதி கூறியதாக கூறினார்).

கைலாசபதி நாவலர் பற்றி மேற்கொண்ட ஆய்வுகளை நோக்குமிடத்து அவருக்கு முன் நாவலர் பற்றி எழுந்த ஆய்வுகளின் பண்புகளையும் அவர் காலத்தில் அவராலும் அவரது சகாக்களும் அவரது பணிப்பினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளையும் நோக்குதல் பயன் தருவது.

இ. மு. எ. ச.வின் “புதுமை இலக்கியத்தில்” இ. முருகையன் பழைய ஆய்வுகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“நாவலர் பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் பல மேற்கொள்ளப்படுவதற்கும் மாநாடுகள் கூட்டப்படுவதற்கும் இ. மு. எ. ச. எடுத்த முதல் முயற்சியே ஆரம்பப்புள்ளியாய் அமையலாயிற்று.

“அதற்குமுன் நாவலர் நினைவுகள் போற்றப் படவில்லை என்று எவரும் சொல்லத் துணியார்

“நாவலர் போற்றப்பட்டார். அவருக்குப் பூசைகள் செய்யப்பட்டன. அவர் ஒரு சமய போதகர் என்ற நிலையில் மதிக்கப்பட்டார். அவருடைய ஆளுமை சைவம் என்ற சட்டத்தினுள் வகுத்து நிறுத்தப்பட்டது” ஆறுமுக நாவலருடைய பணிகளின் பயனாகத் தோன்றிய தமிழ்ச்சைவப் பள்ளிகளில் அவருக்கு குருபூசைகள் நடைபெறுகின்றன. நாவலர் பற்றி உபநியாசங்கள் நடந்தன. ஆறுமுக நாவலரின் சமயப் பணிகளைத் தொடரும் நோக்குடன் நிறுவப்பட்ட சைவ பரிபாலன சபை நடத்திய இந்து சாதனம் போன்ற ஏடுகள் நாவலர் ஆற்றிய சமய தொண்டுகள் பற்றிக் கட்டுரை எழுதின.

164 □ அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

“ஆனால் சைவமென்னும் வட்டத்திற்கு வெளியே நாவலரின் முக்கியத்துவம் உணரப்படவில்லை,”

கைலாசபதி நாவலரின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தார். நாவலர் வகுத்த புதுப்பாறை என்ற அவரது கட்டுரையில் நாவலரின் 5 முக்கிய பணிகளை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

1. தமிழிலே முதன்முதலாகப் பிரசங்கம் செய்தார்.
2. தமிழிலே கட்டுரை என்பது முதன் முதலில் இவரால் நல்ல முறையில் எழுதப்பட்டது.
3. தமிழில் எழுந்த பாடநூல்களுக்கு இவரே வழி காட்டி.
4. வசன நடையிற் குறியீடு முறையை முதன் முதலிற் புகுத்தினார்.
5. சைவ ஆங்கில பாடசாலையை முதன்முதலில் ஆரம்பித்தார்.

என்பன அவை. நாவலர் காலத்தில் தமது காலச் சமுதாய உணர்வு எதுவுமின்றித் தம்மளவில் நிறைவுணர்வுடன் பிரபுக்களுக்குப் பிரபந்தங்கள் செய்து வயிறு வளர்த்த வித்துவான்கள் இருந்தனர். அவர்களுக்கு ஆதீனங்களிலும் பட்டம் பதவிகளுக்குக் குறைவில்லை. அவர்கள் கம்பீர நடைபோட்டுத் திரிந்தனர். ஆயின், நாவலர் அவ்வாறல்ல. அவற் முற்கூறப்பட்ட வித்துவான்களைப் போல ஆதீனங்களை அணுகி சின்னப்பட்ட மாக்கவோ, வித்துவானாகவோ வர விரும்பவில்லை. அதேநேரம் தம் சக்திக்கேற்ற உத்தியோகமும் பெற்றுத் தம்மையாண்ட வெள்ளையரைப் பின்பற்றியும் அவரை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு குட்டித் துரையாகவும் வாழ விரும்பவில்லை. பார்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த நாவலர் துரை பலதரம் வற்புறுத்தியும் அத் தொழிலைப் பெற விரும்பவில்லை.

இவை இரண்டையும் ஒதுக்கித் தள்ளி பிறர் நலம் என்ற மகோன்னதமான பணிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்தார் நாவலர். அதிலிருந்து பிறந்தனவே முன் கூறப்பட்ட ஐந்து முதன் முயற்சிகள் என்று கைலாசபதி கூறுவர். இந்த ஐந்து முயற்சிகளையும் சைவம்—தமிழ் என்ற கோட்பாட்டிற்குள் பழுதறச் செய்து முடித்தவர் நாவலர் என்பது கைலாசபதியின் கருத்து. நாவலரின் வசன பாடப் புத்தகங்கள் அக்காலத்து வெளியிடப்பட்ட பாடப் புத்தகங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவையே என்பதனை 'Native Public Opinion' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகை மதித்துக் கூறியதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அதனைவிட நாவலர் வெளியிட்ட "இலங்கைப் பூமி சாத்திரம்" எழுதத் தொடங்கியிருந்த தமிழ்—ஆங்கிலம், வடமொழி, தமிழ் அகராதிகள் என்பன நாவலரின் கல்விப் பணியின் பற்றுதலினால் உருவான செய்கைகள் என்பது அவர் கருத்தாகும். நூல்களை பதிப்பிக்கும் முறையிலும் ஆறுமுக நாவலர் மக்களை நோக்கிப் பதிப்பித்தார் என்பது அவர் கருத்து. பெரிய புராண வசனத்தில் "வாசிப்போருக்கு எளிதிலே பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்தி விகாரங்களின்றி அச்சிற் பதிப்பித்தேன்" என்று நாவலர் கூறியுள்ளமையே அவர் தமது கூற்றுக்கு ஆதாரமாக வைத்தார். சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாக கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்ற பேராசையால் உந்தப் பெற்ற நாவலர் பெரிய புராணம் போன்ற சமய நூல்கள் அவற்றை வாசிப்போர்க்கு விளங்க வேண்டுமென்று எதிர் பார்த்தது தவிர்க்க முடியாததே.

"நாவலர் இலக்கிய நோக்கும் பணியும்" என்ற கட்டுரையில் கைலாசபதி நாவலர் இலக்கியங்களை எவ்வாறு வகுத்துக் கண்டார் என விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். ஆற்றல் இலக்கியம், அறிவிலக்கியம் என்ற நவீன இலக்கியப் பிரிப்பு ஆறுமுக நாவலரிடம் அவரையறியாதது ஊன்றியிருந்தமையை விளக்கியுள்ளார். இதில் க.ந.சுஷை

166 □ அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

யும் புதுமைப்பித்தனையும், டி. கே. சி. ஐயும் நாவலருடன் ஒப்பிட்டு ஆற்றல் இலக்கியம் அறிவிலக்கியம் என்ற கோட்பாடு அவரை அறியாமலேயே அவரை இயக்கிய செய்தி அவரது தமிழ்ப் புலமை என்ற கட்டுரையிலிருந்து தெளிவாக்கப்பட்டமையைக் கூறியுள்ளார். ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகளாகவும் நாவலரைக் கண்டுள்ளார். (ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்) மேலும் இந்நூலில் அவரது உரைநடைச் சிறப்பினைக் கூறுகையில்,

“கல்வியிலும் சமய சீர்திருத்தத்திலும் கருத்துடையராயிருந்த நாவலர் அன்றைய நிலையில் கிடைத்த துண்டுப்பிரசுரங்கள் பத்திரிகைகள் நூல்கள் வாயிலாகவும் பிரசுரங்கள் மூலமாயும் மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டு உழைத்தமை மனங்கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும். அவர் “வசன நடை கைவந்த வல்லாளர் எனப் போற்றப்படுதற்கு ஏதுவாக இருந்தது. இந்த உரைநடைத் தேவையை இனங்கண்டு அதற்கேற்றவாறு எழுதியமையேயாகும் என்கிறார். (P 19)

மேற்கூறப்பட்டவற்றைப் பார்க்கும்போது அவர் காலத்துக்கு முந்தியவர்கள் ஆறுமுக நாவலரைக் கடவுளாக வழிபாடியற்ற, கைலாசபதி வேறொரு கோணத்திலே நாவலரை நோக்கினார் என்பது விளங்கும். கைலாசபதியின் மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுகளால் நாவலர் பற்றிய கருத்துகள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. 1979 ஆம் ஆண்டு கைலாசபதி பதிப்பாசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் இந்த விகசிப்பை எடுத்துக்காட்டும். நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் வெளியீட்டுக்கு முன் வெளியிடப்பட்ட நாவலர் மாநாட்டு விழாமலர் (1969) போன்றவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது இவ்வேறுபாடு துல்லியமாகத் தெரியவரும்.

நாவலர் மாநாட்டு மலர் 1963

முதலாம் பகுதி நாவலரை விமரிசிப்பதுடன் அவரைத் தேவனாகப் போற்றுகின்றது. அதில் வரும் சில தலைப்புகள் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாய் அமைவன. ஞான ஞாயிறு நாவலர் பெருமான் ஒப்புயர்வில்லா நாவலன், நாவலர் எழுப்பும் முதல் வினா ஆகியன.

இரண்டாம் பகுதி நாவலர் காலப்புலவர் அவருக்கும் பீந்திய ஈழத்து உரையாசிரியர் பற்றிய எழுத்தாக்கங்களுக்கும் நாவலருடன் தொடர்புபடாத வேறு சில கட்டுரைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

மூன்றாம் பகுதி நாவலர் பற்றிய வாழ்த்து மடலாக உள்ளது.

நான்காம் பகுதி நாவலர் களஞ்சியம், அது நாவலர் வாழ்க்கைத் திகதிகள், ஆறுமுகநாவலரின் வரலாற்றுடன் தொடர்புடையோராக நாவலர் காலத்தில் வாழ்ந்த பெரியார், நாவலர் காலத்தில் நிகழ்ந்த குறிப்பிடத்தக்க சம்பவங்கள் சில, ஆசிரியர் மாணாக்கர் பரம்பரை, நாவலர் நூல்கள் என்பன தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இதில் உள்ள நாவலர் களஞ்சியம் பகுதியை பொ. பூலோகசிங்கம் தாமும் கைலாசபதியும் சேர்ந்து தயாரித்ததாகக் கூறியுள்ளார். நாவலர் களஞ்சியத்தின் செல்வாக்கை 1970 நாவலர் நூற்றாண்டு மலரில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அதிற் பதிப்பாசிரியராக இருந்த க. கைலாசபதி இதன் பதிப்புரையில் "ஈழத்தறிஞர் குறிப்பாக தாமோதரம் பிள்ளை செந்திநாதையர், துரையப்பா பிள்ளை, விபுலானந்தர், சோமசுந்தரப் புலவர், சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் முதலானோர் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் நாவலர் ஆய்வைத் தெளிவாக்கியுள்ளன" என்றும் "வேறு பல நினைவு மலர்களும் நூற்றாண்டு மலர்களும் உதவியாய்

168 □ அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

அமைந்தன” என்றும் கூறியுள்ளார். அத்துடன் “யாழ்ப்பாணத்திலே பல்கலைக்கழக வளாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதால் கிடைத்த வசதிகள் அவ்வாய்வுகளுக்கு இன்னும் உறுதுணையாய் அமைந்தன” என்பர்.

அதன் காரணமாக அவரது மேற்பார்வையின் கீழ் வெளியிடப்பட்ட இம்மலர் நாவலரின் பல்வேறு பணிகளையும் ஆராயக் கூடியதாக அமைந்தது.

முதலாம் பகுதி பத்துறை நோக்கில் நாவலர் என்பதாகும் கல்வியியல் நோக்கில் நாவலர் (இ. முருகையன்) சமூகவியல் நோக்கில் நாவலர் (க. சிவத்தம்பி) மொழியியல் நோக்கில் நாவலர் (அ. சண்முகதாஸ்) வெகுசனத்தொடர்பு, சமயம், தத்துவம், இலக்கியம் என்ற அடிப்படையில் இவரின் ஆளுமையை இக்கட்டுரைகள் கணித்தன. இப்பகுதி கைலாசபதியே கூறியவாறு நாவலரது சிந்தனைகளையும், போதனைகளையும், சாதனைகளையும் திறனாய்கிறது.

இரண்டாம் பகுதி நாவலரும் அவர் வழி வந்தோரும் பற்றியது. அது நாவலரின் வழிவந்தோர் இயங்கிய முறையையும் அவர்களின் சிறப்பியல்புகளையும் அவர்கள் நாவலரிடமிருந்து மாறியும் மாறாமலும் செயற்பட்ட விபரத்தைக் கூறுவது.

மூன்றாம் பகுதி வரலாற்றுப் பின்னணியில் நாவலரை மதிப்பிடுகிறது. இதில் இந்திய மறுமலர்ச்சி இயக்கப் பின்னணியில் நாவலர், காலத்தின் பின்னணியில் நாவலர், காலத்தின் பின்னணியில் நாவலர், போன்ற கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

நான்காம் பகுதி நாவலர் திரட்டாகும். நாவலர் வாழ்க்கையின் முக்கிய சம்பவங்களும், நாவலரியல் என்ற பகுதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூல் விபரப் பட்டியலும் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். இப்படியான பெருமுயற்சி

நாவலருக்கே மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது குறிப்பிடற் குரியது.

கைலாசபதி மேற்குறிப்பிட்ட வகையில் நாவலர் பற்றி மேற்கெண்ட ஆய்வுகள் அவரை ஈழத்து இலக்கியம் சம்பந்தமான ஆய்வுகளை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொள்ள உதவின. அவர் காலத்தில் ஈழத்தறிஞரான சி. வை. தாமாதரம்பிள்ளை, குமாரசாமிப் புலவர் பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவர் தமிழ்துறைத் தலைவராக இருந்தபோது B.A., M. A., தேர்வுக்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஈழம் சார்ந்தனவராக அளிக்கப்பட்டன. கா. சிவத்தம்பி, க. கைலாசபதி இருவருமாக இத்தலைப்புகளை எமக்குத் தந்தனர்.

வடமராட்சிக் கல்விப் பாரம்பரியம்

(எஸ். சிவலிங்கராசா)

ஈழத்தறிஞரின் இலக்கிய இலக்கண சர்ச்சைகள்

(க. அம்மன்கிளி)

ஈழத்து ஊஞ்சற் பாடல்கள் (இ. கண்ணம்மா)

ஈழத்துப் பழமொழிகள் (சு. சுபத்திரா)

ஈழத்துக் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் (சர்வஜீவதயாபரி)

இந்தக் கட்டுரைகளெல்லாம் ஈழத்திலக்கியம் பற்றிய யனவாய் உள்ளமை கவனிக்கத் தக்கது. இவ்வாறாக அவரது ஆய்வுப் பரப்பு ஈழத்தை நோக்கி விசிவடைவதற்கு நாவலர் ஆய்வுகள் உதவியிருக்கின்றன.

சாதியம் சம்பந்தமான நாவலர் கருத்துப் பற்றியும், பெண்கள் நிலைபற்றிய நாவலர் கருத்துப் பற்றியும் கைலாசபதி எந்தக் கட்டுரையிலும் குறிப்பிடவில்லை., எனினும் தீண்டாமை ஒழிப்பியக்கப் போராட்டத்திற்கு கைலாசபதி பங்குபற்றியுள்ளார். மேலும் பெண்கள் பற்றிய கருத்துகளை 'அடியும் முடியும்' என்னும் தூலில்

மலையகமும் கைலாசபதியும்— சில குறிப்புகள்

சு. முரளிதரன்

தேசிய உணர்வை மனிதகுல விடுதலையின் திசை மார்க்கத்திற்கு எதிரான தடைக்கல்லாகப் பாவிக்கும் கபட-த்தனங்களை இனங்கண்டு காட்டி பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேச நெறியில் தேசிய இலக்கியம் உருவாக உழைத்தமை பேராசிரியரின் குறிப்பான இயல்பாகும். அவரது எழுத்துகளுடாகவே அவர் தேசிய இலக்கியத்திற்கு வழங்கிய இத்தகைய வரைவிலக்கணத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.¹ இப்பொது நெறியிலின்று வதுவிலாது திறனாய்வுப் பணியாற்றிய பேராசிரியர் கைலாசபதியை மலையகம் சார்ந்து நோக்குவதும், நினைப்பதும் அவரின் பத்தாவது ஆண்டு நினைவில் அவசியமாகின்றது.

இலங்கையில் வாழ்ந்து வருகின்ற இந்தியத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் இவர்களது முக்கிய இலக்கிய முயற்சிகள் 1930க்குப் பின்னரே முகிழ்கத் தொடங்குகின்றது. 1954க்குப் பின்னரே இவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஈழத்துப் பொது இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் இணையத் தொடங்குகின்றது.² இவ்வாறு காலங்கடந்து இலங்கை

172 □ சு. முரளிதரன்

தேசிய இலக்கியத்தில் இணைந்த மலையக இலக்கியத்தை சரிவர இனங்கண்டு, அதற்குரிய அந்தஸ்தை வழங்கிய தோடு மட்டுமல்லாது அதன் போக்கினை நெறிப்படுத்தியதிலும் பிரதான பங்கு பேராசிரியர் கைலாசபதியினுடையதாகவே இருந்ததாகக் கருதலாம்.

“புலம் பெயர்ந்து வந்தமையாலும், பொருளாதாரச் சுரண்டல்களினாலும், முதலாளித்துவ அரசியலமைப்பில் அடிக்கடி நிகழும் பதனிப் போட்டிகளினாலும் குறையாடப் பிற்ற ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்த, காலமெல்லாம் துன்பக் கேணியிலே தோய்ந்து வாழும் மலையக மக்களது வாழ்க்கையும் தனிர்க்க இயலாதவாறு பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டே வருகிறது”³ எனக்குறிப்பிடும் பேராசிரியர், அம்மாற்றங்களை தொடர்ச்சியாக அவதானித்தும் அதில் ஆரோக்கியமான அம்சங்களை பதிவுகளைக்கவும் அதற்கு ஊக்கமளிக்கவும் எப்போதும் தயாராக இருந்தார்.

ஒரு புறம் திறனாய்வாளராக இருந்து மலையகப் படைப்புகளை கணிப்பிட்டுக்கொண்டு, பத்திரிகையாளராக இருந்தபொழுது அவர்கள் தொடர்பான அனைத்து அம்சங்களிலும் கவனங்கொண்டும், தான் ஏற்று நின்ற அரசியல் நிலைப்பாடு தொடர்பாக மலையகத்தில் விளைக்கவேண்டிய மாற்றங்கள் குறித்தும், தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டை பூரணத்துவம் பெறச்செய்வதற்காக மலையகத்தை முற்றாக ஆகர்ஷிப்பதற்குமாக கைலாசபதி மலையகத்தொடர்பாக இயங்கினார், என்பதற்கு அவரது செயற்பாடுகளும் பதிவுகளும் ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன.

கைலாசபதி அவர்களுக்கு பால்ய காலந்தொடக்கமே மலையகத்தோடு தொடர்பிருந்துள்ளது என்பதற்கு 1953இல் பதுளையில் இருந்த அவரது பள்ளித்தோழருக்கு அவர் எழுதிய நீண்ட கடிதங்கள் ஆதாரமாயிருக்

கின்றன. 4 பிற்காலத்தில் சிநேகம் கொண்டிருந்த மறைந்த மாமேதை சி. வி. வேலுப்பிள்ளைக்கும் அவர்க்கு மிடையான தொடர்பு ஒன்றே போதும் கைலாசபதி அவர்கள் முழு மலையகத்தோடும் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் என்பதைக் காட்டுவதற்கு.

ஆசிரியராய், தொழிற்சங்கவாதியாய், பாராளுமன்ற உறுப்பினராய், அரசியல் பிரமுகராய், இலக்கிய கர்த்தாவாய், பத்திரிகை எழுத்தாளராய், இவையாவற்றிற்கும் மேலாக அப்பழுக்கற்ற மனிதாபிமானியாய் வாழ்ந்து வரும் வேலுப்பிள்ளை என கைலாசபதி கூறியது சி. வியின் ஆளுமையின் சரியான வடிப்பாகக் கொள்ளத்தக்கது. 5

வேலுப்பிள்ளை அவர்களை கைலாசபதி வேறு இரு விதங்களின் ஒரு 'அரிய சேர்வை'யாகக் காண்கிறார். ஒன்று, சுதேசிய மேற்கத்திய வீச்சுகளின் சேர்வை; மற்றையது யதார்த்தங்களினதும் இலட்சியவாதத்தினதும் சேர்வை. 6 இந்த அருமையான வார்ப்பை உச்சமாக மக்களுக்காக பயன்படுத்த வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்தவர் கைலாசபதியே.

சி. வி. அவர்கள் தன்னால் எழுதமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை தனக்கு வளர்த்து, எழுத முடியும் என்ற நம்பிக்கையை தனக்கு ஊட்டி எழுதவும் தூண்டிய முறையை பேராசிரியரின் அஞ்சலியுரையில் குறிப்பிட்டது 7 இவ்விடத்தில் குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும்.

சி. வி. யின் மலைநாட்டுத் தலைவர்கள் பற்றிய பேனாச் சித்திரங்கள் (1958-59) தொடர் நாவல்களான வாழ்வற்ற வாழ்வு, எல்லைப்புறம், பார்வதி ஆகியன கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலே வெளிவந்த முக்கியபடைப்புகளாகும். பத்திரிகையாளராக இருந்த காலத்தில் மட்டுமல்லாது அதனைத் தொடர்ந்தும் சி. வியோடு நட்பு பேணி அவரில் உற்சாகத்தை

174 | ஈ. முரளிதரன்

ஏற்படுத்துபவராக தொழிற்பட்டுமிருந்திருக்கிறார் பேராசிரியர் அவர்கள். சி. வி. அவர்கள் எழுதிய இறுதி நாவலான “இனிப்படமாட்டேன்” ஆங்கிலத்தில் வெளிவர வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தியிருந்தார். The Holo Caust-A Story of the 1981 Ethnic Violence என்ற தலைப்பில் இதை ஆங்கிலத்தில் எழுதவைத்த பெருமை க. கைலாசபதியையே சேரும்.⁸

நவீன இலங்கை வரலாற்றின் ஒரு பகுதிக்கு உயிர்த் தோற்றங்கொடுக்கிறதென்ற முத்திரையோடு சி. வி. அவர்களின் மலையக நாட்டார் பாடல் தொகுப்புக்கு முன்னுரை வழங்கி, வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கே அதைத் தொகுக்கும் தகுதியுண்டெனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1981 யில் மலையக கலை இலக்கிய பேரவை சி. விக்கு மக்களை கனிமணி பட்டமளித்துக் கௌரவித்த விழாவில் பேராசிரியர் சி. வி. யின் ஐம்பதாண்டு எழுத்துத்துறை நிறைவு குறித்துச் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றினார்.⁹

சி. வி. யை அடுத்து அவர் மலையக முத்த இலக்கிய முன்னோடியான திரு. கே. கணேஷ் அவர்களின் பெரும் நம்பிக்கையும் அபிமானமும் கொண்டிருந்தார். கைலாசபதி அவர்கள் தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தபோது பத்திரிகையின் விருத்திக்காக ஆலோசனைக் கலந்துரையாடல்களை நடத்தும்போது திரு. கே. கணேஷ் அவர்களையும் அதில் பங்கு பெற்றுச் செய்திருக்கிறார்.

இவ்வாறு சி. வி. யோடும், கணேஷ் ஆகியோரோடும் மட்டும் கைலாசபதியின் தொடர்பு நின்றிடாது அவர்களைத் தொடர்ந்து முற்போக்கு யதார்த்தவாத மலையக இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துத் தொடரும்

தலைமுறைகளோடும் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டிருந்தார். சி. வி. யைத் தொடர்ந்து என். எஸ். எம். இராஜமயா, சாரல் நாடன் ஆகிய இருவரும் ஆக்க இலக்கியப்படைப்புகளான சிறுகதைகளை எழுதினர்.

சாரல் நாடன் எழுதிய 'எவளோ ஒருத்தி' என்ற சிறுகதையை பிரசுரித்த பேராசிரியர் கைலாசபதி அவரது ஆற்றல் இனங்கண்டு தொடர்ந்து எழுதும்படி தனது கைப்பட கடிதம் எழுதினார். என். எஸ். எம். இராஜமயாலும், சாரல்நாடனும் மலையக இலக்கியத்தின் தழைக்கைகள் என்று சி. வி. யிடம் கூறியுள்ளார்.¹⁰

மலையக உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கையில் நுந்தே பெரும்பாலான கதைகள் முகிழ்த்திருக்கின்றன அந்த வாழ்க்கை அவலம் நிறைந்ததாயும் பலவித சுரண்டல்களுக்கும், அடக்குமுறைகளுக்கும் அடிப்படுத்தப்பட்டதாயும் சோகமே நித்தியமாயும், நிரந்தரமானதாயும் இருந்து வந்திருப்பது உலகறிந்த உண்மையாகும். அத்தகைய வாழ்க்கையைச் சிறிதளவேனும் சித்தரிக்க முற்படும் கதைகளில் துன்பச்சுவை எதிர்பார்க்கக் கூடியதே என 1980இல் வெளிவந்த மாத்தளை வாழ் மூன்று பிரதான மலையக எழுத்தாளர்களின் 'தோட்டக் காட்டிலிலே' சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு வழங்கிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டு, மலையகம் ஏனைய இலக்கியத்துறைகளையிட சிறுகதைத்துறையில் பிரகாசிப்பதை சிலாகித்து, இம் மூன்று எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளையும் கவனமாக அணுகி உற்சாகமுட்டும் வகையில் நடப்பியலைப் புரிந்துகொண்டு, பூசி மெழுகாமல் இருப்பதைப் பாராட்டி தனது முன்னுரையை வடித்திருக்கிறார்.

மலையகத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் என்ன முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன என்பதில் அக்கறை காட்டியிருக்கிறார் என்பதற்கு மலையகத்தவரை சந்திக்கும் போது கரிசனமுடன் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகள். சிறு

176 □ சு. முரளிதரன்

சஞ்சிகை வெளியீடுகள் என்பனபற்றி வினவுவார் என அவர் குறித்து பலர் சொல்வதினின்று விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

தினகரனில் இருந்த காலத்தில் மலையக வேலை நிறுத்தங்கள், தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள் தொடர்பான செய்திகளை சிறந்த ஆவணங்கள் என்ற கரிசனையோடு பிரசுரித்ததையும் இங்கே நினைவு கூறவேண்டும். மலையகத்தில் வெளிவந்த, இலங்கை சஞ்சிகைகள் வரலாற்றில் முக்கிய தடம் பதித்த "தீர்த்தக்கரை" தொடர்பாக, கைலாசபதி அவர்களுக்கு பெரு நம்பிக்கை இருந்தது. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ஆரம்பித்த பாரப்பரியத்தை தொடரக்கூடிய நம்பிக்கை ஒளியினை அதில் அவர் கண்ணுற்றிருந்தார். இதனால் தீர்த்தக்கரை தொடர்பானோர்களைச் சந்தித்து அளவளவுவதில் நாட்டங்கொண்டிருந்தார்.¹¹

தாமே பாதையும் வெட்டி பயணமும் தொடருகின்றோம் என்ற மலையக இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்பான பிரகடனம் செய்து இயங்கியவர்கள் குறித்து கைலாசபதி அவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலும், பாதைகள் எப்போதோ வெட்டப்பட்டு விட்டது என்பதை மறந்து தாமே அவ்வாறு செய்கின்றோமென பிரலாபிப்பதை மறுத்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று மலையக இலக்கிய வெளிப்பாட்டுத்துறையில் முக்கிய சக்தியென கருதக்கூடிய மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் செயலாளர் அந்தனி ஜீவா அவர்களை மலையகத்தின்பால் கவனத்தை ஈர்க்கச் செய்து, செயற்பட வைத்ததிலும் கைலாசபதி அவர்களின் பங்களிப்பு இருந்திருக்கின்றது.

கைலாசபதி தனது இறுதிக்காலத்திலும் மலையக இளந்லைமுறைகளை வளர்ப்பதில் கவனமாயிருந்திருக்கிறார். என்பதை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின்

முக்கியத்துவம்மிக்க உறுப்பினர்களான இ. தம்பையா, சி. இராஜேந்திரன் முதலான மலையக இளைஞர்களை இலக்கிய செயற்பாடுகளில் உற்சாகப்படுத்தியதில் இருந்து அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு கைலாசபதி அவர்கள் தனது காலம் முழுவதும் மிகத் தாமதமாக இலக்கியப் பரப்பில் நுழைந்த மலையக பெருந்தோட்ட தொழிலாளர் இலக்கியத்தை வேகமாக வளர்த்துச் செல்ல பிரதான காரணியாக செயற்பட்டிருக்கிறார் என்றால் அவர் மலையகத்தில் கண்ணுற்ற தனித்துவமான அம்சங்கள் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவரிடம் விசாலமான உலக இலக்கியம் தொடர்பான பார்வை இருந்தது. அதன் பரிச்சயத்தோடு ஈழத்து இலக்கியத்தை நோக்கி, தமிழ் இலக்கியத்தை நோக்கி திறனாய்வுத் துறையில் இதுவரையாராலும் நிரப்பப்பட முடியாத சாதனைகளை நிலைநாட்டியிருக்கிறார். அத்தகைய ஒருவரின் வாயால் 'இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு புதிய இரத்தம் பாய்ச்சுவது மலையக இலக்கியமே'¹² என மலையகத்தின் மீது முத்திரை பொறிக்கப்படுமாயின் அது மெய்மை குறித்து ஆராயும் போது பல புதிய தகவல்கள் வெளியாகும் என்பதோடு, இனிவரப்போகும் மலையக இலக்கிய புதிய தலைமுறையினருக்கும் இது உந்து சக்தியாக இருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை எனலாம்.

சுன்றாதாரம்

1. ந. இரவீந்திரன்; தேசிய இலக்கிய கோட்பாடும் கைலாசபதியும்—தாயகம்' 20
2. டாக்டர் கா. சிவத்தம்பி; சமுத்தில் தமிழ் இலக்கியம்.
3. க. கைலாசபதி; மலையக மக்கள் பாடல்கள் முன்னுரை.
4. சி. தில்லைநாதன்; எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளரிடையே கைலாசபதி தாயகம்' 19
5. க. கைலாசபதி; மலையக மக்கள் பாடல்கள் முன்னுரை.
6. தங்கதேவன்; அட்டைப்பட ஒவியங்கள் (மல்வினை)
7. ந. இரவீந்திரன்; தேசிய இலக்கிய கோட்பாடும் கைலாசபதியும்—தாயகம்' 20
8. சாரல் நாடன்; சி. வி சில சிந்தனைகள்
9. சாரல் நாடன்; சி. வி சில சிந்தனைகள்
10. அந்தனி ஜீவா; மலலிகை ஆகஸ்ட் 91
11. எஸ். ஜோதிக்குமார் (தகவல்)
12. அந்தனி ஜீவா; இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தில்... கனவு இதழ் 17

இலக்கிய வரலாற்றுத் துறையும் கைலாசபதியும்

ஜெ. சற்குருநாதன்

பொதுவாக வரலாறு என்பது வியாக்கியானமே என பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கிறது. ஆனால் மனித சமூக வரலாற்றை முழுமையான கண்ணோட்டம் செலுத்தி அதனை மாற்றியமைக்க முயலும் மனித சக்திகள் குறைவு. ஏனெனில் வரலாறு என்பது வெறுமனே ஏட்டுக்கல்வியாகவோ அல்லது ஒரு குறுகிய ஆய்வாகவோ இதுவரை இருந்து வந்திருக்கிறது. சிலர் துல்லியமாக வரலாற்றுப் பகைப்புலத்தை கையாண்டபோதிலும் அங்கே விஞ்ஞான சமூகவியல் பார்வை செலுத்தப்படாமையால் அது நிறைவுபெறாத நிலை. நவீன முதலாளித்துவ சந்தை உற்பத்திக்கு மாற்றப்பட்டுள்ள ஆய்வாளன் அல்லது எழுத்தாளன் புறவய அணுகுமுறையால் முதலாளித்துவ குணாம்சத்தை பிரதிபலிக்கின்றன. இதனை இரத்தினச் சுருக்கமாக பிரதிபலிக்கச் செய்யும் வகையில் பிரடிக் எங்கெல்ஸ் கூறும்போது

“முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் அனைத்தையும் ஒரு விற்பனைக்கான சரக்காக மாற்றி

180 □ ஜெ. சற்கிருநாதன்

விடுகின்றனர். வரலாற்றை எழுதுவது என்பதையும் அவ்வாறே செய்கின்றனர்.”

இவ்விடயம் இன்றைய வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு பொருந்தும். சமூக விஞ்ஞானரீதியில் அணுகாமையே இவர்களது வரலாற்றுக் குருட்டுணர்விற்குக் காரணம். வர்க்கங்களின் போராட்டம்தான் வரலாற்றை இயக்கும் சக்தியென மனித நேய ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்வர். பண்டைய கால பொதுவுடமை சமூகமுறை, குலமரபு முறை போன்றவற்றில் கூட்டாக உற்பத்திப் பொருட்களை நுகர்வு செய்ய அது அவர்களின் உறவு முறையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்த அதுப் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்த முறைகள் யாவும் வர்க்கப் போராட்டமாகவே காணப்படுகிறது. இங்கு மனித துவக்கப்பாடுகளை பொருளாதார அடித்தளத்தில் இயக்கவிடுவதே பிரதான அணுகுமுறையாக உள்ளது. ஆனால் மாறாக முதலாளித்துவ சிந்தனையாளர்களே வரலாற்றை சமகாலத்திலிருந்து விளக்கம் கொடுப்பதும் இறந்தகால நிகழ்வுகளை இலட்சியமயப்படுத்துவதும் அதற்கு கருத்துரும் கொடுப்பதுமே பிரதான இலக்காக கொண்டுள்ளனர்.

டாங்கே போன்றவர்கள் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே அதை காட்ட வேண்டியது வரலாற்று ஆசிரியரின் கடமை என்றார். ஆங்கில சமூகவியலாளரோ வரலாறு என்பது ஆசிரியனுக்கும் வரலாற்று சம்பவங்களுக்கும் இடையில் நடைபெறும் கலந்துரையாடல் என்றும் வரலாற்றை கற்கும் முன் வரலாற்று ஆசிரியனைக் கற்க வேண்டும் என்றார். எனவே வரலாற்றை கற்கும் நாம் வரலாற்றுத் துவக்கப்பாடுகளையும், வரலாற்று ஆசிரியனையும் தெரிந்துகொள்ள முற்படவில்லையாயின் குறுகிய எல்லைக்குள் நாம் சென்றுவிடுவோம். மேலும் இன்னுமொன்றை நாம் கவனத்தில் கொள்வது முக்கியமானதாகும். மானிட நலம்சார்ந்த ஆய்வாளர்கள் மக்களுக்கு தெளிவான பார்வையை

அளிப்பது அவசியமர்கும். இதனை மிகவும் அழத்தமாக எங்கெல்ஸ், கார்ல்மார்க்ஸிற்கு பின்வருமாறு எழுது கிறார்.

“முன்னைய உலக கண்ணோட்டம் மற்றும் முக்கிய வரலாற்றின் தர்க்கரீதியான வரலாற்று ரீதியான அவசியமான கோட்பாடுகளை வளர்த்து ஒரு சில படைப்புகளில் வடிக்காதவரை பெரும் பாண்மையினர் இருளில் குழம்பித் திரிவார்கள்”

இந்த பெரும்பாண்மையோர் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள், அடக்கப்பட்டவர்கள், ஏழைத் தொழிலாள வர்க்கத்தினர். எனவே நாம் வரலாறு பற்றிய தெளிவான சமூகனியல் சிந்தனையை கொடுப்பது அவசியமாகும்,

தர்க்கரீதியான பொருளாதார உற்பத்தி உறவு முறை களில் வைத்து வரலாற்றுத் துறையை ஆராய்ந்தோர், மத்தியில் சிலர் மக்கள் நலம் சார்ந்த வரலாற்று பார்வை செலுத்தி வரலாற்றில் தம்மை இணைத்துக் கொள்கின்றனர். சமுதாய சக்திகள் சிறுக, சிறுக உண்மையான நிலைப்பாட்டை தெளிவுறுத்தும் சக்திகள் எழுதுவது தவிர்க்க முடியாதது. இவ்வாறு பல மொழிகளில் வரலாற்றை விஞ்ஞானபூர்வமான ஆய்வை மேற்கொண்டனர். மேற்கொண்டும் வருகின்றனர்.

எமது முதன்மை மொழியான தமிழ் மொழியில் இயக்கவியல் விஞ்ஞானரீதியான கோட்பாடுகளை அமைத்து இருளில் குழம்பித் திரிந்த மக்களையும் திசை திருப்பி புதிய உதிரத்தை பாய்ச்சியவர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி இவர் வெறுமனே மக்களை ஒதுக்கி தனது ஆய்வை மேற்கொள்ளவில்லை. அவர் எடுத்துக்கொண்ட சிந்தனையின் வாயிலாக மனிதகுல விடுதலைக்கு வழி கோலினார். என்றால் அது மிகையாகாது. இங்கு கைலாசபதி ஒருவர் மட்டும் இத்தகைய வரலாற்றுப்

182 □ ஜெ. சற்கிருநாதன்

பணியை செய்தார் எனக்கொள்வது நம்மை தவறான முடிவிற்கு கொண்டுசெல்லும் மனித நேயம் சார்ந்த விஞ்ஞான ஆய்வாளர்களில் முக்கியமானவர் கைலாசபதி என்பதை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

அரசியல், பொருளியல், சட்டம், மெய்யியல் போன்ற பல வரலாற்றுத் துறைகளுக்கு அடித்தளம் பொருளாதாரமாகும். இது இலக்கியத் துறைக்கு விதிவிலக்கன்று. சமுதாயத்தில் ஏற்படும் ஒழுங்குமுறைகளினடையே ஏற்படும் தொடர்புகளின் விளைவாகவே சட்டம், அரசியல், சமயம், தத்துவம், கலை இலக்கியம் போன்றன தோன்றுகின்றன: உற்பத்திமுறை அடித்தளம் என்றால் மேலே கூறப்பட்ட இலக்கியம் போன்றவை மேல்கட்டுமானம் என்பது மார்க்சிய ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். எனவே உற்பத்தி உறவு முறையின் பிரதிபலிப்பாகவே கலை இலக்கியம் தோன்றுகின்றன என நாம் முடிவிற்கு வருகின்றோம்.

பொதுவாக தமிழிலக்கிய பரப்பில் தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆய்வு செய்தோர் பலர். இன்னும் பலர் அத்துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களின் போக்குகளை பின்வரும் மூன்று விடயங்களில் உள்ளடக்கி விடலாம்.

1. பழமை போற்றும் பண்பில் மூழ்கிக் கொண்டு அக்காலத்தை மீள் நிலைநிறுத்தும் முயற்சி.
2. பல்கலைக்கழகங்கள், நிறுவனங்கள் போன்றவற்றுக்கு தமது பட்டப் படிப்பிற்கு ஆய்வாக சமர்ப்பிப்பது. இங்கு நடுநிலை ஆய்வு எனக் கூறப்படுவதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.
3. தமிழின் பெருமையை உயர்த்திப் பிடித்து தங்களது பண்பாட்டை பாதுகாக்கும் நோக்கத்தோடு அணுகுவது.

இப்படி தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் தனது வரலாற்று ஆய்வினை மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் வேளையில் க. கைலாசபதி புதிய பார்வையை தமிழிலக்கியத்தில் செலுத்துகிறார். இங்கு இவர் ஈழத்தவர் என்றாலும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு பொதுவானவர் என்பதை கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இவரது மானிட, விஞ்ஞான சமூகவியல் சார்ந்த பார்வைகளும், தேசிய சர்வதேசிய, கண்ணோட்டமும் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கில் புதிய வளர்ச்சியினை அடைந்தது. இவருடைய புதிய நோக்கு பலரின் விமர்சனத்துக்குள்ளாகிறது.

உலக மக்களிடத்தில் முதற் தோற்றக்கலை வாய் மொழிப் பாடல்கள். இது எமது தமிழ் இனத்துக்கு விதிவிலக்கல்ல. மனித இனத்தின் தோற்றப்பாடுகளுடன் இணைந்தது கலையிலக்கியம். இது எல்லா இன மக்களுக்கும் பொதுவானவை சிந்துவெளி நாகரீகத்தில் தோன்றிய திராவிட வகுப்பினர் தென்னிந்தியாவில் எப்போது தமது கால்பதித்து தமது : வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர் என்பது இன்னும் : ஆய்வுக்குரியனவாகவே இருந்து வருகின்றது. ஆனால் ஆதிகால தாய்வழி சமூக அமைப்பினை நிலை நிறுத்துவதாக இப்பகுதியில் சக்தி வழிபாடு பிரதானமானதாக இருந்து வருவதை தனது ஆய்விலே விரிவாக தெளிவாக்கினார். க. கைலாசபதி.

குல மரபுகளும், உற்பத்தி உறவுகளும் கொஞ்ச கொஞ்சமாக வளர்ந்து வந்த அறிகுறியை காட்டும் சங்க காலத்தில் கொற்றை என்ற சக்தியை வழிபட்டதனை தெளியுறுத்திய அவர் குலமரபுகளின் ஒரு தலைவனாக முருகக்கடவுள் உருவானதையும் புலப்படுத்த தயங்க வில்லை. பொதுவாக இத்தகைய கண்ணோட்டங்கள் செலுத்தாமல் மேலோட்டமாக நுனியில் மேய்ந்து ஆய்வு செய்து மக்களுக்களிப்பது நம்மவர்களின் வேலையாக போய்விட்டது. இது கற்பனாவாதிகள் முடிவிற்கு

184 □ ஜெ. சற்கிருநாதன்

இவர்களை கொண்டு சென்று கருத்து முதல்வாதம் நிலை எய்துவதை இவர்கள் அறியார்.

சங்ககால சமுதாய முரண்பாடுகளை மூடி மறைத்து அங்கு நிலவிய நிலமானிய அமைப்பினையும், சொத்துடைமை சமூக அமைப்பு உருவாகிய விதத்தை அறியாமல் அங்கு இலக்கியங்களை பெருமை பண்பு எதற்கு? பயன்படும் இங்குள்ள பொருளாதார சமூக அடித்தளத்தை ஆராயாமல் இலக்கியங்களையும், அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை மட்டும் ஆராய்ந்தால் என்ன பயன்? ஆனால் அங்குள்ள இலக்கியங்களும், அவற்றை இயற்றிய புலவர்களும், அவர்கள் மன்னர்களை துதிபாடிய விதமும் நாம் ஆராயத் தக்கன. மேலும் இத்தகைய போக்குகளால் மக்கள் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

சங்க காலத்தில் அமைதியான சூழ்நிலையில் மக்கள் சீரும் சிறப்பும் பெற்று காதல், வீர வாழ்க்கையில் ஊறித் திளைத்தனர் என பொதுவாக கூறுவது எம்மவர்களின் மரபு. ஆனால் புலவர்கள் அரசரை அணுகி பாடியதற்கான காரணங்களையும் மக்கள் வாழ்க்கை அவலங்களுக்கு காரணமான பொருளாதார முரண்பாடுகளையும் நாம் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். இந்த இடத்தில்தான் கைலாசபதியின் பார்வையை சுவக்கமாக கண்டு கொள்ளலாம். அநாகரீக நிலைக்கும், நாகரீக நிலைக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் நூற்றுக் கணக்கான குல மரபுகள் காணப்பட்டன. சங்க காலத்தில் இது பொதுவுடைமை கருத்தின் ஒரு அம்சமாக இருந்தது. இப்படி நூற்றுக் கணக்கான குல மரபுகள் உலகத்தை கையாள, பழகியிருந்தன. இக்குல மரபுகளிலிருந்து தமிழகத்தில் மூவேந்தர் அரசு பரம்பரை தோன்றியது. இது அரசு என்ற கட்டமைப்பில் வந்து நின்றது. தெளிவாக வலியுறுத்திய க. கைலாசபதி மூவேந்தர் பெண் குல சிந்தனையாலும்,

மண்ணாசை, காரணமாகவும் போர் தொடுத்ததையும் அப்போரை வலியுறுத்திய புலவர்கள் தோன்றி அவர்களின் புகழ்பாடி செல்வச் செழிப்பில் வாழ்ந்தனர். சங்க காலத்தில் போர்களின் விளைவாக எண்ணற்ற உயிர்கள் இறந்தன. மரண ஓலங்கள் ஒலித்தன. அபலைகள் உருவாகினர். இப்போர்களை வர்க்கப் போராட்டம் வழி நடத்தியது. இதில் அமைதி காணும் முயற்சியாகவே சங்க இலக்கியங்கள் தோன்றியது என தமது பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

சங்க கால இலக்கியத்தின் வழி நூல் தொல்காப்பியம் “வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே நிகழ்ச்சியவர்கட்டாகலான” என உரைப்பதிலிருந்து உயர்ந்தோர், இழிந்தோர் என இருவகை பாகுபாட்டை உணர்த்தியவர். வர்க்கச்சார்பையும் புலப்படுத்தியுள்ளதை தெட்டென புலப்படாமல் போக சங்க இலக்கியங்களுக்கு வழி நூலாக காணப்படும் தொல்காப்பியம் அதன் வழி நூலாக வந்த எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டில் இத்தகைய வர்க்க முரண்பாடுகள் தவிர்க்க முடியாதுதானே. இதனை விட்டு சங்கம் அமைத்து அது தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தது என்ற மரபு பற்றிய ஐதீகங்கள் இன்று நம் மத்தியில் இவை வழங்கி வருவது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் விட்ட தவறுதான் காரணம் என்பது சொல்லாமல் விளங்கும். இத்தகைய ஆய்விருந்து முழுமையானது என்று சொல்லாவிட்டாலும் பிரதான சமூகனியல் பார்வை செலுத்தி உண்மையான நிலையை விளக்கியவர்க. கைலாசபதி. மேலும் அத்தகைய ஆய்வு துறைக்கு முன்னோடியாகவும், வழிகாட்டியாகவும் தமிழ் உலகில் தின்றார் என்றால் அது மிகையாகாது. தாயக சஞ்சிகையில் அவர் எழுதிய “சங்கம் முதல் இன்றுவரை” என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சங்க காலம் என்ற வாய்ப்பட்டை ஒரு கணம் நாம் கருதுகோளாக

186 ப ஜெ. சற்குருநாதன்

இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை வரலாற்றடிப்
படையில் நோக்கினால் பல மாற்றங்கள்
நிகழ்ந்து வந்திருப்பது கண்கூடு”

என கூறிய இவர் அவ் மாற்றங்கள் பொருளாதார முரண்பாடுகளில் வளர்ந்தது என்பதை புலப்படுத்த தயங்களில்லை. இந்த பொருளாதார முரண்பாட்டின் மேல்தளத்தில் அதனை சீர் செய்வதற்கு சமயம், தத்துவம், தெய்வீக மரபுகள் என்பன வந்துசேர்ந்ததையும் அது ஆளும் வர்க்கங்களுக்கு சார்பாக இருந்து வந்ததையும் விளக்க தயங்களில்லை. அதனை சங்கமருணிய காலப் பகுதியிலிருந்து தொடங்குவோம்.

வீரயுகத்திலே ஆதிகால பொதுவுடமை புராதான சமூக அமைப்பின் மிச்சங்களாக இருந்த குடிகளும், குலங்களும், இணைக்குழுக்களும் இருந்த சமூக அமைப்பில் போர்கள். கடுமையாக நிகழ்ந்தன என்பதை அறிந்தோம். சங்க காலத்தில் சமணர்கள், சைவத்தினை விட செல்வாக்கு குறைந்த நிலையில் இருந்தாலும் சங்க மருணிய காலப்பகுதியில் அவர்களுடைய செல்வாக்கு உயர்வடைவதை நாம் காணலாம். இடைவிடாத போர்கள் நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டில் மறைமுகமாகவோ, நேரடியாகவோ தலையிடுவது வரலாற்றில் நாம் கண்ட உண்மை. அது இனம், ஒரு மொழி பல மொழிகளில் கலத்தல், சமயங்கள் ஊடுருவல் போன்ற பல செல்வாக்கு முனைபெற்று தலையிடுவதை காணலாம். இதற்கு பின்னால் வர்க்கச் சார்புத் தன்மை இருப்பதை சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் அறிந்து கொள்வர். இது சங்க மருணிய கால வழக்கன்று. சமண சமயமும் அதனோடு இணைந்த வாணிக வர்க்கமும் புதிய பொருளாதார முரண்பாட்டினை தோற்றுவித்தன. இதனோடு பௌத்த சமய வருகையும் இணைந்திருந்தது.

சங்ககால சமுதாய போராட்டங்களை பயன்படுத்தி அதிக செல்வாக்கைச் செலுத்திய களப்பினரும் அவர்

களிலே இணைந்து வடமொழியும் இக்கால சமூக அமைப்பில் தோற்றுவித்த பொருளாதார முரண்பாடுகளை அவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இரும்பை கையாண்ட விதத்திலிருந்து வெற்றி கண்ட இக்கால மக்கள் விவசாய சூழலிருந்து சிறு கைத்தொழில் துறையில் கவனம் செலுத்தினர். இதன் உடன்பாட்டான விளைவாக வாணிக வர்க்கம் தோன்றியது. இதனால் பண்ட பரிவர்த்தனை மேற்கொள்ளப்பட்டது. விவசாய குடி மக்களிடமிருந்து வேறுபட்ட சமூக அமைப்பு உருவாக அது செல்வச் சிறப்புடன் வாழத் தலைப்பட்டது. இச்செல்வ சிறப்பானது அங்கு வாழ்ந்த மன்னர்களை கௌரவித்து தனது வர்க்க நலம் சார்த்த நடவடிக்கைக்கு சமயம், வர்ண பாகுபாடு ஆகியவற்றை பயன்படுத்தியது. சடங்கு சம்பிரதாய உறவு முறைகளை வளப்படுத்தியது. சமண சமயத்தின் அறக்கருத்துக்களை சமுதாயத்தில் நிலைபெறச் செய்து வெற்றி கண்டது. இவ்வறக் கருத்துக்களை சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை, காப்பியங்களிலும், திருக்குறள் போன்ற நூற்களிலும் காணலாம். பதிவிவன் கீழ்கணக்கு நூல்கள் பல இவ்வாறு எழுந்தவையே. சமண சமய கருத்தானது ஊழ்வினை ஒருவர் செய்த விளைகளுக்கேற்ப அமையும் என்றும் அவரவர் துன்பத்திற்கு அவரே காரணம் என வலியுறுத்தியது. இதேபோல பௌத்த சமயம் கொல்லாமை, துறவு, பிறப்பால் உண்டாகும் நல்வினை தீவினை ஆகியவற்றை உணர்த்தி நின்றது.

திருவள்ளுவர் தனது திருக்குறளில் வணிகருக்கும் ஏழை மக்களுக்கும் ஒரு சமரசத்தை ஏற்படுத்தி வெற்றி கண்டார். மேலும் அவர் செல்வத்தின் சிறப்பை வலியுறுத்த தயங்கவில்லை. இதேபோன்று மணிமேகலையிலும் பௌத்த சமய கருத்துக்களை காணலாம். இவ்வாறு அடித்தள பொருளாதார முரண்பாட்டின் விளைவாக இவ் இலக்கியங்கள் தோன்றின என்பதை தக்கச் சான்றுகளுடன் க. கைலாசபதி விளக்கியுள்ளார்.

188 □ ஜெ. சற்குருநாதன்

நீலகண்ட சாஸ்திரியார் தென்னக வரலாற்றை கலைப்பட பல தகவல்களை திரட்டி மிகப் பெரிய முடியற்சியாக செய்தபோது பொருளாதார முரண்பாட்டினை நூனுகி ஆராயாமல் சென்றது கவலைக்கிடமானது. அதனை நேர், சீர் செய்யும் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றவர் க. கைலாசபதி என்பதில் சந்தேகமில்லை. சங்க மருவியகால நடுகல்வழிபாடு, மந்திரங்கள் தோன்றிய வழிமுறைகள், மகளீர் பேய் உருவ நிலைப்பாடு என்பவற்றில் தெளிவான பார்வை செலுத்தியுள்ளார். அது தனியாக ஆராயப்பட வேண்டியவை.

அடுத்து நாம் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் சைவ, வைணவ சமயங்களின் எழுச்சியும் பக்தியிலக்கிய செல்நெறியின் மூலாதாரங்களை அறிதலுமே ஆகும். இதனை இவர் "பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்" எனும் நூலில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். முன்பு வணிக வர்க்கத்தின் சார்பான சமயங்கள் எப்படி செல்வாக்கு இழந்து சைவ சமயமும் அதன் தத்துவ விடயங்களும் தோன்றின என்பதை நாம் நோக்க வேண்டும். நமது பழந்தமிழ், சைவத்தமிழ் ஆய்வாளர்கள் இதன் பக்தி ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடி சைவ உன்னத நிலை எய்திய காலப் பகுதி என பெருமையாக பேசிக் கொண்டாலும் அதற்குள் மறைந்திருக்கும் முரண்பாட்டுத் தன்மையை விளங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. சங்க மருவியகால வணிக வர்க்கம் சார்பாக எப்படி சமண, பௌத்த சமயங்கள், சடங்குகள் துணை நின்றனவோ அதே போன்று வணிக வர்க்கத்தின் வீழ்ச்சி சைவ, வைணவ சமயத்தின் எழுச்சிக்கு அத்திவாரம் எனலாம்.

வணிக வர்க்கத்தின் செல்வச் சிறப்புடன் வாழ்ந்தனர் அவர்களுக்கு துணையாக நின்ற சமய நிறுவனங்களையும் நாம் கண்டோம். அரசர்கள் இந்த வணிக வர்க்கத்தினர்களுக்கு சமுதாயத்தில் பிரதான இடத்தை வழங்கியிருந்தனர். வணிக வர்க்கத்தினரும் அவர்களது சமய

நிறுவனங்களும். பெரும்பாலான நிலங்களை வைத்திருந்தன. பழைய சைவ கோயில்கள் அதனை அடுத்த நிலங்கள் யாவற்றையும் சமண, பௌத்த சமயத்தினர் பயன்படுத்தினர். இதனை உணர்ந்த நிலக்கிழாலர்கள் உழவுத் தொழிலின் அடிநிலையாக கைத்தொழில் கிராமப்புற அமைப்பில் உருவாகி வருவதை அறிந்தனர். நிலச் சொந்தக்காரர்களாகவும், கிராமப்புறப்பகுதிகளில் முக்கியமானவர்களாகவும் இருந்த இவர்கள் அந்த வாணிக வர்க்கத்தை எதிர்த்து போராட்டம் நடத்தினர் இப்போராட்டத்திற்கு அணுசரணையாக சைவ சமயத்தையும் ஆழ்வார்கள் வைணவ சமயத்தையும் பேருதவியாக கொண்டனர். அக்காலப்பகுதியில் பஞ்சம் நிலவிய சூழ்நிலை காரணமாக மக்கள் அவதிப்பட்டதையும் துணைகொண்டு நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பக்தி இலக்கியத்தை தொடர்ந்தனர். சைவ, வைணவ தத்துவங்களும் மக்களை கவர்ந்த பண்ணிசை பாடல்களாலும் பக்தி இலக்கிய நெறி வளர்ந்தது. சமண, பௌத்த சமயங்களுக்கு எதிராக கடுமையான கண்டனங்களும் செய்தனர். சைவரும், வைணவரும் தமது பக்தி நெறியாலும் வர்க்கநலம் சார்ந்த மனப்பான்மையாலும் மக்களிடத்தில் இவர்களுடைய கருத்துக்கள் வேரூன்றின. மக்கள் மனம் மாற தவிர்க்க முடியாதபடி அரசர்களும் தங்களது வர்க்கநிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொண்டனர். சைவ, வைணவத்தின் கலை வடிவங்களும் உருவாகின. இப்படியாக பெருளாதார முரண்பாடுகளின் விளைவாகவே பக்தி இலக்கிய நெறி உருவானதை க. கைலாசபதி தனது ஆய்வுகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆனால் இந்த பல்லவர்கள் யார்? எங்கிருந்து வந்தார்கள், எப்படி தோன்றினார்கள் என்பது இன்னும் ஆய்வுக்குரியதாகவே இருக்கிறது.

இதே போலவே அடுத்து வந்த காலப்பகுதியிலும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் விளைவாக ஏகாதிபத்தியமாக

190 □ ஜெ. சற்குருநாதன்

விரிவடைந்ததையும் அவர் விளக்கியுள்ளார். வணிகருக்கு எதிராக நிலக் கிழாலர்கள் பயன்படுத்தி பக்தி மார்க்க போராட்டம் வெற்றி பெற்று அரசு ஆதரவிலே நிலை பெற்றுவிட்டதை உணர்ந்தனர். இதனை மேலும் உறுதி செய்வதற்கு நிலைப்பேருள்ள அரசியல் நிறுவனமொன்று தேவையாக இருந்தது. ஏனெனில் தமது நிலவுடமை ஆதிக்க நிலையை வைத்திருக்கவே பல்லவ பேரரசு காலத்தில் பல்லவர்களுக்கும், குறுநில மன்னர்களான சோழர்களுக்கும் கடுமையான போர்கள் அடிகடி நிகழ்ந்தன. பல்லவ அரசர்களுடைய பலவீனத்தை பயன்படுத்தியும் தனது படைபலத்தை பெருக்கியும் பல்லவருக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சோழர்கள் வெற்றி கண்டனர். இந்த வெற்றியால் ஒரு பேரரசை கட்டிக் காப்பதற்கு புதிய நிருவாக முறையினை சோழர்கள் கட்டியெழுப்பினர். இங்கு அரசின் ஆளுவர்க்க சார்பான இயந்திர ரீதியான அமைப்பு முறை தோன்றிற்று சோழர் நிருவாக அமைப்பினை கூறவந்த நீலகண்ட சாஸ்திரியார்

“குறிப்பிடத்தக்க திறமை வாய்ந்த நிர்வாக முறை ஒன்றினை சோழர் கட்டி வளர்த்தனர். கடுமையான மத்திய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் அமைந்த இந்த நிர்வாகம் உள்ளூர் துறையில் மிகப் பெரிய அளவில் சுயாட்சியை உறுதி படுத்தியது.”

உள்ளூர் சுயாட்சியை உறுதிபடுத்த நில உடமை யாளரும், கோயில்களும், துணையாக இருந்ததை மறுக்க முடியாது. பல்லவர் கால பக்தி இயக்கம் இங்கும் சாம்ராஜிய விரிவாக கொள்ளப்பட்டது. இங்கு உற்பத்தி உபரிகளில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் நிலமானிய அமைப்பு முறையினூடாக ஆண்டான் அடிமை முறை வளர்ந்து இங்கு வர்க்க முரண்பாடுகள் வெளித்தோற்றமாக புலப்பட்டன. அரசனின் போர்த்தளபதிகள், சிறப்பு யிக்க வீரர்கள் என்போர் நிலப்பிரப்புக்களாக மரறினர். சோழ

சாம்ராஜ்யியத்தில் இத்தகைய வர்க்க வித்தியாசத்தை முடிவற்றக்க கோயில்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. கோயில் ஒரு நிலவுடமை நிலையமாக விளங்கியது. இதனை பயன்படுத்தி சோழர்களும், படைத்தளபதிகளும் மக்களை சுரண்டினர். இத்தகைய பொருளாதார முரண்பாட்டினை ஆராயாத சிலர் சோழ சாம்ராஜ்ய நிலை அமைதியான நிலை என கூறுவர். இதனை இயக்கனியல் ரீதியான விளக்கத்தினை முன் வைத்தார் கைலாசபதி.

சோழ சாம்ராஜ்ய நிலவுடமையாளர் அல்லது வேளாளர் முக்கியமான இடத்தை பிடித்ததும் இவர்கள் தங்களது வர்க்க நிலையை பேண சோழசாம்ராஜ்யத்துக்கு பொதுமையான சமய காப்பிய தத்துவங்களை கொடுத்தனர். எனவே காப்பியங்களும் புராணங்களும் தேசிய இலக்கியமாக சோழர் காலத்தில் இருந்ததை நாம் புறக்கணிக்க இயலாது. சித்தாந்த சாத்திரங்கள் போன்ற பல சமய தத்துவ நூல்கள் எழுந்தமைக்கு ஒருவித சமரச முயற்சியே காரணமாகும். எப்படி ஐரோப்பியர் நிலமானிய அமைப்பை கத்தோலிக்கச் சிறுச்சபை காத்து நின்றதோ அதே போல சோழ சாம்ராஜ்யத்தையும் சைவ, வைணவ கோயில்கள் காத்து நின்றன என்றால் அதுமிகையாகாது. இது எவ்வரலாற்று இயக்கத்திற்கும் பொதுவான தன்மை இதனை உணர்ந்து தனது இலக்கிய பார்வையை செலுத்த அவர் தயங்கவில்லை.

ஐரோப்பியர்களின் செல்வாக்கும் முஸ்லீம் சமய வருகையும், ஐரோப்பிய நாடுகள் பல-புதிய மறு மலர்ச்சியின் விளைவாகவும் தங்களது பொருளாதார தன்மையை தேடி நாடுகாண் பயணங்களில் ஈடுபடவும். அதனது தாக்கம் தென்னகத்திலும் இடம்பெற்றன. புதிய மாற்றங்கள் தமிழகத்தில் வந்து சேர்ந்ததை பொறுக்க முடியாத அரசர்களும், புலவர்களும் பண்பாட்டுத் தூய்மையை வேண்டி நின்றனர். சோழ சாம்ராஜ்ய சிதைவையொட்டி நிலமானிய உற்பத்தி முறை சீரழிந்தது.

192 ப ஜெ. சற்குருநாதன்

வர்க்க முரண்பாடுகள் அதிகரித்து பல வர்க்கங்களாக சிதைவுற்றது. நிலவுடமை சமூக அமைப்பிலிருந்து முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பிற்கு மாறுவதற்கான அறிகுறிகளை காட்டி நின்றன. இப்படி பல மொழிகள், சமயங்கள் ஐரோப்பியரின் வருகையால் தமிழில் பழமை பேணும் பண்பு குறைநிலை உருவாகியது. இதனை நிலைநிறுத்த தெய்வீக உருவங்களை சித்தரித்து சோம்பேரி கவிஞர்களாக புலவர்கள் வாழ்ந்தனர். மக்கள் கோயில்களுக்கு அளித்த மானசீக உணர்வு அவர்களை மேலும் சோம்பேரிகளாக்கியது. ஆனால் பொருளாதார முரண்பாடுகளும் சமூக இயக்க சக்திகளும் கூர்மையடைந்து மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன.

இப்படிப்பட்ட சமூக அமைப்பு பழமை, தத்துவம் போன்றனவற்றை போற்றினாலும் அது மாறி கொண்டிருந்தது. ஏனெனில் உற்பத்தி உறவு முறைகள் அப்படி. இக்கால கட்டத்தில் உலக முதலாளித்துவ ஒரு யுக பிரவேசமாக கைத்தொழில் புரட்சி ஏற்பட்டது. இதன் வாயிலாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் தேசிய வாதம் தலை தூக்கியது. பல அறிவியல் ரீதியான கண்டு பிடிப்புகள் ஏற்பட்டன. தமது நாட்டிற்கு கைத்தொழில் மூலம் பொருள் தேடி கீழைத்தேய நாடுகளை நோக்கி இந்த நாடுகள் போட்டா போட்டி போட்டுக் கொண்டு களத்தில் குதித்தனர். பிரான்சு, பிரித்தானியா, போர்த்துக்கள், ஸ்பானியா போன்ற நாடுகள் இதில் அதிக அக்கறை கொண்டன. தமிழகத்தை பொறுத்தவரையில் அதனுள் பொருளாதார நிலைமையும், பழைய நிலமானிய அமைப்பு முறையின் சாதி, சடங்கு, மூடநம்பிக்கையின் சின்னம் ஆழமாக வேரூன்றியிருந்தது.

இக்காலக் கட்டத்தில் இந்தியாவின் பகுதிகளை பிரான்சு, பிரித்தானியா, கைப்பற்றி பின்னர் பிரித்தானியா தனது படைபலத்தை பிரயோகித்து ஏனைய நாடுகளை வீரட்டி தனது ஏகாதிபத்திய சுரண்டல் முறையின் கீழ்

இந்தியாவை கொண்டு வந்தது. இதனை தனக்கே உரித்தான பாணியில் கார்ல்மார்க்ஸ் கூறும் பொழுது.

“பிரித்தானியரால் இந்துஸ்தானிற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துன்ப துயரம் அது முன்னால் உற்ற வேதனையிலிருந்து சாராம்சத்தில் மாறுபட்டதாகவும் அதனைவிட பன்மடங்கு கொடியதாகவும் உள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.”

இந்த இரத்தினச் சகுக்கமான பொருள் பொதிந்த வாசகம் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியான தமிழகத்திற்கும் பொருந்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. தமிழ் சமூக அமைப்பில் சடங்கு, சம்பிரதாயம், மூடநம்பிக்கை, பழைய மரபு இறுக்கப்பட்ட நிலை, குருகல்வி முறை போன்ற பல விடயங்கள் சீரழிந்து கொண்டிருந்தன. பிரித்தானிய வருகை எப்படி தமிழக பொருளாதார கட்டமைப்பை மாற்றியதோ அதே போல் அதன் மேல் கட்டுமானமாகிய இலக்கியத்தையும் பாதித்தது. தமிழ் இலக்கிய போக்கு இங்கு புதிய செல்நெறி ஐரோப்பிய தொடர்பால் ஏற்படுகிறது. இதனை பல இடங்களில் விளக்கியுள்ளார் கைலாசபதி அதன் உள்ளக முரண்பாட்டுத்தன்மையும் கூறியுள்ளார்.

பிரித்தானியாவின் ஆட்சியின் விளைவாக ஒரு மத்திய தர வர்க்கம் தோன்ற வர்க்க முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்தன. கத்தோலிக்க மத வருகை அதை போதித்த பாதிரிமார்களின் தமிழ்ப்பற்று (இந்த தமிழ் பற்று வேறு வகையில் எழுந்தவை. அதனை ஆராய இது சந்தர்ப்பமன்று) ஐரோப்பிய இலக்கிய செல்வாக்கு தமிழ் இலக்கியத்தில் ஊடுருவல் ஆங்கில கல்வியின் விரிவாக்கம் போன்றன தமிழ் இலக்கிய போக்கில் புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தின. இது ஐரோப்பிய வருகையால் ஏற்பட்ட

ஒரு வரப்பிரசாதமாகும் எனலாம். ஆயினும் இதற்கு பின்னால் சுரண்டல் வடிவம் நிலை கொண்டிருந்தது.

ஐரோப்பியரின் பிரதான கண்டு பிடிப்பான அச்ச இயந்திரம் மானிட வர்க்கத்தினர்க்கு புதிய அத்தியாயத்தை தொடரங்கி கொடுத்தது. பிரித்தானியாவின் முதலாளித்துவ சுரண்டல் முறைக்கு பயன்பட்ட அச்ச இயந்திரம் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள் கையில் இருந்தது. வர்க்கப் போராட்டத்தை தடை செய்யவும் தமது சமயத்தின் வாயிலாக முதலாளித்துவதிற்கு வழி தேடவும் முயற்சித்த இப்பாதிரிமார்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் அச்ச இயந்திரத்தின் பணியை தொடங்க விட்டனர். ஐரோப்பிய ரால் பல நாடுகளில் பல்வேறு கலகங்கள் நிகழ்ந்தன. பல நாடுகள் தேசிய, சமூகவியல் விடுதலை வேண்டி நின்றனர் கைத்தொழில் புரட்சியின் விளைவாக நிலமானிய அமைப்பு உடைந்து முதலாளித்துவ கோரபிடி கருக்கட்டத் தொடங்கியது. முடியாட்சிகள் பல சரிந்தன. முதலாளித் துவத்தின் சுரண்டல் முறைக்கெதிராக தொழிலாளர் வர்க்கம் ஏற்கனவே தனது வரலாற்றுப் பாதையை தொடங்கியிருந்தது.

இந்தியாவில் பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிராக பல விடுதலை சக்திகள் ஆங்காங்கே வெடித்துச் சிதறிக் கொண்டிருந்தன, ஈவிரக்கமான சுரண்டல் முறையினை தகர்த்தி எறிய சிப்பாயக் கழகமும், வங்க தேசிய எழுச்சி யும் முன்னோடியாக இருந்தன. மனித சக்திகள் ஆங்காங்கே தமது வரலாற்றுப் பாதைக்கு விடை தேடிக் கொண்டிருந்தன. 1

இப்படியாக இந்திய பொருளாதார அரசியல் வெளிப் பாடுகள், கலை, இலக்கிய துறையிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாக துரைத்தன உத்தியோகம் பார்த்த பலர் பழைய செய்யுட் மரபுகளையும், இதிகாச புராணங்களையும்

மீட்டெடுத்து அதற்கு விளக்கவுரை எழுதிக் கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலரோ ஆங்கிலக் கல்வியைப் புறக்கணித்து மேற்சொன்ன பழைய இலக்கியங்களுக்கு பொருள் தேடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இவர்கள் பொருளாதார முரண்பாடுகளையும், அதனால் ஏற்பட்ட சமூக விளைவுகளையும் அறியாதவர்களாயிருந்தனர். செய்யுட்களும், புராண இதிகாசங்களும் கல்வி கற்ற உத்தியோக சார்பாகவே இருந்தனர். ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழ் பற்றுக் கொண்ட பலர் இத்தகைய அணுகுமுறையே கையாண்டனர், மறுபுறத்தில் ஏழைகள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் கடுமையான சுரண்டல்களுக்கு உட்பட்டிருந்தனர். இத்தகையவர்கள் பக்கம் செல்லுத்தியோர் எனினும் அதற்கான ஆரம்ப படிக்க முன்னெடுக்கப்பட்டன.

இந்த ஆரம்ப பொதுமக்கள் சார்ந்த இலக்கிய நெறியை வளப்படுத்தியவர்களுள் முக்கியமானவர் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார். இவரைப் பற்றி ஆய்வுகள் இன்று பன்மடங்கு பல்கிப் பெருகக் காரணம் அவர் மாணிட நலம் சார்ந்த இலக்கிய செல்நெறியை முன்னெடுத்தமையே. இத்தகைய பாரதியாரின் ஆய்வில் சிறப்பான பங்களிப்பை வழங்கியவர் கைலாசபதி. இதனை விரிவாக அவரின் வரலாற்று அணுகுமுறையை நோக்குவோம். பின்னர் ஏனைய இலக்கியங்களுக்கு வருவோம். இந்த பாரதி ஆய்வில் கைலாசபதியின் வரலாற்று மேகாவிলাசம் புலப்படுகிறது.

பாரதி பற்றிய ஆய்வில் பலர் முன்னின்று உழைத்துள்ளனர். முக்கியமாக ராஜாஜி போன்றோர் பாரதி ஆய்விலே காந்தி நெறிக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர். சமூக சீர்திருத்த நோக்கில் தி. மு. பகுத்தறிவுவாதிகள் தேசிய கவியாக பாரதி ஆய்வை மேற்கொண்டோர் அ. பத்மநாபன், பெ. சு. மணி, வ. ரா., ஏ. ஜே. செட்டியார் போன்றோரும் பொதுவுடைமை நோக்கில் ப. ஜீவானந்தம், சிதம்பரரகுநாதன் போன்றோர்

196 □ ஜெ. சற்குருநாதன்

ஈடுபட்டு உழைத்தனர். உழைத்து வருகின்றனர். தற்பொழுது பாரதியாரின் கட்டுரைகள், கவிதைகள் போன்ற வற்றை மணிமேகலை பிரசுரத்தார் முன்நின்று பதித்து வருகின்றனர்.

இப்படியான பாரதி ஆய்வுகள் பல்கி பெருகிக் காணப்பட்ட வேளையில் பாரதியாருடைய கால மாற்றத்திலும் சமூக இயக்கவியல் கண்ணோட்டத்தில் அணுகியவர் க. கைலாசபதி. பாரதியாரை இலக்கிய வரலாற்று புகைப்புலத்தில் வைத்து ஆராய்ந்தவர்கள் பல நுணுக்கமான விடயங்களை வெளிக் கொண்டு வந்துள்ளனர். பாரதி நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் பாரதி சம்பந்தமான ஆய்வுகளை முன்னின்று உழைத்தவர் மட்டுமன்றி பல அத்தகைய ஆய்வாளர்களை நெறிபடுத்தவும் தயங்கவில்லை.

பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள் எழுதிய ஆழமான கருத்துமிக்க கட்டுரைகள் பாரதியாரின் கலை உணர்வை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இவரை வரலாற்று ரீதியாக அணுகுவதற்கு சமூகவியல், தேசியம், பொருளாதாரம், அரசியல், தத்துவவியல், வேதவியல் போன்ற துறைகளில் நுட்பமாக செலுத்தி ஆய்வுகளைச் செய்தவர். 'பாரதி ஆய்வுகள்' என்னும் தலைப்பில் அவர் எழுதிய பல கட்டுரைகள் நியூசெஞ்சரி பதிப்பகத்தால் 1984ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலில் பாரதி பற்றிய சமூக வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம் பற்றிய கட்டுரைகள் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். அதனை சுருக்கமாக நோக்குவோம்.

பாரதியாரை முழுமையாக தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் பாரதியாரைப் பற்றிய முழுமையான வாழ்க்கை வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்திய இவர் அதற்கு சான்றாக உலக நிகழ்வு மாற்றங்களுக்கு ஏற்பவும் சமூகவியல், ஒப்பியல், ஆகிய துறைகளில் இணைக்கப்பட்டு ஆராய வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி வந்ததை மறுக்க முடியாது.

பாரதியாரின் காலநிலை உணர்வுகளை அறிவதற்கு அவரது கவிதை ஊற்றுக்களை நுட்பமாக நோக்க வேண்டும். இந்திய வரலாற்று சாராம்சத்தை துணைகொண்டு அவருக்கு முன்பிருந்த சமூக அமைப்பு, அவ்வமைப்பில் இலக்கியவாதிகளை நடு நிலைமையோடு ஒப்பிட்டு தனது பார்வையை செலுத்த தயங்கவில்லை. 1892இல் இந்தியாவில் நவீன ஆங்கில 'கல்னி' வருகையால் மத்தியதர வர்க்கத்தினரும், நிலப் பிரபுத்துவ வர்க்கத்தினரும் தமது நலத்துக்காக இலக்கியங்களை பயன்படுத்துகின்ற சந்தர்ப்பம் கூர்மையடையும் போது பாரதி தோன்றுகிறான். ஆங்கில நிர்வாக அமைப்பில் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டும் இருக்கின்றன. இந்திய தேசிய எழுச்சி மெதுவாக வளரத் தொடங்கிய காலப்பகுதி: இக்காலத்தில் பாரதியாருக்கு முன்பிருந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, வித்துவான் தியாகராஜ செட்டியார், பரிதிமாற் கலைஞர் போன்றவர்கள் ஆங்கில கல்னியின் பயனாக கற்றவர் மத்தியில் புலப்படக்கூடிய அளவில் மட்டும் செய்யுட்களை இயற்றினர். சிலர் அதில் நிர்வாக அமைப்பின் புகலுரைக்கும் தமது இலக்கிய ஆற்றலை பயன்படுத்தினர். இவர்களைப் போல இருந்த பாரதி சட்டென பொதுமக்கள் சார்ந்த எண்ணங்களை தனது கவிதைகளில் வடிக்க தொடங்கினான் என்பதை கால மாற்றத்தின் அடிப்படையில் வைத்துப் பார்த்தால் தான் விளங்கும் அநாதையாக கிடந்த சிந்துவினை எடுத்து பொது சனங்கள் பயன்படுத்தும் மொழிநடையில் எழுதியதை காரணகாரிய தொடர்போடு சிந்துக்கு தந்தை என்ற கட்டுரையின் வாயிலாக அறியலாம். தேசபக்தி, விடுதலை, அடிமை தலை அறுபட வேண்டிய எண்ணம் போன்றன அவன் மனதில் உதித்த காரணங்களை விஞ்ஞான சமூகவியல் பார்வையை துணைகொண்டு விளக்கினார்.

வரலாறு தானே இயங்குவதல்ல. வரலாற்றை மனிதனே இயக்குகின்றான். பாரதியாரின் சமூக ஞானம்

198 □ ஜெ. சற்கிருநாதன்

வாயிலான இலக்கிய வெளிப்பாடும் அவனின் தனித்தன்மையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போதுதான் அவன் வகித்த சமுதாய பாத்திரத்தை விளக்கிக் கொள்ள முடியும். க. கைலாசபதி தனது ஒப்பியல் ஆய்வுகளிலே புகுத்தறிவு ஜனநாயக கவிஞர்களோடு ஒப்பிட்டு பாரதியாரின் தனித்தன்மையை பலவிடங்களில் தெளிவாக்கி உள்ளார். அமெரிக்க கவிஞன் வால்ட்விட்மன் (1818—1892), மிஸ்டிரிஸ், ஷெல்லி, பைரன் கீட்ச் (1795-1821) வேட்ஸ், எயில்வெர்ஜரேன் (1855—1919) போன்ற உலக மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களை மனித விடுதலைக்காக தோள் கொடுத்தவர்கள். இவர்களைப் பற்றிய அறிவும் அதிர்ந்து இவனது தனித்தன்மையும் மக்கள் சார்ந்த பார்வை எப்படி வந்தன என்பதை செம்மையாக விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறான அணுகுமுறை எமது தமிழ் மொழிக்கு புதிய அம்சமாகும்,

மேநாட்டு கவிஞர்களை மட்டும் வைத்து ஒரு முடிவாக அவரின் வரலாற்றுப் பார்வை இருக்கவில்லை. இளங்கோ, கம்பன், வள்ளுவன், ஒளவையார், தாயுமானர், இராமலிங்க சுவாமிகள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் ஆகியோரை அவன் கிரகித்துக் கொண்டு தமது இலக்கிய செல்நெறியை வளப்படுத்தியும் காட்ட தயங்கவில்லை. இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வில் ஒரு தனி மனித இலக்கிய நெறியை அவனையும், அவனது புலமை ஆற்றலை மட்டும் காட்டுவதால் அது வரலாற்று குருட்டுணர்விற்கு சமம். ஒரு மனிதன் அவனுக்கு முன்பிருந்த மனித சமூகங்கள் அவற்றுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள், அவர்கள் வகித்த சமூக பாத்திரம், வர்க்க வித்தியாசங்கள் ஆகிய அம்சங்களை செலுத்தும்போதுதான் நியாயமான வரலாற்றை அணுக முடியும், பொருளாதார சமூக முரண்பாடுகள் தோன்றும் போதுதான் மனித வரலாற்றை ஆய்வு செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. எனவே வரலாற்றைத் தவிர்த்து பாரதியை நோக்குவது உப்பில்லா பண்டம்போல் ஆகி விடும். பாரதியாரை

அவருக்கு முன்பிருந்த சமூக அமைப்புக்களையும், இலக்கிய கருத்துக்களையும் சமகால இலக்கியவாதிகளின் எண்ணப் போக்குகளோடு இணைத்து பாரதி ஆய்வை மேற்கொண்டது சிறப்பிசமாகும்.

பாரதியார் மாபெரும் அக்டோபர் புரட்சியை பாடிய மைக்காக அவர் பொதுவுடமைவாதி என்ற நிலைக்குத் தள்ளிவிட முடியாது. பாரதியாரின் கருத்து முதல்வாத நிலையும் குடிகொண்டிருந்தது. இதனை வைத்துக் கொண்டு பாரதியாரை வேதாந்த சிறையில் தள்ளிவிட முடியாது. பாரதி வாழ்ந்த காலப்பகுதியினை ஓரளவு கிரகித்துக் கொண்டதிலே (உலக மாற்ற நிகழ்வு) அவருடைய இலக்கிய எண்ணங்கள் நிலை கொண்டன. இதனை ஆதாரபூர்வமாகப் பல்லிடங்களில் அவர் விளக்கியுள்ளதை காணலாம். பாரதியாரின் கருத்து முதல்வாத நிலைப்பாட்டினை தெளிவுறுத்துவதற்கு இந்திய வேத மரபு வரலாற்றை முதன்மையாகக் கொண்டு அவற்றின் பின்னணியில் பாரதியாரை இனங்கண்டார் எனினும் இத்துறையில் இன்னும் பல ஆய்வுகள் தேவை.

இவ்வாறு பாரதிய ஆய்விலே பாரி பங்களிப்பினை செய்த இவர் ஈழத்து தேசிய மரபிலே 1956ற்கு பின்னர் அவரின் செல்வாக்கு அதிகமாக முனைப்பெற்றிருப்பதை சுட்டிக் காட்டத் தயங்கவில்லை. அதற்கு முன்னர் பலர் பாரதி சமகாலத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருப்பதை விளக்கி உள்ளனர். எனினும் அதன் ஆய்வு இன்னும் தேவையாயிருக்கிறது. பாவலர் துறையப்பா பிள்ளை முதல் இன்றைய இ. முருகையன் வரை பாரதியாரின் கவிதை நீண்ட சங்கிலி பிணைப்பாக இருந்து வருவதை வந்ததை அவரின் ஆய்வு மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இறுதியாக பாரதியார் தனது காலப்பகுதியிலே புரட்சிகர உணர்வின் தன்மை என்பதை கூறவந்த அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

200 □ ஜெ. சற்குருநாதன்

“பாரதி தன்னளவில் புரட்சி செய்தவன் என்று கூறுவது மிகையன்று. அவ்வாறு முன்கண்டிராத வகையிலும் அளவிலும் அவன் படிப்படியாக மாற்றங்களைப் புகுத்தி புதுமை செய்தான் என்றால் இது அவனிடம் குடி கொண்டிருக்கும் வரலாற்று உணர்வோ கால உணர்வே முக்கியமான காரணம்”.

இதனைத் தெளிவாக்கி பாரதி ஆய்வினிலே ஈடுபட்டிருந்த பலரின் மத்தியில் சிறந்த ஆய்வாளராகவும் அவனது ஆய்வுத் துறையில் பாரிய பங்களிப்பையும் செய்துள்ளார். அதனிலும் பார்க்க ஈழத்து பாரதி ஆய்வாளர்கள் பலரை முன்நின்று வழி நடத்தினார். ந. இரவீந்திரன், சித்திலேகா மௌனகுரு, மௌனகுரு எ. ஈ. துஃமான், இ. முருகையன், சி. கா. செந்திவேல், சி.வ. இராஜேந்திரன் போன்றோர் அத்தகைய குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வாளர்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் உதித்த பாரதியார் ஆய்வுத் துறையில் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்தவர் நாவலிலக்கிய துறைகளிலும் ஏனைய ஈழத்து தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி பரிமாணத் தோற்றத்தையும் வரலாற்றின் கண் துணைகொண்டு நோக்கினார். அவ்வவ் காலப்பகுதியில் உதித்த இலக்கிய வாதிகளை அவர்கள் மெல்ல மெல்ல வந்து மாற்ற நிகழ்வை அனுமானித்துக் கொண்டு தமது ஆக்க இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபட்டதையும் அவர் காணத்தயங்களில்லை.

குறிப்பாக 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கப் பகுதியிலும் தமிழில் நாவல் இலக்கியம் தோன்றி வந்ததையும் அது படிப்படியாக மக்கள் சார்ந்த எண்ணங்களை பிரதிபலித்து வந்ததையும் நாம் மறுக்க முடியாது. முன்பே கலை இலக்கியம் தோற்றுவதற்கு பொருளாதார அடித்தளம்

என்று கண்டோம். அதே நவீன இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான நாவலும் பொருளாதார விளைவின் தோன்றல்களவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் புரட்சியின் விளைவாக அங்கு புதிய வணிக மத்தியதர வர்க்கம் தோன்றிற்று. மனித சமூகங்களில் ஏற்படும் புரட்சியானது அவனது சமூகத் தொடர்புகளை மாத்திரமன்றி அவனது கலை இலக்கியத் துறைகளிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இங்கிலாந்தில் தோன்றிய நிலமானிய அமைப்பில் பழைய மரபுகள் இறுக்கப்பட்ட நிலை வணிக வர்க்கம் பழைய சமூக அமைப்புக்கு எதிரான தனது இலக்கிய படைப்பை மேற்கொண்டனர். புதுமைக் கதைகளை உருவாக்கிய இவ்வர்க்கம் அதனை உயர்குடிகளின் இலக்கியமாகவே இதனைக் கொண்டனர். ஆனால் நாவல் இலக்கியமர்னது உயர் குடிகளுக்காக உருவாக்கப்பட்டாலும் அதனை வாசிப்போர் சாதாரண படித்த பல்வேறு சிழ்மட்ட மக்களும் வாசித்தனர்.

இந்தியாவில் ஆங்கில ஆட்சி, நிர்வாக விடயங்கள், ஆங்கில மொழிக் கல்வி போன்றன தமிழ் பற்று கொண்டவர்கள் பலரை மத்தியதர வர்க்கமானது, ஆங்கிலக் கல்வியை கற்ற இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் உருவான பல்வேறு இலக்கியங்களை தமிழில் புகுத்தினர். அதில் பிரதானமானது செய்யுளில் இருந்து விடுபட்டு உரைநடை புகுத்தியதாகும். இதற்கான அத்திவாரத்தை பாரதி அமைத்துக் கொடுத்தான் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இப்புதிய உரைநடை ஆங்கில கல்வியின் பயனாகும், மேநாட்டவரின் தொடர்பாலும் பெறப்பட்டவை. இத்தகைய உரைநடை இலக்கிய வகையில் ஒன்றாக தமிழில் நாவல் வந்தது. தமிழில் நாவல் இலக்கியத்தைப் படைத்தவர்கள் ஆங்கில கல்வி கற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினரே. தமிழ் முதல் நாவலான பிரதாப முதலியார் சரிந்திரத்தை எழுதிய வேதநாயகம்பிள்ளை (1826-1889) கல்வி கற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினரே. இவர்களை

202 □ ஜெ. சற்குருநாதன்

மையமாக கொண்டு இந்நாவலை அவர் எழுதினாலும் வாசகர்கள் தொகை சாதாரண வர்க்கத்திலிருந்து அதிகரித்திருந்தது. இதனால் நாவல் இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பான சூழ்நிலையை அகபுற ரீதியாக ஏற்படுத்தின. தன்னைச் சுற்றியுள்ள சாதி, நிலவுடைமை சடங்கு, சம்பிரதாயம், நடைமுறைகளும், வழக்குகளும் நடைமுறை ரீதியாக ஆங்கில கல்வி மூலமாக உதவாது என உணர்ந்தனர். எனவே வர்க்க ரீதியாக சமுதாய சீர்திருத்தம் வேண்டாமல் வெளித்தோற்ற சமுதாய முரண்பாடுகளை வேண்டினர். இதில் முக்கியமானது தமிழ் சமூக அமைப்பில் பெண்களின் நிலை. எனவே இவர்களை மையமாக கொண்ட நாவல் எழுந்தது.

க. கைலாசபதி தமது தமிழ் நாவல் இலக்கியம் என்ற நூலில் நாவல் இலக்கியம் ஐரோப்பிய சமூக அமைப்பில் பொருளாதார அடித்தளத்தில் எப்படி உருவாக்கப்பட்டது என்பதை விளக்கியுள்ளார். இந்நூலின் வாயிலாக நவீன இலக்கியம் என்றாலும் அதனது வர்க்கச் சார்பின் பிரதிபலிப்பு கட்டாயம் இருக்கும் என்பதை சுட்டிக் காட்டினார். தமிழ் நாவல் இலக்கிவங்களை ஆராய்ந்தேரர் நாவல் வரலாற்றை புறவயப் பார்வை நோக்கி அணுகினர். ஆனால் அவர்கள் உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளை விளங்கி கொள்ள முடியாமல் இருந்தனர். அவர்கள் நிலை அப்படி. தமிழில் தோன்றிய நாவல் ஆரம்பத்தில் பெண் கல்வி, சமூக சீர்திருத்தம் என்பன வலியுறுத்தின. பின்னர் தமிழில் ஏராளமான தழுவல் நாவல்களும், துப்பறியும் நாவல்களும் தோன்றின. ஆனால் கால மாற்றங்களுக்கு அவர்களை அறியாமலே சாதாரண மனித பாத்திரங்களை நாவலில் உலாவின. இது தவிர்க்க முடியாது.

1917 மாபெரும் அக்டோபர் புரட்சி கலை இலக்கிய பரிமாணத்தில் புதிய மாற்றத்தினை தமிழ் நாவல்கள் தன்னையும் மாற்றத்திற்குள்ளாகியது. சமுதாய அவலங்களை சித்தரித்தால் மட்டும் போதாது. அதனை மாற்றி

யமைக்க வேண்டும் எனும் நோக்கில் உந்தப்பட்ட படைப் பாளிகள் சோசலிச யதார்த்தவாத நாவலை எழுதத் தொடங்கினர். ஆரம்பத்தில் வேருண்றியிருந்த சிறுகதை தமிழில் தேய்ந்து படிப்படியாக நாவல் தோன்றியது. மணிக்கொடி கால எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகளை முன்னின்று சாதாரண உரைநடையில் எழுதினர். ஆனால் அவர்கள் யதார்த்த நிகழ்வை மட்டும் பிரதிபலிப்பதை கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து புரட்சி செய்தனர். ஆனால் சமுதாய பொருளாதார சமத்துவ மாற்றத்திற்கான வழியை காட்டவில்லை. இங்குதான் அவர்களின் பலவீனம் உள்ளது. நாவலில் யதார்த்தத்தையும் கொண்டு படைப்பவரும் கற்பனை கலந்த நாவல்களை படைப்பவர்களும், சாதாரண மக்களை உலரவளிட்டு சித்தரித்தனர்.

தமிழில் யதார்த்தவாத நாவல்கள் படைத்திருப்பினும் இன்னும் குறிப்பிடத் தக்க நாவல்கள் உருவாகவில்லை. சமுதாய மாற்றத்திற்கு ஆதரவு தரக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் இருந்து ஒருமுனைவாதம். அதிதீவிரவாதம் பாலியல் போன்றவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு சரியான மார்க்கத்திலிருந்து தவறவிடுகின்றனர். ஜெயகாந்தன், இந்திரா பார்த்தசாரதி தொடக்கம் நவீன நாவல் இலக்கியம் படைப்பவர்களை நாம் கூறலாம். இதனை ஆதாரபூர்வமாக தமது நூலினும் வரலாற்று பகைப்புலத்தில் வைத்து விளக்கியிருப்பது கைலாசபதியின் இலக்கிய நோக்கு விசாலமானது என்பது புரியும்.

ஈழத்து நாவல்களைக் கூறவந்த அவர் தமிழகத்தில் உள்ள நாவல் இலக்கியக்காரர்களைவிட சிறந்த யதார்த்தவாதிகளாக இருப்பதாகவும், அவர்கள் தரமான நாவல்களைப் படைக்கத் துணிவுள்ளவர்கள் என கூறுகின்றார். செ. கணேசலிங்கம் (என்ன காரணத்தாலோ அவர் படைப்புத்துறையில் தற்பொழுது ஈடுபடவில்லை) சுபையிர் இளங்கீரன், டானியல், செங்கை ஆழியன்,

204 □ ஜெ. சற்குருநாதன்

பெனடிக்பாலன், அகஸ்தியர் போன்றோரின் நாவல்களில் இத்தகைய அம்சங்களை காணலாம். அவரால் நெறிப்படுத்தப்பட்டவர்கள் பலர் அதில் அடங்கியுள்ளனர் என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

பொதுவாக தமிழ் உலக படைப்பிலக்கியத் துறையில் தனது வரலாற்றுப் பார்வையைச் செலுத்தினார் என்பதைப் பார்த்தோம். இனி ஈழத்து இலக்கிய நெறியினை அதனது வரலாற்றுப் பக்கத்தில் வைத்து எப்படி அணுகினார் என்பதைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

இந்தியா தாய் என்றும் இலங்கை அதன் சேய் என்றும் பலரால் எண்ணப்பட்டு வந்த காலப்பகுதியில் இலங்கைக்கென தனி தமிழ் இலக்கியம் எழ வேண்டும் என்ற வரலாற்று நோக்கம் ஈழத் தமிழ் படைப்பாளிகளிடையே எழுந்தது. இது சமூக மாற்ற அமைப்பை விரும்பிய படைப்பாளிகளினாலும் அரசியல்வாதிகளினாலும் எழுந்தவை. இதன் வாயிலாக 1956இல் இலங்கை மூற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உருவானது. இதனால் தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை இலக்கியம், சோசலிச இலக்கியம் என பல கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டு அக் கோட்பாடுகளின் மூலமாக இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. இருப்பினும் பல தமிழ் பற்றுடையவர்கள் முற்போக்கு இலக்கியத்தை வசைபாடவும், நையாண்டி பாடவும் முயன்றன. அவர்களின் வர்க்க குணாம்சம் அப்படிப்பட்டது. இலங்கைக்கென ஒரு தேசிய இலக்கியம் இருக்க வேண்டும் எனவும் அது முற்போக்கு வாதத்தால் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் எனவும் மு. எ. சங்கத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. இருப்பினும் கோஷ்டி மனப்பான்மையினாலும் தத்துவ முரண்பாடுகளாலும் இச்சங்கம் பலவீனம் அடைந்தாலும் அதனுடைய பணியும் பங்கும் அளவிடத்தக்க முடியாத அளவிற்கு இருந்ததை மறுக்க முடியாது.

இச்சங்கத்தின் வாயிலாக இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் புதிய ஆய்வுமுறைகள் பரிணமித்தன. இச்சங்கம் தோன்றுவதற்கு காரணமாக இருந்தவர்களுள் முக்கியமானவரான கைலாசபதி இக்காலத்தில் தினகரன் பத்திரிகையில் இலக்கிய ஆசிரியராக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். இச்சங்கம் முன்னெடுக்கப்பட்ட நடைமுறை ரீதியான ஆய்வுகள் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு புதிய தோற்றத்தினை அளித்தன.

இத்தகைய ஆய்வில் ஈடுபட்டிருந்த கைலாசபதி ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய முன்னோடிகளை தேசிய ரீதியாகவும், கால மாற்றங்களுக்கு ஏற்பவும் இனங்காண தயங்கவில்லை. அவர்களில் முக்கியமானவர் ஆறுமுக நாவலர் (1822—1879) இவருடைய சமய இலக்கிய பண்பாட்டு இயக்கத்தின் தேசிய செல்நெறியில் துணை நின்று ஆராய்ந்தது. இவரின் ஆழ்ந்த பார்வை நன்கு புலப்படுகின்றது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“நாவலர் இயக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காரணமாக ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களுக்கு எதிரான ஒரு இயக்கமே. அதாவது மேநாட்டு மயப்படுத்தல் எனும் தென்கிழக்காசிய வரலாற்று பொது காரணி ஏற்படுத்திய ஒரு விளைவே நாவலர் இயக்கம் எனலாம்”

இத்தகைய இயக்கங்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றின. இலங்கையில் அவ்வாறான சமய, இலக்கிய, பண்பாட்டு இயக்கத்தின் முன்னோடிகளாகவும் ஒரு தேசியவாதியாகவும் நாவலர் பணியினை நோக்கியது அவரது வரலாற்றுப் பார்வைக்கு தக்க சான்றாகும். ஒரு தேசியவாதியாக இருந்து அதற்கு முன்னோடியாக நாவலர் ஆய்வு பணியை மேற்கொண்டது இலங்கை தமிழிலக்கிய

206 □ ஜெ. சற்குருநாதன்

வரலாற்றுக்கு புத்துயிர் கொடுத்ததில் வியப்பில்லை. ஆனால் இன்று நாவலரை கொச்சைப்படுத்தி சாதியின் காவலனாக நோக்குவது விமர்சனரீதியான விடயங்களை முன்னெடுக்க வேண்டியுள்ளது.

இதேபோல 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகளையும் அவர்கள் பழைய மரபிலிருந்து விடுபட்ட தன்மையையும் விளக்க தயங்கவில்லை. ஈழத்தில் பிறந்து தமிழகத்தில் தனது கல்வியை விரிவாக்கிய சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை (1832-1901) முக்கியமானவராக கருதப்படுகிறார். தமிழகத்தில் அரிய பல இலக்கிய பணிகளை இவர் செய்தார். வீரசோழியம், இறையனார் களவியலுரை, தொல்காப்பியம்-பொருளதி காரம்-நச்சினார்கினியம், தொல்காப்பியம்- சொல்லதி காரம்- நச்சினாக்கினியம் போன்ற இலக்கண நூல்களையும் கலித்தொகை, தனிசை புராணம், போன்ற அரிய பல நூல்களை தேடிப்பிடித்து பரிசீலனை செய்து பதிப்பித் தவர். பழைய இலக்கியங்கள் அழிந்துபோகா வண்ணம் பாதுகாத்தவர். இவருடைய இலக்கிய பணி பொது மக்களை சார்ந்திருப்பதை அவரின் வரலாற்று துணை கொண்டு அறியமுடிகிறது. இத்தகையவரை வெறும் பழைய புராண செய்யுள் மரபுகளை பாதுகாத்து தமிழ் பணி செய்தார் என எம்மவர் கூறுவது மரபு. ஆனால் இவரின் இலக்கிய துவக்கப்பாடுகளை நுட்பமாக சமூகவியல் துணைகொண்டு தனது ஆய்வினை செலுத்த இவர் தயங்கவில்லை என்றாம். இதேபோல பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை, நர்வலாசிரியர் நாகமுத்து, சரவணமுத்துப் பிள்ளை போன்ற பலரை தனது ஆய்வின் மூலம் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய மரபில் புதிய வரலாற்றுப் பணியினை தொடங்கிவைத்தார்.

இவரது வரலாற்றுப் பார்வை மனிதனை அதிலிருந்து பிரிக்கவில்லை. மாறாக காலவரிசையோ, அல்லது பட்டியல்களை நிரல்படுத்துவதோ அல்ல என்பதை பலமுறை

வவியுறுத்தி விஞ்ஞான ரிதியான தொடர்போடு பிணைக்கப்பட்ட சமுதாய இயக்கத்தின் கூட்டு மொத்தமாக விளக்கினார். கால வளர்ச்சியினையும் அவர் மனதில் கொண்டிருந்தார். அவர் எழுதிய பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகள், நூல்கள், சொற்பொழிவுகள் போன்றனவற்றில் தத்துவ அணுகுமுறையும் முற்போக்குச் சிந்தனைவாதமும் நடைமுறை ரீதியான கண்ணோட்டமும் ஊடுருவி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். இவ் ஆராய்ச்சி கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள் என்பனவற்றில் வர்க்க போராட்டத்தின் விரிவாக்கமே உள்ளடக்கியிருந்தது. இறுதியாக தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களைப்பற்றி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“தமிழ் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலானோர் மொழி, இலக்கியம் இவற்றை மாத்திரம் நோக்கி அவற்றுள் சிற்சில வேறுபாடுகளை அவதானித்து கால அடைவில் அவற்றை அமைத்துக் காட்ட முனைவர். சமூகவியல் அம்சங்கள் இதுவரை காலம் போதிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.”

இவ்வாறு கூறிய இவர் தமது சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தின் வாயிலாக இலக்கிய வரலாற்றை ஆராய்ந்தார். பல்வேறு ஆய்வாளர்களையும் நெறிபடுத்தினார். குறிப்பாக சொல்லப்போனால் ஒரு ஆய்வு நிறுவனமாக விளங்கினார். உலக இலக்கியங்கள் பொதுமை சிந்தனைக்குட்பட்டு மக்கள் நலம் சார்ந்த இலக்கிய ஆய்வில் ஒரு மார்க்சிய சிந்தனையாளராகவே திகழ்ந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆய்வுக்குரிய பேராசிரியர் கைலாசபதியின் நூல்கள்

1. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்
2. நவீன இலக்கிய கோட்பாடுகள்
3. பாரதி ஆய்வுகள்
4. தமிழ் நாவல் இலக்கியம்
5. ஒப்பியல் இலக்கியம்
6. இலக்கியமும் திறனாய்வும்
7. இலக்கியமும் சமூகவியலும்
8. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்
9. சங்கம் முதல் இன்றுவரை (கட்டுரை) தாயகம்
(சஞ்சிகை)

ஆய்வுக்குரிய ஏனைய பொது நூல்கள்

10. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூல்கள்
காரல் மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ்
11. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை
—காரல் மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ்
12. ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும்
—யாழ்ப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு
13. மார்க்சியமும் இலக்கியமும்—ஏ. ஜெ. கனகரட்னம்
14. தென் இந்திய வரலாறு—நீலகண்ட சாஸ்திரியார்
15. இனத்துவமும், சமூக மாற்றமும்
—விஞ்ஞான கழக வெளியீடு
16. ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி.
17. குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின்
தோற்றம் ஏங்கெல்ஸ்
18. தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்
கலாநிதி ஆர் வேலுப்பிள்ளை
19. தமிழிலக்கிய வரலாறு
பேராசிரியர் செல்வநாயகம்
20. தமிழிலக்கிய வரலாறு—டாக்டர் மு. வரதராசனார்
21. பண்பாடு—இந்து சமய கலாச்சார அலுவல்கள்
திணைக்களம்

12

கலாநிதி க. கைலாசபதியின் கல்விச் சிந்தனைகள்

எஸ். சந்திரபோஸ்

தமிழ் கலை இலக்கிய ஆய்வறிவியல் துறையில் புதிய பரிமாணத்தையும், புதிய சிந்தனைப் போக்கையும் புகுத்தியவர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஆவார். வரலாற்று உணர்வுடனும், இயக்கவியல் அடிப்படையிலும் சமூகப் பிரச்சினைகள் எதிர்நோக்கப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்தில் உறுதியுடையவராக இருந்தார்.

அவர் தழுவி நின்ற தத்துவக் கோட்பாடு, கொள்கை இலட்சியம் மனிதகுல விடுதலையை மையமாகக் கொண்டது. அவற்றின் அடிப்படைகளை ஆழமாகப் பற்றிக் கொண்டதனால் தனது பங்களிப்பிற்கான சமுதாயப் பார்வையினை மிகவும் தெளிவாக்கிக் கொண்டார். அத்தகைய ஒரு நிலைப்பாட்டின் மூலமே தமிழ் இலக்கியத் துறையில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை அவரால் உருவாக்க முடிந்தது.

210 □ எஸ். சந்திரபோஸ்

தமிழ் இலக்கியத் துறையில் குறிப்பாக கல்வி, கலை, வரலாறு, அரசியல் போன்ற துறைகளில் தமது ஆளுமை முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஆராயும்பொழுது இலக்கியப் படைப்பாளியின் வாழ்க்கை வரலாறு, இலக்கியம் எழுந்த கால சமூக வரலாறு, இலக்கியத்தின் சமூகவியல், இலக்கியத் திறனாய்வு என்பவற்றின் அடிப்படையில் தன் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டதாக இவர் கூறுகின்றார்.¹ ஏனெனில் இலக்கியத்தின் குறிக்கோள் காலத்திற்குக் காலம் வேறுபடுவதே காரணமாகும்.

இலக்கியத்தைப் போலவே கல்வி குறித்தும் காலத்திற்குக் காலம் குறிக்கோள் வேறுபடுதலை நாம் அவதானிக்கலாம். ஒரு காலத்தில் கல்வியின் பயன் வீடு பேற்றினை அடைவதே எனக் கருதப்பட்டது. இக்காலத்திலோ, சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும், மேம்பாட்டிற்கும் பயன்படுகருவியாகக் கல்வி அமைதல் வேண்டும் என்னும் கோட்பாடு மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய கருத்து மாற்றம் கல்விக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தையே உணர்த்துகின்றது.² என்று கல்வியின் குறிக்கோள் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடுவதனைக் கோட்டுக் காட்டும் இவர் மேலும், இலக்கியத்தை உள்ளடக்கும் கல்வியை எடுத்துக் கொண்டால் அதனது பண்பு, பணி ஆகியவற்றைப் பற்றிய கருத்துக்கள் காலத்திற்குக் காலம் மாற்றம் பெற்றிருப்பதைக் காண்கின்றோம். ஆன்ம ஈடேற்றம், நல்லொழுக்கம், குடியியல் உணர்வு, நாட்டு முன்னேற்றம் முதலிய பல்வேறு கருத்துப் படிவங்கள் காலத்திற்குக் காலம் கல்வியின் குறிக்கோளாகக் கூறப்பட்டு வந்துள்ளன. பிளேட்டோவில் இருந்து பியாஜே வரை கல்வியைப் பற்றி எழுதியோர் தத்தம் காலச் சூழ்நிலைகளால் பாதிக்கப்பட்டு வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து கல்விக்கு வரைவிலக்கணமும், விளக்கமும் கூறி இருக்கின்றனர்³ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கல்வி ஒரு தொடர்ச்சியான செயற்பாடாகும். மனிதன் கருவறையில் இருந்து கல்லறை வரை கற்றுக் கொண்டே இருக்கின்றான். எவன் ஒருவன் கற்க மறுக்கின்றானோ அவனால் உலகிற்கு எதனையும் கற்றுக் கொடுக்க முடியாது என்பது கல்வி சம்பந்தமான சான்றோர் சிந்தனை. இச்சிந்தனையை உள் வாங்கிக் கொண்ட கைலாசபதி அவர்கள் அதற்கே உதாரணமாக வாழ்ந்தார். கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றதன் பின்பும் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து கற்றார், எதனையும் சீர்தூக்கிச் சிந்தித்தார். ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். புதிய புதிய கருத்துக்களை முன்வைத்தார். பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், விரிவுரையாளராகவும், பேராசிரியராகவும், பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவராகவும் பல பதவிகளை அணி செய்து கல்விப்பணி ஆற்றினார்.

யாழ்ப்பாணம் இடைக்காடு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த கைலாசபதி அவர்கள், இவரின் மூதாதையரின் கல்விப் புலமையினையும், இலக்கிய ஈடுபாட்டினையும், சமூக சேவையினையும் முதுசமாகப் பெற்றவர். இவரது தாய் வழிப் பாட்டனாரான தம்புநாகமுத்து என்பவர் சிறந்த கல்விமானாகவும், நாவலாசிரியராகவும், இலட்சியப் பற்றுடன் வாழ்ந்த பள்ளி ஆசிரியராகவும் சமூக சேவையாளராகவும் திகழ்ந்தார்.

'நீலகண்டன்', 'சித்தகுமாரன்' ஆகிய இரு நாவல்களையும், 'சிறிய வினோதக் கதைகள்' என்னும் நூலையும், 'ஆம்பலவாண பிள்ளை' என்பவருடன் இணைந்து 'இலகுசாதகம்' என்னும் சோதிட சாத்திர நூலையும், தம்புநாகமுத்து அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டார். இந்நூல்களை வெளியிட்டமையால் பெற்ற கீர்த்தியிலும் பார்க்க, யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தைத் தாபித்தமையால் அவர் ஈட்டிய புகழ் அதிகமாகும்.⁴

212 □ எஸ். சந்திரபோஸ்

அன்ன சத்திரமாயிரம் வைத்தல்
ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியம்கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்.

என்ற மகாகவி பாரதியின் பாடலுக்கமைய கைலாசபதி அவர்களின் பாட்டனார் கலவிப் பணியாற்றினார்.

மனிதகுல வரலாறு போராட்டங்கள் நிறைந்த தொன்றாகும். போராட்டங்கள் மூலம் புதிய சமுதாயங்கள் மலர்ந்தன. பழைய சமுதாயத்தை மாற்றி அமைப்பதற்கு கல்விச் சிந்தனைகள் எவ்வளவுவத்திற்கு எவ்வளவு பயன்பட்டதோ அவ்வளவுவத்திற்கு அவ்வளவு புதிய சமுதாயத்தை கட்டி எழுப்புவதற்கும் பயன்பட்டன. இதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இடத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் பழைய நிலமானிய சமுதாயத்தின் தேய்வு, புதிய வர்க்கங்களின் எழுச்சி, அச்சியந்திரத்தின் வருகை, குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு பரவலான கல்வி, மரபு, சம்பிரதாயம் என்பவற்றில் நம்பிக்கைக் குறைவு, பிறப்பாலன்றிச் செய்தொழிலால் ஒருவர்க்கு மதிப்பு, உழைப்பின் மகத்துவம் முதலிய நவீன சமுதாயத்தின் சில பண்புகளாம். இவை அடிப்படையான சமூகவியல் மாற்றங்கள் என்பதை நாம் மனத்தில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும். புதிய கல்விமுறைகள் இம்மாற்றங்களை உறுதிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. இம்மாற்றங்களின் தவிர்க்க இயலாத எதிரொலியும், பிரதிபலிப்பும் கலை, இலக்கியங்களில் மாத்திரமன்றி மனித சிந்தனைத் துறைகள் அனைத்திலும் தோன்றும் என்பதில் தடை இல்லை.⁵

நமது முன்னோர்கள் கலை இலக்கியங்களை விவரிக்கையில் அவற்றின் இலட்சியப் பண்புகளாகச் சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் என்பவற்றைக் கூறினர். உண்மை, நன்மை, அழகு என்பனவே இம்மூன்றுமாம்.

இவை இன்றும் போற்றக் கூடியன என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றின் முழு அர்த்தத்தையும் விளங்கிக் கொண்டு நவீன அறிவுலகின் பெறுபேறுகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தி மனித வாழ்க்கைக்குப் பொலிவும் பூரணத்துவமும் அளிப்பதே உயர்ந்த இலட்சியமாகும்⁶ எனக் கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிடும் கருத்து கிரேக்க அறிஞர் சோகிரட்டீஸ் முதல் எமது நாட்டுக் கல்வியியல் பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் வரை முன்வைத்த கல்விச் சிந்தனையோடு ஒப்பநோக்கத்தக்கதாகும்.

சிந்திக்கத் துவங்கிய கால முதலாய் புனிதமான அல்லது சமய சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றி மனிதர் சிந்தித்து வந்திருக்கின்றனர். எனினும், புனிதமான வற்றைப் பற்றி மனிதன் ஏன் சிந்திக்கிறான் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் துவங்கியது பெரும்பாலும் சமீப காலத்திலேயேயாகும். என ரொபர்ட்டெல்லா என்ற அமெரிக்க சமூகவியலாளர் கூறியுள்ளதற்கேற்ப அண்மைக் காலத்தில் உலகின் பல பகுதிகளிலே கல்வியின் சமூகவியல் புதியதொரு ஆய்வுக் கூறாக மலர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

கல்வியின் சமூகவியல் பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிடும்பொழுது

“கல்விக் கோட்பாடுகளும் திட்டங்களும் கல்வியாளரின் இலட்சியங்களால் மட்டும் உருப் பெற்று இயல்வன அல்ல. ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ள சம்பிரதாயங்கள், வரலாற்று மரபுகள், குடும்ப அமைப்பு முறைகள், தொழில் முறைகள், அரசியல் அமைப்பு, பொருளாதார மாற்றம் போன்றவைவெல்லாம் கல்வியைப் பாதிக்கின்றன. இவற்றை ஆராய்வதே கல்வியின் சமூகவியலாகும்.”

சமூகவியல் மனித ஒழுக்கலாறு சம்பந்தமானது. தனி மனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் ஆராய்வதையே

சமூகவியல் முக்கிய குறிக்கோளாய்க் கொண்டுள்ளது. இதன்படி கல்வியின் சமூகவியல் கல்வியோடு தொடர்புடைய சகல மக்களையும் தனது ஆய்வுக்குரிய பொருளாகக் கொள்கிறது. கல்வியின் நோக்கம், உள்ளடக்கம், ஆசிரிய பயிற்சி, மாணாக்கரின் வளர்ச்சிப் படிகள் என்பன கல்வியின் சில அம்சங்களே. இவற்றைத் தீர்மானிப்பதும், நடைமுறைப்படுத்துவதும், மதிப்பிடுவதும் மனிதர்களே. ஆகவே கல்வியின் சமூகவியல், கல்வியின் தொடர்புடைய அனைவரையும் ஆராய முற்படுகிறது. உதாரணமாக நமது சமுதாயத்திலே கல்வித் துறையில் செல்வாக்குடன் விளங்குபவர்களின் சமூக அந்தஸ்து எத்தகையது? அவர்களின் வர்க்கச் சார்புகள் எவை? அவற்றின் விளைவுகளினால் அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் வர்க்கத்திற்கும், ஏனைய வர்க்கத்திற்கும் உண்டாகும் சாதக பாதகங்கள் யாவை? இவை முக்கியமான வினாக்களாகும். குறிப்பிட்ட ஒரு கல்வித்திட்டம் சமுதாயத்தின் விழுமியங்களையும், நிறுவனங்களையும் கட்டிக்காக்க வழிகாட்டுகிறதா அன்றி சமுதாய மாற்றத்திற்கும் புனருத்தாரணத்துக்கும் நெறிபுகட்டுகிறதா? இதுவும் அடிப்படையான ஒரு கேள்வி. சுதந்திரம் என்ற பெயரில் மனிதனை மனிதன் அடக்கி ஆளவும் சுரண்டவும் அமைந்த சமுதாய அமைப்பை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் கல்வி இருக்கிறதா? இல்லையா? இவையே கல்வியின் சமூகவியல் தனது ஆய்வுக்குத் திறவுகோலாய்ப் பயன்படும் வினாக்கள்⁷

நமது கல்வியாளர்கள் இத்தகைய வினாக்களை இன்னமும் எழுப்பவில்லை என்று தனது கட்டுரையில் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார். இன்று அவரது மனக்குறையைக் களைவதுபோல் நமது கல்வியாளர்கள் பலர் கல்வியின் சமூகவியல் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

மேலும் கல்வியின் சமூகவியல் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, இப்பரப்பில் எழுப்பப்படும் வினாக்களும்,

ஆய்வுக்கு உட்படும் விடயங்களும் அரசியல் சம்பந்த முடையனவாகத் தோன்றும் என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை என்றும், கலை, இலக்கியம், கல்வி, விஞ்ஞானம் முதலியன 'தூய' நிலையில், அரசியல் கலப்பின்றி இருத்தல் வேண்டும் என்ற வாதம் அப்பழுக்கற்ற அரசியல் வாதமாகும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைக்கு மேல் மாற்றம் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக மாற்றத்தைத் தூண்டி தூரிதப்படுத்த கூடிய மனித சக்திகளை மழுங்கடிப்பதே இவ்வாதத்தின் அடிப்படையாகும். இவர்கள் கல்வியின் வடிவத்தில் மேலெழுந்தவாரியான அம்சங்களில், சிற்சில மாற்றங்களைக் காலத்திற்குக் காலம் அனுமதிப்பர். ஆனால் மனித சமுதாயத்தின் மாற்றத்திற்கு இவை கருவியாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை அனுமதிக்க மாட்டார்கள். எனவே இவர்கள் கல்வியின் சமூகநியலை ஊக்கப்படுத்துவதில்லை.

இன்று நமது நாட்டுக் கல்வியுலகிற்கு மிக மிக இன்றியமையாதது கல்வியின் சமூகநியல் பற்றிய உணர்வும் அதன் வளர்ச்சியும். என்ற கல்விச் சிந்தனையை முன்வைத்து இதில் கவனம் செலுத்துவது ஆசிரியர்களின் கடமை என கைலாசபதி அவர்கள் வலியுறுத்துகின்றார்.

இலங்கையின் வடபகுதிக்கு ஒரு பல்கலைக்கழகம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நீண்ட காலமாக பல்வேறு அரசியல், கல்வி, சமூகத்தாபனங்களால் முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு விடயமாகும். இத்தாபனங்களும், அதன் தலைவர்களும் பெயரளவில் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை வேண்டி நின்ற போதிலும், கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள் ஒரு முழுமையான பல்கலைக்கழகம் வடபகுதியில் உருவாக வேண்டும் என்ற சிறந்த எண்ணக் கருவை, கல்விச் சிந்தனையை முன்வைத்தார்.

இச்சிந்தனை தொடர்பாக 1974 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாத கலை இலக்கிய வெளியீடான 'தாயகம்' என்னும்

216 ப ள். சந்திரபோஸ்

சஞ்சிகையில் 'பரமன்' என்னும் புனைபெயரில் 'வடக்கில் ஒரு பல்கலைக்கழகம்' என்னும் தலைப்பில் தமது பல்கலைக்கழகம் பற்றிய கல்விச் சிந்தனையை கட்டுரையாக வெளியிட்டார். இக்கட்டுரை 1984ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி-மார்ச் 'தாயகம்' இதழில் அவரது சொந்தப் பெயரில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது இவர் 'வடக்கில் ஒரு பல்கலைக்கழகம்' என்ற கட்டுரையை முதலில் வெளியிட்ட காலத்தில் இலங்கையில் ஐந்து பல்கலைக்கழக வளாகங்கள் இருந்தன. அவை பேராதனை, கொழும்பு, வித்தியலங்கார, வித்தியோதய, கட்டுப்பத்த வளாகங்களாகும்.

மேற்கூறிய ஐந்து வளாகங்களிலும் கற்பிக்கப்படுவன வற்றைத் தொகுத்து பார்த்தால் பொதுவாக கலை, விஞ்ஞானப் பட்டதாரிப் படிப்புகளும், அதே சமயம் ஒவ்வொரு வளாகத்திற்கும் சிறப்பாகச் சில பாட நெறிகளும் நடத்தப்படுவதை நாம் காண்கிறோம் எனக் குறிப்பிட்ட பேராசிரியர் அவர்கள் வடக்கில் அமையும் பல்கலைக்கழக வளாகம் பொதுவான கலை, விஞ்ஞானப் பட்டதாரிப் படிப்புகளுடன் வடக்கேயுள்ள வளங்கள் தொடர்பான அளவீடு, பயன்பாடு, பாதுகாப்பு சம்பந்தமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளக் கூடிய முழுமை பெற்ற பல்கலைக்கழகமாக அமைய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலங்கை நான்குபுறமும் கடலால் சூழப்பட்ட ஒரு தீவு. இது ஆழமற்ற கண்ட மேடையினையும், கடலடித்தள மேடைகளையும் கொண்டு காணப்படுவதனால் மீள்வளம் நிறைந்த கடல் பகுதிகளைக் கொண்டு காணப்படுகின்றது. ஆனால் மீள்வளத்தை எவ்வளவுக்கு நம் நாடு பயன்படுத்துகின்றது என்பது கேள்விக்கான விடயமாகும். அதேவேளை வடபகுதியில், விசேடமாக யாழ்குடா நாட்டுக் கடலில் வாழும் மீள் இனங்களைப் பற்றியும், உயிரினங்கள் பற்றியும் ஆராய்வதற்கும், கடற் தொழில்

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 217

சம்பந்தமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும் யாழ்ப்பாணத்தில் அமையும் பல்கலைக்கழக வளாகம் தனது பங்களிப்பினை நல்க முடியும்.

யாழ்குடா நாடு நன்னீர்ப் பிரச்சினை உள்ள பகுதி, அதேவேளை உவர் நீர் நிலைகளை நிறையக் கொண்ட பகுதி. இவ்வவர் நீர் நிலைகளை அண்டித்த பகுதிகள் எவ்வித உற்பத்திக்கும் பயன்படுத்தப்படாத நிலங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் பயன்படும் நிலங்களாக மாற்றுவதற்குரிய ஆராய்ச்சிகள் அவசியம். நன்னீர் நிலைகளைப் பெருக்குவதும், உற்பத்திக்குப் பயன்படாது இருக்கும் உவர் நிலங்களைப் பொருத்தமான உற்பத்தி நிலங்களாக மாற்றுவதற்குமான ஆராய்ச்சிக் கல்வியினை யாழ்பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் ஏற்படுத்துவது முற்றிலும் சாத்தியமானது எனக் குறிப்பிட்டார்.

இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளைவிட, காலநிலை பாரை அமைப்பு, மண்வளம், அடித்தள நன்னீர் போன்ற காரணிகளால் வடபகுதி விவசாய நடவடிக்கைகள் வித்தியாசமானதாகும். எனவே அத்தகைய விவசாய முறைகள் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளையும், விவசாய விருத்திகளை மேற்கொண்டு அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தக் கூடிய பட்டதாரிகளை உருவாக்க யாழ்பல்கலைக்கழக வளாகம் பயன்பட வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் பல்வேறு சிறு கைத் தொழில்கள் சம்பந்தமான வாய்ப்புக்கள் நிறைய உண்டு. எனவே இத்தேவைகள் அடிப்படையில் வடபகுதிக்கு ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமையுமானால் அது நாட்டிற்கும், மக்களுக்கும் பயனுள்ளதாக அமையும். என தமது கட்டுரையில் வலியுறுத்தியுள்ளார். எனவே கல்வியானது நாட்டின் இயற்கை வளங்களுடனும், மக்களின் தேவைகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அவற்றின் விருத்தியில் பங்குபற்றிப் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற கார்த்திரமான கல்விச் சிந்தனைகளை பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் கொண்டிருந்தார்.

சான்றாதாரம்

1. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், கலாநிதி க. கைலாசபதி, முகவுரை — ப. 10, மக்கள் வெளியீடு, 1986, சென்னை.
2. இலக்கியமும் திறனாய்வும் — க. கைலாசபதி, முன்னுரை ப. vi, சென்னை புக் ஹவுஸ் — மூன்றாம் பதிப்பு—1981
3. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்—க. கைலாசபதி ப. 48, மக்கள் வெளியீடு—1986 சென்னை.
4. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்—க. கைலாசபதி, ப. 89, மக்கள் வெளியீடு, 1986 சென்னை.
5. இலக்கியமும் திறனாய்வும் — க. கைலாசபதி, ப. 114, சென்னை புக் ஹவுஸ்—மூன்றாம் பதிப்பு, 1981
6. இலக்கியமும் திறனாய்வும் — க. கைலாசபதி, ப. 119, சென்னை புக் ஹவுஸ், மூன்றாம் பதிப்பு, 1981
7. கல்வதி, — 'கல்வியின் சமூகவியல்' (கட்டுரை) பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, ப. 15. பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி வெளியீடு.

இலக்கியத்தில் சமூகக் கட்டுப்பாடு குறித்து பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் கருத்துக்கள்

எஸ். இராஜேந்திரன்

1

இலக்கியத்திற்கும், சமூகத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு குறித்து மிக நீண்ட காலமாகவே விவாதங்கள் நடந்து வந்துள்ளன. கலை என்பது சமுதாயத்திற்கானது; கலைஞன் சமுதாயத்திற்காகவே இலக்கியம் படைக்கின்றான். என்று சமூக விஞ்ஞான கருத்தோட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றவர்களும், கலைக்காகவே என்று வரட்டுவாதம் பேசுபவர்களும், 'கருத்துப் போராட்டத்தை' நடத்தி வருவது கூட இலக்கியத்திற்கும், சமூகத்திற்குமிடையிலான உறவு நிலைகுறித்த ஆய்வின் ஒரு பகுதியாகவே அமைந்துள்ளது.

மனித நாகரீகம் தொடங்கிய காலந்தொட்டு கலையும் இலக்கியமும், சமூகத்தோடு இடையறா தொடர்பினைக் கொண்டு, சமூக நிலமைகளுக்கேற்ப வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடியாக மட்டும் அமையாது. சமூக மாற்றத்திற்கான உந்து

220 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

சக்தியாகவும் அமைந்துள்ளமையை பல உலக இலக்கிய வரலாறுகளை விஞ்ஞானக் கண் கொண்டு நோக்குவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

இன்னொரு வகையில் நோக்கினால் இலக்கியப் படைப்போடு தொடர்புபடும், கோட்பாடுகள் குறித்த விவாதங்களிலும், அழகியல் தொடர்பான சர்ச்சைகளிலும், மரபியல், திறனாய்வு தொடர்பான வாதப்பிரதிவாதங்களிலும், ஒப்பியல் இலக்கியப் படைப்பு தொடர்பான கருத்துக்களிலும், புதுமைப்படைப்பு, அரசியல் இலக்கியம், கட்சி இலக்கியம் தொடர்பான சச்சரவுகளிலும், பொதுவாக இலக்கிய ஆக்கத்தோடு தொடர்பான எல்லா அம்சங்களிலும். சமூகம்—இலக்கியம் என்ற அம்சம் தொடர்பு கொண்டிருப்பதை எவராலும் மறுக்க முடியாது.

சமூக விஞ்ஞான அடிப்படையில் இலக்கியங்களை ஆழமாக பார்க்கும், விமர்சன துறையில், சிறப்பான இடத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளும். பேராசிரியர் க. கைலாசபதி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையொன்றை நிகழ்த்தியபோது அழுத்திக் கூறிய விடயம் இலக்கியத்தில் சமூகக் கட்டுப்பாடு பற்றியதாகும். அவர் இன்று நம்மோடு இருந்திருந்தால் அவர் குறிப்பிட்டபடி இது தொடர்பான விரிவான ஆய்வு ஒன்றினை இலக்கிய உலகம் பெற்றிருக்கும். அவ்விலக்கிய விரிவுரையினை கேட்கும் வாய்ப்பினை நானும் பெற்றிருந்தேன் என்ற வகையில், அதில் பெற்ற குறிப்புகளையும், அவரது ஆய்வு நூல்களிலிருந்து பெறப்பட்டக் குறிப்புகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கட்டுரையை எழுதியுள்ளேன்.

2

இலக்கியத்தின் தோற்றத்தையும், அதன் அமைப்பிணையும்; வளர்ச்சியிணையும், அதன் நிரந்தரத் தன்மை

யினையும் தீர்மானிப்பதில் சமூகத்தின் பங்குயாது? என்பது குறித்து நாம் சிந்திப்பது பயனுடையதாக இருக்கும். மனிதன் நாடோடியாக திரிந்த காலத்திலிருந்து, இன்று அண்டவெளியில் மனிதகுலம் எண்ணிப்பார்க்க முடியாத அளவிற்கு ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் காலம் வரையுள்ள சமூக வளர்ச்சிக் கட்டங்களையும், அதனோடு இணைந்த வகையிலே வளர்ந்துவரும் கலை இலக்கியத்துறை சார்ந்த அம்சங்களையும் ஒப்பிட்டு, நுணுகி ஆராய்வோமெனின் சகல வெற்றிகளையும் சமூகமே தீர்மானஞ் செய்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

மேற்குறித்த விடயத்துக்கு ஓர் உதாரணத்தை பார்ப்போம். மனித நாகரீகம் தொடங்கிய காலத்தில் எலும்புகளிலும், குகைச்சுவர்களிலும், கிடைத்த சாயங்களைக்கொண்டு; அவர்களின் அறிவுக்கெட்டியவரையிலான விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சித்திரங்கள் படைக்கப்பட்டது, பின்வந்த காலத்தில் கல்வெட்டுக்களாக பல செய்திகள் அமைக்கப்பட்டது. நதிக்கரை நாகரீகங்கள் உருவாகியபோது கலை இலக்கியத்தில் பெரு வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. உலோகப் பொருட்களின் பயன்பாடு அறியப்பட்டபோது சமூகத்திலும், கலையிலும் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. எழுத்தாணியையும், ஓலையையும் பயன்படுத்த சமூகம் கற்றுக்கொண்டபோது, ஏற்பட்ட விளைவுகள் ஏராளம்.

கைத்தொழில் புரட்சியினோடு, அச்சுயந்திரப் பாவனையும் பெருகியபோது, ஏற்பட்ட சமூக விளைவுகள் குறித்து இவ்விடத்தில் ஆராய்வது பொருத்தமானதல்ல. எனினும் மனிதனின் அறிவுக் கருவூலங்களை அடுத்த சந்ததிக்கு வழங்குவதில் அச்சுயந்திரமும், காகிதமும் ஆற்றிய பங்கை, அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளை நாம் அறிந்து கொண்டுள்ளோம் உணர்ந்து கொண்டுள்ளோம்.

222 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

இன்று விஞ்ஞான தொழிநுட்பத்தில் பெரியதொரு வெடிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது அதன் விளைவாக தானியங்கி இயந்திரமான கணணியில், இலக்கிய நூல்களை படைக்கவும், இலக்கியத்தை சேமித்து வைக்கவும் பறிமாவதற்கும் வாய்ப்பேற்பட்டுள்ளது. இலக்கியத்திலும் சமூகத்திலும் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றங்களெல்லாம் மாயா ஜால வித்தைகளா? அல்லது வானத்திலிருந்து கொட்டியதா? இல்லவேயில்லை. சகலதும் மனிதனின், மனித சமூகத்தின் படைப்புகளே. நாளை உலகில் வெற்றிகளை படைக்கப்போவதும். மனித சமூகமே.

இன்னொரு புறத்தில், கூட்டு வாழ்க்கையையும், குடும்பத்தையும், நதிக்கரை நாகரீகங்களையும், மதங்களையும், மதச்சீர்திருத்த இயக்கங்களையும், பிரான்சிய புரட்சியையும், கைத்தொழில் புரட்சிகளையும், மகத்தான அக்டோபர், சீன. புரட்சிகளையும், வியட்நாம் வெற்றியினையும் நமிய சதந்திர தேசத்தையும், உருவாக்கிய நடத்திய, வெற்றிபெற்ற வரலாறுகளை படைத்தது யார்? மக்களே மனித சமூகமே: இந்த வெற்றிகளை அடைய, மனித சமூகம் படைத்த அறிவுக் கருவூலங்களையெல்லாம் பயன்படுத்திக் கொண்டது. மேலும் வளர்த்துக் கொள்ளவென, அறிவுக் கருவூலங்களை அடுத்த சந்ததிக்கு கொடுத்தது, இலக்கியப்படைப்புகளே. சமூகம் இலக்கியத்தை படைக்க தன்னையே தருகின்றது. இலக்கியம் சமூகத்தை அடுத்தக் கட்டத்திற்கு தள்ள தன்னைக் கொடுக்கிறது. இது வரலாற்று நியதி.

3

தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை எடுத்து நோக்கினால், சிறப்பாக வீரயுகம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்ற காலத்திலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு நவீன இலக்கியக் காலம்வரை, சமூக கட்டமைப்பு, அரசியல் போன்றன இலக்கிய அமைப்பினை, அதன் சார்பினை பல்வேறு

நிலைகளுக்கூடாக வளர்த்தெடுத்துள்ளமையை காண முடியும்.

வீரயுகத்திற்கு முற்பட்டக் காலம் விஞ்ஞான சமூக வியல் கண்ணோட்டப்படி, ஆதி பொது உடமை சமூகமாகும். இதிலிருந்து படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து, அச்சமுக அமைப்பின் வீழ்ச்சியின் பின் உருவானதே முடியுடை வேந்தராட்சியாகும். உலகிலுள்ள பல்வேறு சமூகங்களிலும் இவ்வளர்ச்சியின் பொதுமைப் பண்பினை வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இது குறித்து பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ், "குடும்பம், தனிச் சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்" என்ற நூலிலே தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். சிந்து வெளி நாகரீகம் குறித்த விஞ்ஞானரீதியான ஆய்வுகளையும், கி. மு. எட்டாம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த "தமிழ் மக்கள்" வாழ்க்கைமுறை பள்ளியும் இவ்விடத்தில் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

வீரயுகத்திலே முடியுடை வேந்தரைப் புகழ்ந்து பாடிய புலவர், வாணர், அகவுநர்; கூத்தர் முதலானோர் மக்கள் மத்தியில் அவர்களுக்கு புகழினைத் தேடித் தந்தனர். இது குறித்து பேராசிரியர் க. கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

"ஆடை, மன்னரின் தோற்றம், வலிமை, உடையழகு, கொடை முதலியவற்றை புகழ்தல் ஒரு வழி; அம்மன்னரது குலப் பெருமையை விரித்து, விதந்து கூறுவது மற்றொரு வழி இவ்விருமுறைகளும் தொடர்புடையன. போரின் விளைவாக பல் ஊர்கள் எரிந்தன. கணவரையிழந்த பெண்கள் பலர்; வயல்கள் தோட்டங்கள் நீர் நிலைகள் பாழாயின. இவையாவும் வீரச் செயல்களாக புலவர் நானில் உருமாற்றம் பெற்றன"

(க. கை: பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும். பக். 27)

224 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

அக்காலத்திலே புலவர்களுக்கு சமூகத்திலே பெரும் மதிப்பு இருந்தது. அவர்கள் அரசனின் வெற்றிக் குடை நிழலில் ஒதுங்கி அங்கு வீற்றிருந்தனர். அரசனை வரயாரப் புகழ்ந்து பாடினர்: அரசர்களுக்குப் பக்கப்பலமாக இருந்தனர். போரிலே கொள்ளையிடப்பட்டப் பொருட்களிலும், வணிகத்தினால் கிடைத்த இலாபத்திலும், புலவர்களுக்கும் ஒரு சிறு பங்கு கிடைத்தது. அரசருக்கு துதிபாடி உயர்த்தியேற்றுவதற்கு கைக்கூலி கிடைத்தது. "இன்றைய சோத்துக் கனிகளை" விட செழிப்பான ஓர் சூழ்நிலையில் அன்று அவர்கள் வாழ்ந்தனர். அக்கால சமூக அமைப்பு அதற்குக் காரணமாகியது.

வீரயுகம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்ற காலப்பகுதியிலே தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் ஆதி பொது உடமை சமூக அமைப்புமுறை வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியிருந்தது. தமிழ் மக்கள் நாகரீகப் பாதையில் நடக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். இரும்பின் பயன்பாடு காணப்பட்டது: குழுக்களாக வாழ்ந்த 'குலமரபு அமைப்பு'க்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றத் தொடங்கியது. இதன் காரணமாக அக்குலங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன. இம்மோதல்களின் முடிவில் பலம் பொருந்திய குழுக்கள் ஏனைய குழுக்களையடக்கி அவற்றையும் இணைத்துக் கொண்டு, பெரிய குழுக்களாக உருமாறின. இந்த அடிப்படையிலேயே அரசு எனும் நிறுவனமும் தோற்றம் பெற்றது. தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் மூன்று அரசுகள் இவ்வாறு தோற்றம் பெற்றதாக பேராசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

"நூற்றுக்கணக்கான குலங்களிலிருந்து காலப் போக்கில் தமிழகத்தில் மூன்று அரசுகள் உருவாயின முடியுடை வேந்தர் தலை தூக்கினர். தமிழகம் நாகரீக உலகில் நுழைந்தது. அதாவது அரசு தோன்றியது அந்த நிறுவனத்தின் நிழலிலேயே புலவனும் தோன்றுகின்றான் அல்லது தோற்றுவிக்கப்படுகின்றான்."

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 225

க. கை: பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் பக்—25.

இத்தகைய சமூக மாற்றம் தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி உலகில் ஏனைய நாகரீகங்களிலும், நிகழ்ந்துள்ளமையை வரலாற்றை விஞ்ஞான கண்ணோட்டத்தில் அணுகுவதன் மூலம் விளக்கிக் கொள்ளலாம்.

சங்க காலத்து சமூகத்திலிருந்து அரசு எனும் நிறுவனம் தோன்றியதும், அதன் செயற்பாடுகளும் புலவனின் நிலையுமே, “வீரயுகப் பாடல் யுகம்” எனும் இலக்கிய காலம் தோன்றுவதற்கு காரணமாகியது என்பது தெளிவாகின்றது. வீரயுக போர்களையும் சமூக மாற்றத் தையும் பேராசிரியர் பின்வருமாறு மேலும் தெளிவு படுத்துகின்றார்.

“தமிழ் நாட்டில், புராதன வாழ்க்கையில் முதலிற் தோன்றிய குலங்கள் அவற்றின் விரிவாகவமைந்த குடிகள். அந்த குடிகள் சேர்ந்த இணைப்புக் குலங்கள் ஆகியன முட்டி மோதிப் பொருந்திய நிலையிலே அளவு மாறுபாடு குணமாறுபாடாக உருமாறியதே சங்க கால அரசியல் நிறுவனமாகும். இந்த மாற்றம் துன்பத்தின் மத்தியிலே, நடந்தேற வேண்டியிருந்தது”

க. கை. : பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் பக். 86—87

பேராசிரியரவர்கள் இங்கே துன்பம் என்று கூறியதையே, ‘வீரம்’ என்று “தமிழ் இலக்கியத்தில்” சிறப்பித்துக் கூறுகின்றோம். எனினும் பல குடிகளின், மக்களின் அழிவிலிருந்து அரசு எனும் நிறுவனம் தமிழகத்திலும் தோன்றியது. அது வரலாற்று நியதி. அதற்கேற்பவே இலக்கியமும் எழுந்தது.

4

சங்க மருவிய காலத்திலும் மாறுபட்ட அரசியல் சமூக நிலமைகளுக்கேற்பவே அறநெறி கூறும் இலக்கியங்கள்

226 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

தோற்றம் பெற்றுள்ளன. ஓயாத போர் அழிவுகவிலிருந்து, படிப்படியாக அரசு எனும் கருவி வளர்ந்த போது, கொல்லாமை என்பது மக்கள் வாழ்க்கைக்கும், புதிய அரசின் நிலைப்பாட்டிற்கும் அவசியமானது. இந்த அடிப்படையிலேயே அறங்கூறும் நூல்கள் இக்காலப்பகுதியில் பெருவாரியாக எழுந்தன. பேராசிரியர் க.கைலாசபதி குறிப்பிடுவது போல்.

“பழைய குலமரபுக் குழுக்கள் தம்முள் முட்டி மோதிய போரின் விளைவாக வர்க்கங்கள் தோன்றிக் கொண்டிருந்த நிலமையையே பெரும்பாலான சான்றோர் செய்யுட்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. “அகிம்சா பரமோதர்ம” எனச் சாந்தியும், சமாதானமும், போதித்த சமணத்துறவி களுக்கு வீரயுகத்திலே வரவேற்பு இருந்திருக்க முடியாது. ஆனால் அப்போர்களின் முடிவிலே அரசு எனப்படும் நிறுவனம் தோன்றியபோது, அந்நிறுவனத்தின் வளர்ச்சிக்கும், அந்நிறுவனத்தைத் தாங்கிய வர்க்கத்தின் நிலை பெற்றற்கும் அமைதி அவசியமாயிருந்தது கொல்லுந் தொழிலினாலே நிறுவப்பட்ட அரசுகள் செழித்து வளருவதற்கு கொல்லாமை உதவியாயிருந்தது”

க. கை : பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்:
பக்: 1.27

இக்காலப்பகுதியில் சமூக அரசியல் நிலமைகளில் பழைய சம்பிரதாய கருத்தோட்டங்கள் மாறுபடுவதையும் புதிய நம்பிக்கைகள் உருவாகுவதையும் இங்கே அவதானிக்க முடியும். காட்டுமிராண்டி நிலையிலிருந்து படிப்படியாக சமூகம் மாறியபோது, புதிய நிலமைகளுக்கேற்ப இலக்கியமும் தன்னை மாற்றிக் கொண்டமையையும் ‘இலக்கியச் சார்பு’ என்பதுவும் அதற்கேற்ப அமைந்த மையையும் காண முடிகின்றது.

பதினென் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் காணப்படும். அறக்கருத்துக்களை துணுகி ஆராயின் மேலுள்ள உண்மை

புலப்படும்; முன்னர் வீரத்தை வாயாரப் புகழ்ந்த புலவர்கள், சங்கமருவிய காலத்திலே அறக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தியமைக்கு காரணம் அக்காலத்தில் நிலவிய அரசியல், சமூக நிலமைகளேயாகும்.

அரசு எனும் தனியுடமை தாபனம் தோன்றியபின், அது தன்னை தொடர்ந்து காத்துக்கொள்ள முயன்றது. அதற்கேற்ப அரசியல் சமூக நிறுவனங்களை அமைத்துக் கொண்டதோடு நம்பிக்கைகளையும் உருவாக்கியது. மக்களை 'அறநிலை மயக்கத்தில்' வைத்திருக்க வேண்டியது அதற்கு அவசியமாகவிருந்தது. இந்த தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொடுக்க சங்கமருவிய கால புலவர்கள் 'முன்னின்று உழைத்ததில்' வியப்பொன்று மில்லை.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் சிறப்பித்துக் கூறப்படும். திருக்குறளை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். முப்பாலிலும் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை நுணுகி ஆராய்ந்து, அக்கால அரசியல், சமூக சூழ்நிலைகளுடன் பொருத்திப்பார்த்தால், தனியுடமை அரசினை, போற்றுவதற்கும், அதனைப் பாதுகாப்பதற்கும், "கடுகைத் நுழைத்து ஏழ் கடலை புகுத்த வேண்டிய" கடுமையான பணிவினை திருவள்ளவர் ஏற்றிருப்பது புலனாகும் உதாரணமாக,

தள்ள விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்

செல்வரும் சேர்வது நாடு.

குறள் : 731

என்று தனியுடமையினை வாழ்த்தி, மக்களைப் புறக் கணித்தும்,

உறுபொருளும் உலகு பொருளும் ஒன்னார்த்

தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்

குறள் : 756

என்று செல்வக்குவிவுக்கு வழிகளை கூறியும்.

செய்க பொருளைச் செறுக்கு அறுக்கும்

எஃகு அதனிற்கூறியது இல்

குறள் : 759

228 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

என்று பொருளுடமையின் பலத்தினையும் கூறியும் அக்கால அரசினைப் பாதுகாத்தலில் முன்னின்றதை காண முடியும்.

5

பல்லவர் காலத்திலே பக்தி இலக்கியம் பேராரசன பெருகியமைக்கும் காரணமில்லாமலில்லை. சங்கமருவிய காலத்திலே அறநெறி என்பது பெருவழக்காயிருக்க, பல்லவர் காலத்திலே 'பக்தி நெறி' இலக்கியத்தில் கோலோச்சும் நிலை காணப்பட்டது. அக்கால அரசியல், சமூக சூழ்நிலைகளே இதற்கு காரணமாகும்.

சங்கமருவிய காலத்திலே மேலும் உறுதியடைந்த தனியுடமையரசு, சமூகத்திலே புதிய வர்க்கப் பிரிவுகள் தோன்றுவதற்கு காரணமாயமைந்தது. புதிய நிலமை களுக்கேற்ப உற்பத்தியமைப்புகளும், உறவுகளும் மாற்ற மடைந்தன. இக்காலப் பகுதியிலே உற்பத்தியில் பங்கு கொள்ளாத வணிக வர்க்கம் தோன்றியது. அதே வேளையில் வெவ்வேறுபட்ட பொருட்களின் உற்பத்தி அதன் நிறுவன கட்டமைப்பு, தொழிற் பிரிவுகள் போன்றன காரணமாக சாதிப்பாகுபாடும் படிப்படியாக புகுந்து கொண்டது.

வணிக வர்க்கத்தினரும் அரசரும் சமணரை ஆதரித் தனர். சமண சமயத்தினரும், சமண இலக்கியக் கருத்துக் களும், வணிக வர்க்கத்தினரையும். அரசனையும் போகித்தன. இரு பகுதியினருமே சமூகத்தில் வெகு மதிப்பினை பெற்றனர். வணிக வர்க்கத்தினர் படிப்படி யாக சமூகத்தில் மிக உயர்ந்த அந்தஸ்த்தினை பெற்றனர். இது குறித்து பேராசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடு கின்றார்.

“கிராமப்புறத்திலாயினுஞ்சரி, நகரங்களிலாயினுஞ்சரி வாழ்ந்த விவசாயிகளுக்கும் சிறு கைத்தொழிலாளருக்கும்

இடையில் இருந்து கொண்டு “தான் இல்லாமல் அவர் களுடைய பொருள் பரிவர்த்தனையாகாது” என்ற ஓர் இன்றியமையாத நிலமையை வணிக வர்க்கம் சிருஷ்டித் தது”

க. கை. : பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்: பக் 99

திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் அதற்கு முந்திய பட்டிணப்பாலை போன்ற நூல்களில் இவ்வுண்மைகளைக் காண முடியும்.

இதே வேளையில் சமூகத்தில் நேரடியாகப் பங்கு கொள்ளாத நில உடமை வர்க்கமொன்றும் காணப்பட்டது. விவசாயிகள் சிறு விவசாயம் சார்ந்த சிறு கைத்தொழில் உற்பத்தியாளர் போன்றவர்கள், இவர்களின் தயவிலேயே வாழ வேண்டும் என்ற நிலமையும் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

தனியுடமை அரசு ஆட்சி முறையிலே இவ்விருவர்க்கத் தினரும், போட்டியிட்டு பொருளையும், செல்வாக்கினையும், குளித்தனர். ஆனால் காலப்போக்கில் இவ்விருவர்க்கத்தினரிடையேயும், சொத்து தொடர்பான விடயங்களில் போட்டி பூசல் ஏற்படத் தொடங்கியது. பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படத் தொடங்கியது. இறுதியில் வரலாற்று நியதிப்படி நிலஉடமையாளர்களே வென்றனர். இது குறித்து பேரசிரியர் க. கைலாசபதி பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

“பல்லவர் காலத்திலே சமணத்தைச் சாடுவதன் மூலம், வணிக வர்க்கத்திடமிருந்து பொருளாதாரத் தலைமையையும், சமுதாயச் செல்வாக்கையும் பிடுங்கிக்கொண்ட சைவர்கள் அடுத்து வந்த சோழராட்சி காலத்திலும் கோயில்கள் மூலம், எத்துணைச் செல்வாக்குள்ளவராய் விளங்கினர் என்பதையும், அந்நிலையின் உடனிகழ்ச்சியாகச் சிறுகைத்தொழில், உழவுத்தொழில் முதலியவற்றின்

230 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு அடிகோலினர் என்பதனையும் அக்காலத்துக்குரிய கல்வெட்டுக்களால் நாம் திடமாக அறிகின்றோம்.”

பண்டைக்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்—பக் 102

தனிவுடமையடிப்படையில் வணிகருக்கும், நில உடமையாளர்களுக்கும் ஏற்பட்ட போட்டி, வேறொரு வகையில் சமணத்துக்கும், சைவத்துக்குமிடையிலான போட்டியாகவும் காணப்பட்டது. இறுதியில் நில உடமையாளர்களின் வெற்றி சைவத்தின் வெற்றியாகவும் அமைந்தது. இந்த வரலாற்று நிகழ்வின் அடிப்படையிலேயே பெருந்தொகையான பக்தி இலக்கியங்கள் தோன்றியது. அவை வைதீக சமயங்களை உயர்த்தியும், சமணத்தை இழித்தும் காட்டியமைக்கு, சமூக நிலமைகளே காரணமாகியது என்பது எமக்கு தெளிவாகின்றது.

6

பல்லவர் காலத்திலே தலை நிமிர்த்திய நில உடமையாளர் பின்வந்த சோழர் காலத்திலே, அரசியலதிகாரத்திலும் செல்வாக்கு பெறத் தொடங்கினர். நில உடமையாளருக்கு அரசியலதிகாரம் கைமாறியதன் விளைவாக நில பிரபுத்துவம் தலைதூக்கியது. இப்புதிய நிலமைகளுக்கேற்ப உற்பத்தி உறவுகளும், உடமையமைப்புகளும் மாற்றமடைந்தன.

தென்னிந்தியாவில் பெரியதொரு, சக்தியாக தன்னை உயர்த்த எண்ணிய நில உடமை ஆட்சியாளரான சோழர், இலங்கை, மலாயாஜாவா, சுமாத்திரா போன்ற பகுதிகளையும் போரில் கைப்பற்றினர். கஜ, ரத, தூர, பதாகியோடு கப்பற் படையும் பலப்படுத்தப்பட்டது. சோழ மகாராஜாக்கள் உன்னத நிலையினையடைந்தனர். இப்புதிய நிலமைகளை கருத்தில் கொண்டு, அக்கால இலக்கியங்களை நோக்கினால் பல உண்மைகள் புலப்படும்.

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 231

சோழ சாம்ராட்சியத்தை உருவாக்கிய பேரரசர்களின் நிழலில் ஒதுங்கியிருந்து, வாழ்ந்த புலவர்கள், கானிய அணியிலக்கணத்துக்கேற்ப பெருங் கானியங்களை படைத்த தில் வியப்பொன்றுமில்லை. இவ்வாறே பிள்ளைத்தமிழ், உலா, கோவை போன்றவற்றை படைத்து, அவற்றில் அரசர்களை தெய்வங்களாக எடுத்துக் காட்டியதிலும் நியாயமில்லாமலில்லை. இது குறித்து பேராசிரியர் மேல் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“மன்னரும் பிரபுக்களும், சிவப்பேறுடையவராய் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவராய், நம்பப்பட்ட அந்நிலை யில் தென் தமிழ் நாடு, சிவலோகமாய்க் காட்சியளித்தது. தூய்மையான சிவலோகத்தில் யாவரும் வாழ்வது போன்ற ஒரு பொய்மை உருவாக்கப்பட்டது.”

க. கை பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்-பக்-176

தமிழகம் சிவலோகமாய்க் காட்சியளித்தமைக்கு இன்னொரு காரணம் சைவ சித்தாத்தங்கள் தோற்று விக்கப்பட்டமையாகும். இச்சைவ சித்தாந்தங்கள் தோன்று வதற்கு நிலஉடமை வர்க்க ஆட்சி முறையும், அதனைப் பாதுகாக்கவும், அதற்கு சேவை செய்யவும், ‘உடமை காப்பு மையங்க’ளாக உருவாக்கப்பட்ட கோயில்களும் காரணமாயின.

சோழர்கள் கைப்பற்றிய பிரதேசங்களிலிருந்து அள்ளி யெடுக்கப்பட்ட செல்வங்கள், கோயில்களினூடாகவும். நேரடியாகவும், அரச மாளிகைகளை சென்றடைந்த ஓர் சூழலில், ஆட்சி வளமுடன் அமைந்தமைக்கும், அவர் களை துதிபாடிய இலக்கியங்கள் பெருகி ‘வளம்’ பெற்ற மைக்கும் காரணங்களில்லாமலில்லை என்பது புலனா கின்றதன்றோ?

7

காப்பிய காலம் வரையுள்ள தமிழிலக்கிய வரலாற்று நிகழ்ச்சிப் போக்கினை நோக்கி, இது வரையில்

232 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

கண்ணோட்டம் செலுத்தியதிலிருந்து சமூக அமைப்பு எவ்வாறு கலை இலக்கியத்தின் தோற்றம். அதன் சார்பு போன்றவற்றில் செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளது என்பதை கண்டோம். தமிழிலக்கிய வரலாற்று காலப்பகுதி முழுவதையும் காலவாரியாக எடுத்தாராய்வது கட்டுரையின் நோக்கமல்ல என்பதால் இதன் பின் பொதுவான கண்ணோட்டத்தையும், இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய போக்கு குறித்தும் சற்று ஆராயலாமென நினைக்கின்றேன்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உலக சமூகம் பல வரலாற்றுக் கடமைகளில் வெற்றி கண்டுள்ளது. இலக்கியத்துறையில் மட்டுமன்றி அரசியல், சமூகவியல் விஞ்ஞானம், தொழினுட்பம் போன்ற எல்லா அறிவுத்துறைகளிலும் எண்ணப்பார்க்க முடியாத மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. நிலைபெறுடையவை என்று நம்பப்பட்ட பல இலக்கிய கருத்துக்கள், நிலை மாறி போய் விட்டன. புதிய நம்பிக்கைகள் உறுதியடைத்து வருகின்றன. இந்த நளின போக்கை யுகக்கவிஞன் பாரதி தெளிவாக காட்டுகிறார்.

பின்னும் ஸ்மிருதிகள் செய்தார்—அவை
 பேணும் மனிதர்கள் உலகினில் இல்லை
 மன்னும் இயல்பினவல்ல—இவை
 மாறிப்பயிலும் இயல்பின ஆகும்
 காலத்திற்கேற்ற வகைகள்—அவ்வக்
 காலத்திற்கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்
 ஞால முழுமைக்கும் ஒன்றாய்—எந்த
 நாளும் நிலைத்திடும் நூலொன்றும் இல்லை.

சமூக மாற்றம் கலை இலக்கிய நோக்குகளில் ஏற்படும் மாற்றம் போன்றன குறித்து இதைவிட வேறு விளக்கம் தேவையில்லை எனக் கருதுகின்றேன்.

8

இலக்கியத்திற்கும், சமூகத்திற்குமிடையிலான உறவு நிலை குறித்து வேறொரு கண்ணோட்டத்தை செலுத்துவோம். ஓர் இலக்கியவாதி, இலக்கியப்படைப்பாளன் கூறும் கருத்துக்கள் ஏதாவது ஒரு வர்க்கச் சார்பினைக் கொண்டதாக இருக்கும். சமூக மாற்றம் குறித்த, விஞ்ஞானபூர்வமான அறிவு, மானுட நேயம், போன்றவை அதை தீர்மானிக்கலாம்.

1909 ஆம் ஆண்டு ஜன்மபூமி கீதங்களுக்கு முன்னுரை எழுதிய மகாகவி பாரதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“நாட்டில் ஓர் புதிய ஆதர்சம், ஓர் கிளர்ச்சி, ஓர் மார்க்கம் தோன்றுமேயானால் மேன்மக்கள் நெஞ்சு மனைத்தும் இரவியை நோக்கித் திரும்பும் சூரியகாந்தி மலர் போல அவ்வாதர்சத்தை நோக்கித் திரும்புகின்றன. சென்ற சுபகிருது வருசத்திலே பாரத நாட்டின் சர்வ சுபங்களுக்கும் மூலாதாரமாகிய தேசபக்தி என்ற நவீன மார்க்கம் தோன்றியது நல்லோர்களின் சிந்தையெல்லாம் உடனே புளகிதமாயின. நல்லோருடைய குணங்களிலே குறையுடையவனாகியயானும் தேவியினது கிருபையால் அப்புதிய சுடரிடத்து அன்பு பூண்டேன். அவ்வன்பு காரணமாக சென்ற வருசம் சில கவிதை மலர் புனைந்து மாதாவின் திருவடிக்கு புனைந்தேன்.”

நான் எதிர்ப்பார்த்திராத வண்ணமாக மெய்த் தொண்டர்கள் பலர் “இம்மலர்கள் மிகநல்லன” என்று பாராட்டி மகிழ்ச்சியறிவித்தார்கள். மாதாவும் அதனை அங்கீகாரம் செய்துக்கொண்டாள். இதனால் துணிவு மிகுதியுறப்பெற்றவனாகி மறுபடியும் தாயின் பாதமலர்களுக்கு சில புதிய மலர்கள் கொணர்ந்திருக்கின்றேன்”

பாரதி பாடல்கள்—சென்னை.

234 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

பாரதி இங்கு மேன்மக்கள் என்று குறிப்பிட்டது, அறிவுடைய பொதுமக்களையேயாகும். பாரதியின் 'இலக்கிய வர்க்கச்சார்பு' குறித்து மேலும் விரிவாக ஆராய தேவையில்லை என்று கருதுகின்றேன்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் கூட தன்னைத் தாழ்த்தி சமூக ஏற்புடைமையை பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

ஓசைப் பெற்றுயர் பாற்கடலுற்றொரு
பூசை முற்றவும் நக்கு புக்கென
ஆசை பற்றி வறையலுற்றேன்—மற்றிக்
காசில் கொற்றத் கிராமன் கதையரோ

கம்பனும், பாரதியும் வாழ்ந்த காலம் வேறு. சமூக அமைப்புகளும் வேறு. மக்கள் நேயம், என்பதுவும் வேறுபட்டது.

9

எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளனும் சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கி நிற்க முடியாது. அவ்வாறே 'வரலாறு' இயங்கியல் போன்றவற்றினூடாக சமூகத்தை பார்க்காது இலக்கியத்தைப் படைப்பாளனின் அது வீண் வரட்டுவாதமாக அல்லது வாய்ப்பந்தலாக ஆகாயக் கோட்டையாகவே அமையும்.

இலக்கியப் படைப்பாளன், சமூகத்திற்காக, தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியவனாகிறான். இனசுயக் கட்டுப்பாடாகும். சமூகம் அதனையே எதிர்ப்பார்க்கின்றது. இதனாலேயே படைப்பாளன் வரலாறு, விஞ்ஞானம் தொடர்பாக பரந்த அறிவைப் பெறவேண்டியவனாக உள்ளான். மனித சமூகம் படிப்படியாக மாற்றமடைந்து வந்துள்ளமையை, விஞ்ஞானக் கண்கொண்டு அறிந்து அதன் தொடர்பில் ஆழ்ந்த அறிவைப் பெற்று, சமூகத்தினை அடுத்த கட்டத்திற்கு தள்ளிவிடும் நெம்பு

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 235

கோல்களை உருவாக்க வேண்டியவனாக இலக்கியவாதி தன்னை மாற்றிக் கொள்தலே சமூகநலன் தொடர்பான சுயகட்டுப்பாடாகும். இது வரலாற்றுத் தேவையாகவும் உள்ளது. இது குறித்து பேராசிரியர் கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“முன்னைய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் கனவிலும் கண்டிருக்க மாட்டாத விஷயங்கள் இன்றைய கவிஞருக்கு அனுபவப் பொருளாயிருக்கின்றன. இதன் விளைவாக இக்காலத்தில் நிலாவையும், வானத்து மீனையும், காற்றையும், நேரிழையார் காதலையும் பாட முற்படும் கவிஞரும், அவற்றை முன்பு பாடினோர் பாடிய முறையிலேயே பாட இயலாதவராயுள்ளார். இவற்றை நோக்கும் விதமும் மாறிவிட்டது எனலாம்.

க. கை. சமூகவியலும் இலக்கியமும்—பக். 61

இது சமூக விருத்தியின் விளைவினையே காட்டி நிற்கின்றது. இன்றைய உலகில் மனித சமூகம், அரசியல், பொருளாதார சமூக, கலை, கலாச்சார விடயங்களில் முன்னெப்போதும் கண்டிராத அளவிற்கு முன்னேற்றத்தைக் கண்டுள்ளது. இதை சரியான முறையிலே உள்வாங்கிக் கொண்டு இலக்கியத்தைப் படைப்பது தனிப் படைப்பாளியின் சுயகட்டுப்பாட்டின் பார்ப்புகின்றது.

இன்றைய இலக்கியவாதி இயற்கையின் இயக்கவியல் பற்றி தெளிவான சிந்தனையுடையவனாக இருக்க வேண்டியவனாகின்றான் இதனை

“இயற்கையின் செயற்பாட்டிற்கும், தொழிற்பாட்டிற்கும் தெய்வம் முதலிய உலோகாதீத சக்திகளைக் காட்டாது. பொருளின்—இயற்கைக் காட்சியின் உள்ளார்ந்த இயக்கவியலைக் கண்டறிவதே விஞ்ஞான நிலையின் இலட்சியமாகும்.

க. கை. சமூகவியலும் இலக்கியமும்—பக். 7

236 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

என்று அழுத்தமும் சுருக்கமுமாக வலியுறுத்துகின்றார் பேராசிரியர் கைலாசபதி. பொதுஉடமை சித்தாந்தத்தின் தந்தையான கார்ல் மார்க்ஸ் குறிப்பிடுவதுபோல உலகத்தை விவரிக்காது அதனை மாற்றியமைப்பதை குறிக்கோளாகக் கொண்ட இலக்கியமே உயிர் வாழும். இது இன்றைய சமூகம் வேண்டி நிற்கும் தேவையாகவும் உள்ளது.

இன்று ஓர் உலக சமுதாயம் உருவாகியுள்ளது. உலகில் ஒரு மூலையில் நடைபெறும் நிகழ்வு இன்னொரு மூலையிலுள்ள மனிதனை உடன் பாதிக்கின்றது. ஒரு சமூகத்தின் போராட்டம், பிரச்சினை, எண்ணங்கள், விடுதலை வேட்கை போன்ற எல்லா அம்சங்களும் உடனுக்குடன் மற்றைய, சமூகத்தால் உள்வாங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றது. வியட்நாமிய இலக்கியம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, விமர்சனம் செய்யப்படுகின்றது, பாலஸ்தீன கவிதைகளின் உளத்தாங்கள், தென்னாப் பிரிக்க விடுதலை வேட்கை, ஐரிஸ் விடுதலை கீதங்கள் என பல்லாயிரக்கணக்கான "மனித எண்ணங்கள்" இங்கு மங்கும் பரிமாறப்படுகின்றது. தவறுகளிலிருந்து படிப்பினைகள் பெறப்படுகின்றது. வெற்றிப் பாடங்கள் உயிர்ப்புடன் மீட்கப்படுகின்றது. மார்க்ஸ் கூறிய உலக இலக்கியம் இதிலிருந்து பிறந்து வருகின்றது. இதனை பேராசிரியர் கைலாசபதி தெளிவாகக் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

"உலகின் ஒரு மூலையில் மக்கள் எழுத்தாளன் ஒருவன் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்றால் அவன் தனிக்கவனல்லன். அறிந்தோ அறியாமலோ தான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தில், வழி வழி வரும் மனிதாபிமான மரபுகளுக்கு மாத்திரமன்றி, மாக்ஸிம் கோர்க்கி, மயாகோவ்ஸ்கி, ஏஸ்ட் ராவ்ஸ்கி, பெட்டோபி, ஜூ சுன், பெட்ரோல் பிரெஸ்ட், நெருடா அந்ரேஸ்டில் முதலிய எத்தனையோ உலக

இலக்கியப் போராளிகளின் மரபிற்கும், அவன் பாத்திர முடையவன் தான்”

க. கை. : இலக்கியச் சிந்தனைகள், பக். 81

இங்கே பேராசிரியர் க. கைலாசபதி மக்கள் எழுத்தாளன் என்று கூறுவது யாரை? என்பதற்கு விடை காண்பது பொருத்தமானதாகும் முதலாத்துவ சமூகத்தின் தோற்றத்தோடு, “சகலதும் வியாபாரம்” என்ற நிலை தோன்றிவிட்டது பணமே சகலத்தையும் தீர்மானிப்பது போலாகிவிட்டது.

ஈட்டி எட்டிய மட்டும் பாயும் பணம் பாதாளம் மட்டும் பாயும் என்பது முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் ‘இயல்பான இலக்கிய வடிவமாக’ கூட உள்ளது. இதனடிப்படையிலே கலையும் இலக்கியமும் வர்த்தகப் பண்டங்களாகிவிட்டது. எழுத்தாளர் பிளகானவ் குறிப்பிடுவது போல கலை, கலைக்காக என்பதைவிட கலை பணத்துக்காக என மாறிவிட்டது.

“யாவும் நிலை பேசி, நிற்கப்படுகின்ற ஒரு காலத்தில், கலையும் நிலைபேசி நிற்கப்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை”.

பிளகானவ் : கலையும் சமுதாய வாழ்க்கையும்
பக். 123

என்று அவர் குறிப்பிடுவது மிகப் பொருத்தமானதாகவே உள்ளது. இவ்வேளையிலே மக்கள் எழுத்தாளன், மனிதநேயம் கொண்டவனாக முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பினை தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு, அதற்கேற்ப தன்னை தயார் செய்து, கொள்பவனாகவும், சுரண்டலின் கொடுமையினை தாங்கிக் கொண்டு, தனது இலட்சிய வாழ்வில் உறுதியுடையவனாக இருக்க வேண்டியவனாக விருக்கின்றான். இக்கருத்தினை பேராசிரியர் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

238 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

“வர்த்தக நோக்கும், கலைப்பற்றின்மையும் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றதாயினும் கலைக்கும், பணத்துக்குமுள்ள முரண்பாடு எல்லைக் கடந்து போய்விடவில்லை. முரண்பாட்டிற்கான அடிப்படை காரணங்களை அறியாமையாலேயே பலருக்கு நம்பிக்கையின்மையும் விரக்தியும் தோன்றுகின்றன. கலைக்கும் பணத்துக்குமுள்ள முரண்பாட்டின் இயல்பைக் கண்டறிந்து அதனை நீக்கும் வகையில் உழைப்பதுவும் மீண்டும் கலைக்கும் சமுதாயத்திற்கும் பூரணமான இயைபைக் ஏற்படுத்துவதுமே கலைஞரின் இலட்சியமாக இருக்க வேண்டும்.”

க. கை. : நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்—
பக். 145

ஆனால் இலக்கியப்படைப்பாளன் மனித சமூகத்தின் உண்மையான நிலமைகளை தெளிவுப்படுத்த முற்பட்ட போதெல்லாம் பல அடிப்படைகளில் தாக்கப்பட்டுள்ளான். ஒன்று மரத்தினாலான குண்டாந்தடி தாக்கு; இன்னொன்று இலக்கியத்தினாலான குண்டாந்தடி தாக்கு. முதலாவது வகை முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் வாழ்வியல் நிகழ்வே, இரண்டாவது பாரதூரமானது. இதில் முக்கியமானது இலக்கிய தரம் குறித்த விடயமாகும். முற்போக்கு இலக்கியங்கள் இலக்கியத்தரமற்றவை அவற்றை சமூகத்தில் உலவவிட்டால் கலைப்பண்பு அழிந்துவிடும் என்று பலர் கூச்சலிடுவதை காண்கிறோம். அதுகூட ஒரு வர்க்கத்தின் குரலாகவே ஒலிக்கின்றது.

வேறு சிலர் தத்துவம் குறித்து அங்கலாய்க்கின்றனர். இது குறித்து பேராசிரியர் கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டு கிடக்கும் எல்லாச் சமுதாயங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ கனிஞன் தான்

பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 239

சார்ந்த வர்க்கத்தின் தத்துவத்தையே வெளிப்படுத்துகின்றான். கணியன் பூங்குன்றனாரிலிருந்து கண்ணதாசன் வரை தத்துவயின்றி பாடியவர்கள் இல்லை என்று கூறி விடலாம். வர்க்கச் சார்பின்றி பாடியவர்களும் இல்லை என்பது உறுதி. தத்துவம் வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்பதல்ல பிரச்சினை, எந்த தத்துவம் என்பதே பயனுள்ள கேள்வியாகும்.”

க. கை. சமுகவியலும் இலக்கியமும்—பக். 73

எனவே தத்துவம் இலக்கியப்படைப்புக்கு தடையாகி விடமுடியாது. அவ்வாறே அரசியலும் இலக்கியத்திலிருந்து விலகிவிட முடியாது. இன்று அரசியல் இலக்கியம், கட்சி இலக்கியம் எனும் புதிய கோட்பாடுகள் உருவாவதற்கு காரணம் முதலாளித்துவத்தின் உற்பத்தி, சுரண்டல் சார்ந்த செயல்களும் சமுக படையாக்கமும், இலக்கிய விருத்தியின் தேவையுமாகும். இன்னொரு வகையில் கூறினால் இலக்கியம் சுரண்டப்படும் மக்கள் சார்ந்ததா? அல்லது முதலாளித்துவத்தின் சுகபோக பொருட்களா? என்பதே பிரச்சினையாகும்.

10

இன்றைய உலகில் இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் இருசாரார் உள்ளனர். ஒரு பகுதியினர் முற்போக்கு இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்கள். இவர்கள் சோசலிச கோட்பாடுகளை அடியொட்டி இலக்கியங்களைப் படைக்கின்றனர். இரண்டாவது பிரிவினர் சோசலிச விஞ்ஞான நெறிகளுக்கு விரோதமாக இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்கள். இத்தகைய இருமைப் போக்கானது. தமிழ் இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி ஏனைய உலக இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றது. அன்றைய சங்கப் புலவர்களிலிருந்து இன்றைய முதலாளித்துவப் புகழ்பாடும் எழுத்தாளர் வரை அவ்வப்போது “பேரும் புகழும்” பெற்று வந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

240 |.| எஸ். இராஜேந்திரன்

உலகம் தலைகீழாய்ப் புரட்டப்பட்டு உலகில் பல இடங்களில் சமூகம் வெற்றியை அதன் விளைவுகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும், சமூகத்திலிருந்து விலகிப் போய் பலர் ஆக்கங்களைப் படைக்கின்றனர். வேறு சிலர் 'மயக்க' இலக்கியங்களைப் படைத்து வருகின்றனர்.

அதே வேளையில் அன்றைய நிலையில் தமது எண்ணங்களை வாய்மொழி நாட்டார் பாடல்களாக வெளிக்கொணர்ந்த பொதுமக்கள் இலக்கியத்திலிருந்து யுகக் கவிஞன் பாரதிவரை, அதற்கு பின் தோன்றிய இந்திய, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் வரை தொடர்ந்து மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைப்பதற்காகப் பேரராடி வந்துள்ளமையைக் காணலாம். இலக்கியத்திலுள்ள இருமை நிலையினை பாரதி பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

குத்திரனுக் கொரு நீதி—தண்டச்

சோறுண்ணும் வார்ப்புக்கு வேறொ நீதி

சாத்திரஞ் சொல்லிடுமாயின் அது

சாத்திரமன்று சதியெனக் கண்டோம்

என்று வர்க்க வேறுபாட்டை அங்கீகரிக்கும் இலக்கியத்தைச் சாடுவதோடு,

மெய்ம்மை கொண்ட நூலையே அன்போடு

வேதமென்று போற்றுவாய் வா. வா. வா.

என்று வருகின்ற பாரதத்திற்கு வழியும் காட்டி,

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப் போல் கலைப்பெருக்கும்

கனிப் பெருக்கும் மேவுமாயின்

பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெல்லாம்

வீழி பெற்று பதவி கொள்வர்—என்று

இலக்கிய நம்பிக்கையூட்டுகின்றார் பாரதி.

இதே நம்பிக்கையை பேராசிரியர் கைலாசபதியவர் களும் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“தலைகுனிய வேண்டிய தனிமனித சண்டைகளினாலும், எழுத்தாளரைத் தனிமைப்படுத்தி, தாழ்நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் குழு மனப்பான்மையாலும், தத்தவ வரச்சியினாலும் பாதிக்கப் பெற்று வலுவிழந்து கிடக்கும் நவீன விமர்சன இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்க அடிப்படையில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டால் எழுத்தாளருக்கு மாத்திரமல்லாது இலக்கிய உலகிற்கே பயன்தரும் ஆய்வறிவு துறையாக மிளிரும் என்பதில் ஐயமில்லை.”

க. கை, இலக்கியச் சிந்தனைகள்: பக்—23

இலக்கியத்துக்குள்ள சமூகக் கடமை இங்கு தெளிவாகின்றது. பெரும்பான்மை மக்களின் ஏக்கத்தையும் விடுதலை நாட்டத்தையும் வேண்டி நிற்கும் சமூக அமைப்பில் இன்னொரு முக்கிய வரலாற்றுக் கடமையினை இலக்கியங்கள் ஆற்றவிருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து கொள்வோம்.

11

இலக்கியமும் அரசாங்கத்தின் தணிக்கையும் என்பது குறித்தும் இவ்விடத்தில் சற்று நோக்குவது பயனுள்ளதாகும். இங்கு நான் குறிப்பது முதலாளித்துவத்தின் அரசு இயந்திரமே. வரலாற்றைக் கூர்ந்து அவதானிக்கின்றபோது பின்வரும் உண்மை புலப்படும். முதலாளித்துவத்திற்கு, அல்லது ஆளும் சிறுபான்மை குழுவிற்கு எதிரானது அல்லது சார்பில்லாதது என கருதப்பட்ட இலக்கியங்கள் “அமைதிக்கு பங்கம் விளைவிப்பன” என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டு தடை செய்யப்பட்ட, தடை செய்யப்படுகின்ற நிலைமைகளை வரலாற்றின் பல்வேறு கட்டங்களில் காண முடியும். முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் இந்நிலை இறுக்கமடைந்திருப்பதை அனுபவிக்கின்றோம்.

ப—16

242 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

தணிக்கைச்சபை, இராணுவம், ஏனைய காவல் படைகள் உருவாக்கப்பட்டதன் நோக்கம் 'இலக்கிய ஜனநாயகத்தை' 'இலக்கிய சுதந்திரத்தை', 'சிந்தனைச் சுதந்திரத்தை' பாதுகாக்கவல்ல, பொதுமக்கள் சுரண்டப் படுவோர் சார்ந்த இலக்கியங்கள் எழாமல் தடை செய்வதற்கும், முதலாளித்துவம், இலக்கிய சிந்தனை ரீதியாக தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குமேயாகும்.

இலக்கியப் படைப்பாளியைக் கட்டுப்படுத்துதல் படைப்பினை சட்ட ரீதியாக தடை செய்தல், சிறைவாசம், போன்ற நேரடி ஜனநாயக ஏற்பாட்டோடு எதிர்பிரச்சாரத்துக்கு ஊக்கமளித்தல், "தனது இலக்கியங்கள்" உள்ளே வர திறந்து விடல், போன்ற செயல்கள் மூலமும் தன்னைப் பாதுகாக்க முதலாளித்துவம் முனைந்து நிற்கின்றது.

இன்று முற்போக்குச் சிந்தனையடிப்படையில் உலக இலக்கியம் ஒன்று தோன்றுவதற்கு இடமிருக்கின்ற அதேவேளையில், அதன் பாதக நிலமைகளைப் புரிந்து கொண்டுள்ள உலக முதலாளித்துவ அமைப்புகள் தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ள சர்வதேச ரீதியாக ஒருவகை இலக்கிய மரபினை உருவாக்க முயற்சி செய்து வருவதை நாம் அறிவோம். அதை யாரும் அலட்சியம் செய்துவிட முடியாது.

ஆனால் இலக்கியப் படைப்புகளை கட்டுப்படுத்துவதில் முற்கூறிய அமைப்புகள் என்னென்ன செயல்களை செய்தாலும், சமூகமே இலக்கியத்தை உருவாக்குவதிலும் அதன் செல்நெறியைத் தீர்மானிப்பதிலும் அதனைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும் பலம்படைத்தது என்பதை ரஷ்ய சீன இலக்கியவாதிகளையும் அவை உருவாகி வியாபித்த வடிவத்தினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அறிய முடியும். சமூக நீதியை, சமத்துவத்தை நாடி நிற்கும் போர்க்குணமிக்க இலக்கியங்கள் சகல முதலாளித்துவக்

பன் முக ஆய்வில் கைலாசபதி □ 243

கட்டுப்பாடுகளையும் உடைத்துக் கொண்டு வரலாற்றைப் படைத்தமை கண்கூடு.

முதலாளித்துவ அரசு, சமூகத்தினுள் திட்டமிட்டு விடப்படும் நசிலிலக்கியம், போதை இலக்கியம் போன்ற வற்றிற்கு விளம்பரம் கொடுத்து, விலை கொடுத்து அவற்றிற்கு 'வியாபார வெற்றி'யைத் தேடிக் கொடுத்தாலும் அது தற்காலிகமானதாகவே இருக்கும்.

அதேவேளையில் முற்போக்கு இலக்கியம் ஒன்று பல முனைத் தாக்கங்களுக்கு உற்பட்டு தற்காலிகமாக பலவீனமடைந்து, இரத்தக் காயங்கள் பட்டுக் கிடந்தாலும் அதுவும் குறுகியகால தடையாகவே இருக்கும். வெளிப்பார்வைக்கு இத்தகைய தடை பலமாக இருப்பினும் அது போர்க்குணமிக்க இலக்கியத்துக்கு 'இறப்பந்தடி'யாகவே இருக்கும். அது எத்தகைய தடைகளையும் உடைத்தெறிந்து கொண்டு வரலாறு படைக்கும். அதுவே வரலாற்று நியதி.

இலக்கியத்தில் சமூகக் கட்டுப்பாடு குறித்த பேராசிரியரின் கருந்துக்களை பின்வருமாறு தொகுக்கலாம்.

1. சமூகத்தில் ஏற்படும் எந்த ஒரு மாற்றமும், இலக்கியத்திலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.
2. மனித சமூகமே இலக்கியத்தின் சகல அர்ச்சங்களையும் தீர்மானிக்கின்றது.
3. சமூக விஞ்ஞானிகளால் குறிப்பிடப்படும் சமூக வளர்ச்சிக் காலகட்டங்கள், அல்லது சமூக ஊழிகள் தமிழகத்திலும் காணப்படுகின்றது. அதற்கேற்பவே இலக்கியங்களும் தோன்றியுள்ளன.
4. சமூகப்படைப்பாக்கம், அதாவது சிறுபான்மை மேல்வர்க்கம் பெரும்பான்மை கீழ்வர்க்கம் என்பதற்கேற்ப இலக்கியங்களும் உருவாகின்றன.

244 □ எஸ். இராஜேந்திரன்

5. இலக்கியப் படைப்பில் தணிக்கை ஏற்படுத்துவதில் சமூகமே கூடிய பலத்தையுடையது.

மேற்குறித்த கருத்துக்களை விரிவானதும், ஆழமானதுமான பார்வையில் பேராசிரியர் பல நூல்களில் முன் வைத்துள்ளார். இத்தகைய கருத்துக்கள் முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளுக்கு, நம்பிக்கையையும், உறுதியையும் வழங்க வல்லன. விஞ்ஞான சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தோடு இவர் முன்வைத்துள்ள கருத்து பற்றிய ஆய்வுகள் மேலும் வெளிவரும்போது கைலாசின் உண்மை பரிமாணம் பலருக்கு விவங்கக் கூடியதாயிருக்கும். அதனை எதிர்கால சமூகம் சாதிக்கும்.

சவுத் ஏசியன் புகஸ்